

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2008 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: Charles Wade
Director, Missions, Evangelism, and Ministry Team: Wayne Shuffield
Director, Bible Study/Discipleship Center: Dennis Parrott

Publishing consultant: Ross West, Positive Difference Communications

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 4, 5, 6
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 4, 5, 6
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 7, 8, 9
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 7, 8, 9
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 10, 11, 12, 13
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 10, 11, 12, 13
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM

Joe Haag, Associate Director, Christian Life Commission, Baptist General Convention of Texas

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas
Nelda P. Williams, Facilitators Coordinator and Manager, Curriculum Development Office

ບົດຮຽນທີ 1

ຄຳສອນວ່າ: ຢ່າລືມພຣະບຸດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເຮັບເຮີ 1:1-6; 14; 2:1-4

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ເຮັບເຮີ 1:1—2:9

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໃນເມື່ອພວກເຮົາຫາກຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນສັພທຸກສິ່ງເໜືອຜູ້ທຳນວາຍ, ເໜືອບັນດາເຫລົ່າເທວະດາທັງປວງ ພວກເຮົາທັງຫລາຍກໍຄວນຈະຖວາຍກຽດໃຫ້ສົມກັບທີ່ພຣະອົງຊົງເປັນ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ ພຣະເຢຊູຢູ່ໃນຖານະອັນໃດ ໃນຊີວິດຂອງທ່ານ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຢາກຈະຊຶ່ງຊາຕິຣາຄວາວ່າ ພຣະເຢຊູຢູ່ໃນຊີວິດຂອງທ່ານໃນຖານະອັນໃດ?

ຄຳນຳ

ເມື່ອພວກທ່ານຫາກມີ Smart Phone ຫລືວ່າ Computer ຢູ່ໜ້າຈໍ ພວກທ່ານກໍຈະເຫັນ Icons ເຕັມຢູ່ໃນໜ້າຈໍນັ້ນ. Icons ນັ້ນ ແມ່ນຕົວແທນຂອງເອກສານ, ຮູບພາບ, ລາຍການ, ເກມ,ເມື່ອທ່ານຄລິກແລ້ວທ່ານກໍຈະເຫັນລາຍລະອຽດຕ່າງໆອອກມາ. ທ່ານຈະເຫັນການອະທິບາຍອັນຈະແຈ້ງ ແລ້ວທ່ານກໍຈະຮູ້ວ່າອັນໃດເປັນອັນໃດ.

ຜູ້ຊຽນພຣະທັມເຮັບເຮີໄດ້ປຽບທຽບພຣະເຢຊູເໝືອນກັບ Icons ເມື່ອຕ້ອງການຢາກສຶກສາກ່ຽວກັບເຮືອງພຣະເຈົ້າ, ເຮົາກໍຄລິກ Icon ພຣະເຢຊູ ແລ້ວ Icons ກໍຈະດຶງເອົາເຮືອງລາວຕ່າງໆກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າມາໃຫ້ເຮົາເຫັນທັງໝົດ. ເຫດຜົນກໍຄືວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້ານັ້ນເອງ, ເວົ້າງ່າຍໆ ກໍຄື ພຣະເຢຊູແມ່ນຮູບພາບຂອງພຣະເຈົ້າ, ແມ່ນພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຄາບຂອງມະນຸດ. ຖ້າພວກເຮົາຢາກເຫັນພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງນັ້ນໃຫ້ພວກເຮົາເບິ່ງພຣະເຢຊູ.

ພຣະທັມເຮັບເຮີ ແມ່ນພຣະທັມທີ່ເນັ້ນໜັກໃສ່ການຍອມຮັບແລະການດຳເນີນຊີວິດຕາມຂ່າວປະເສີດ ຄຳສອນນີ້ພວກເຮົາຮູ້ບໍ່ຈະແຈ້ງວ່າແມ່ນຜູ້ໃດຂຽນ, ແຕ່ກໍເນັ້ນໃສ່ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າກໍແມ່ນການໝູນໃຈພວກເຮົາໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນແລະມີການຖວາຍຕົວໃຫ້ແກ່ພຣະເຢຊູ.

ບົດຮຽນໃນວັນນີ້ ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງການຮຽກຮ້ອງວ່າ ຢ່າລືມພຣະບຸດ

1. **ພຣະເຢຊູແມ່ນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ:** (ເຮັບເຮີ 1:1-3)

ໃນສັມພັນມາ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຜ່ານຜູ້ທຳນາຍແລະຜູ້ຮັບໃຊ້ຫລາຍທ່ານ. ພຣະຄັມພິເດີມໄດ້
ບອກໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ລ້າ ພຣະອົງພະຍາຍາມທີ່ຈະສົ່ງຖ້ອຍຄຳສອນຂອງ
ພຣະອົງໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ຢ່າງບໍ່ໄດ້ລົດລະ. ພຣະອົງຍັງໄດ້ໃຊ້ການອັດສະຈັນແລະເທວະດາຂອງພຣະອົງ ເພື່ອສົ່ງ
ຖ້ອຍຄຳນີ້ມາເຖິງພວກເຮົາເປັນໄລຍະໆ. ພຣະອົງໄດ້ສຳແດງຜ່ານຖ້ອຍຄຳກະວີຂອງກະສັດດາວິດ. ພຣະ
ອົງໄດ້ອະທິບາຍຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງໃນບົດເພງຂອງໂຊໂລໂມນ ແລະໄດ້ສຳແດງວ່າພຣະອົງສາມາດ
ຊ່ວຍໃຫ້ພື້ນໄດ້ແມ່ນວ່າໂຢນາຈະຢູ່ໃນທ້ອງຟາເຖິງສາມວັນແລ້ວກໍຕາມ. ພຣະເຢຊູເອງຍັງໄດ້ສຳແດງພຣະ
ອົງເອງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນໃນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ, ໃນຊີວິດຂອງພຣະອົງ, ໃນອຳນາດຂອງພຣະອົງ ໂດຍ
ການສະເດັດລົງມາເປັນພຣະບຸດ.

ການສິ້ນພຣະຊົນ, ການຄືນພຣະຊົນ ແລະການສະເດັດຂຶ້ນສູ່ວັນຂອງພຣະອົງໄດ້ບົ່ງບອກວ່າໂລກນີ້ໄດ້
ກ້າວເຂົ້າສູ່ຍຸກສັມພັນໃໝ່ແລ້ວ. ໃນຍຸກສັມພັນໃໝ່ນີ້ແມ່ນຍຸກສັມພັນການລໍຖ້າການສະເດັດກັບຄືນມາຂອງພຣະ
ອົງ. ໃນພຣະທັມກໍບໍ່ໄດ້ບອກວ່າອີກດົນນານປານໃດພຣະອົງຈະສະເດັດກັບຄືນມາອີກ. ໂລກທັງໂລກກໍໄດ້
ບອກໄວ້ວ່າແມ່ນວັນສຸດທ້າຍ.

ພຣະເຈົ້າຊົງຕັດຜ່ານພຣະເຢຊູຢ່າງໃດ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າຜ່ານທາງພຣະເຢຊູຢ່າງຄົບຖ້ວນແລະບໍ່ຮີບຮາຍ
ຄືພຣະອົງສຳແດງທາງພຣະຄຳແລະການປະຕິບັດໄປພ້ອມໆກັນ. ພຣະເຈົ້າຢາກໃຫ້ມະນຸດທັງຫລາຍເອົາຈິງ
ເອົາຈັງກັບພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ, ດັ່ງນັ້ນແຫລະພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງລົງມາ. ພຣະເຈົ້າຮູ້
ວ່າຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດປັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນຢູ່ໃນຂັ້ນອັນຕະລາຍຫລາຍ. ພຣະອົງມີຈຸດປະສົງຢາກຊ່ວຍຈິດ
ວິນຍານຂອງມະນຸດໃຫ້ລອດພື້ນ ເພື່ອເຂົາຈະມີຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ ແລະເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຮັບມໍຣະ
ດົກຈາກພຣະອົງ.

ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງທຸກສິ່ງດ້ວຍສິພຣະທັດຂອງພຣະອົງເອງ, ແລະສ້າງທຸກສິ່ງຮ່ວມກັບພຣະເຢຊູຕັ້ງແຕ່
ເລີ້ມສ້າງໂລກ.

2. ພຣະເຢຊູຊົງເໜືອບັນດາເຫລົ່າເທວະດາ: (ເຮັບເຮີ 1: 4-6; 14)

ໃນພຣະທັມຕອນນີ້ເບິ່ງຄືວ່າມີການຖືກຖຽງກັນ. ຢ່າງໃດກໍແລ້ວແຕ່ ພຣະນາມຂອງພຣະອົງແມ່ນຍິ່ງ
ໃຫຍ່ເໜືອເຫລົ່າເທວະດາຫລາຍເທົ່າ. (ຂໍ້ 4) ພຣະຄັມພິກ່າວໄວ້ຫລາຍວັກຫລາຍຕອນວ່າ ເທວະດາແມ່ນ
ຜູ້ສົ່ງຂ່າວຄາວຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຜູ້ປົກປ້ອງທີ່ພຣະເຈົ້າສົ່ງລົງມາໃຫ້ຮັກສາຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຢຊູ
ຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນພຣະທັມຄັມພິເຮັບເຮີ ຕັ້ງແຕ່ຂໍ້ 4 ຫາ ຂໍ້ທີ 6 ນີ້ ພວກເຮົາຈະເຫັນເຖິງ
ການກ່າວເຖິງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ຫລາຍຄັ້ງ.

ໃນຂໍ້ 5 ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວແກ່ເທວະດາຕົນໃດເລີຍວ່າທ່ານເປັນບຸດຂອງເຮົາ, ວັນນີ້ເຮົາໃຫ້ກຳເນີດ
ແກ່ທ່ານແລະພຣະອົງກໍຍັງບໍ່ໄດ້ກ່າວແກ່ເທວະດາຕົນໃດເລີຍວ່າເຮົາຈະເປັນບິດາຂອງເຈົ້າ.

ໃນຂໍ້ທີ 6 ພຣະເຈົ້າຍັງໄດ້ກ່າວແກ່ພຣະບຸດວ່າ ໃຫ້ບັນດາພວກເທວະດາຂາບໃຫວ້ທ່ານ

ໃນຂໍ້ທີ 7 ສ່ວນພວກເທວະດານັ້ນ ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າພວກເຂົາຈະເປັນເໝືອນລົມ ແລະພວກຜູ້ຮັບ ໃຊ້ຈະເປັນເໝືອນແປວໄຟ.

ໃນຂໍ້ທີ 8 ສ່ວນພຣະບຸດນັ້ນ ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ ພຣະເຈົ້າຂ້າຂໍພຣະທີ່ນຶ່ງຂອງພຣະອົງດໍາລົງຢູ່ຕລອດ ໄປ ແຜ່ນດິນຂອງພຣະອົງຈະເປັນແຜ່ນດິນທີ່ທ່ຽງທັມ.

ໃນຂໍ້ທີ 9 ພຣະອົງຊົງຮັກແຕ່ສິ່ງທີ່ຊອບທັມ ແຕ່ພຣະອົງຊົງກຽດຊັງຄວາມອະທັມ. ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງ ໄດ້ຖືກເຈັມໄວ້ດ້ວຍນໍ້າມັນແຫ່ງຄວາມຍິນດີ.

ໃນຂໍ້ທີ 11 ສິ່ງຕ່າງໆຈະພົນາດໄປ ແຕ່ພຣະອົງຈະຊົງດໍາລົງຢູ່. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ສິດແກ່ພຣະບຸດຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ ແຕ່ສໍາຫລັບເທວະດາເປັນແຕ່ພຽງວິນຍານຜູ້ປະຕິບັດ ທີ່ພຣະ ອົງສົ່ງໄປເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນ. (ຂໍ້ 14)

3. ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ໃນພຣະເຢຊູ (ເຮັບເຮີ 2: 1-4)

ຄົນເຮັບເຮີທັງຫລາຍເຄີຍມີປະສົບການມາແລ້ວໃນການບໍ່ເຊື່ອຟັງ, ພວກເຂົາເຄີຍປະຕິເສດພຣະເຢຊູ ພວກເຂົາກໍາລັງຈະຖອຍຫລັງແລະຫັນໄປຕິດຕາມສິ່ງອື່ນ. ຜູ້ຂຽນຈຶ່ງໄດ້ຂຽນຕັກເຕືອນຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍວ່າ ຈົ່ງຮັບຟັງຄວາມຈິງແລະຕິດຕາມຂ່າວປະເສີດ ຈົ່ງຕິດຕາມຄວາມຈິງຈາກພຣະເຢຊູ. ພວກເຮົາຄວນເອົາໃຈ ໃສ່ໃນຂໍ້ຄວາມທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນໄດ້ຟັງ ເພາະພຣະອົງຊົງຢູ່ເໜືອທຸກສິ່ງ.

ຄົນເຮັບເຮີທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈແລະຮູ້ເຖິງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງການບໍ່ເຊື່ອຟັງດີ. ພວກເຂົາມີປະສົບການ ໃນການບໍ່ເຊື່ອຟັງໃນການກະບົດຕໍ່ພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຜູ້ໃດຫາກຮູ້ແລ້ວ ແຕ່ບໍ່ຟັງແລະບໍ່ປະຕິບັດ ຕາມ ຄົນນັ້ນຈະຖືກລົງໂທດຢ່າງໜັກຈາກພຣະເຈົ້າ.

ຜູ້ຂຽນຍັງໄດ້ບັນລະຍາຍວ່າພຣະເຢຊູແມ່ນຜູ້ທີ່ຈະໃຫ້ຄວາມພົ້ນ. ພຣະເຢຊູຊ່ວຍມະນຸດ. ພຣະນາມ ຂອງພຣະອົງໝາຍຄວາມວ່າ ຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ. ພຣະອົງສາມາດຊ່ວຍຈິດວິນຍານໃຫ້ເກີດຂຶ້ນໃໝ່, ສາມາດ ໃຫ້ອະໄພໂທດແກ່ມະນຸດໄດ້, ສາມາດຍົກໂທດບາບໄດ້ ແລະສາມາດໃຫ້ຊີວິດອັນຕລອດໄປໄດ້. ສໍາລັບຜູ້ ທໍານວາຍແລະເທວະດາ ສາມາດສິ່ງຂໍ້ຄວາມ ສິ່ງຄໍາສອນຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ ແລະກໍໄດ້ຮັບການອູ້ມຊູຈາກ ພຣະເຈົ້າພຽງຜູ້ດຽວ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ເຖິງແມ່ນໂລກນີ້ຈະວິວັທນາການກ້າວໜ້າໄປດ້ວຍວິທະຍາສາດ, ຢາປົວພະຍາດ, ເທັກໂນໂລຢີກໍ ຕາມ ແຕ່ວິທີທີ່ພິເສດທີ່ພວກເຮົາຄວນຈະສຶກສານັ້ນຄືພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງສຶກສາຈາກພຣະເຢຊູ. ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແລະຊົງເປັນຢູ່ຕລອດໄປແລະຊົງຄົບຖ້ວນສົມບູນຕລອດໄປ.

ຄໍາຖາມ:

1. ຄົນເຮັບເຮົາພວກນີ້ເຂົາປະລະພຣະຄຳຂອງພຣະເຢຊູເພາະຍ້ອນການຂົ່ມເຫັງ. ຄົນທຸກວັນນີ້ປະລະຄວາມເຊື່ອຍ້ອນເຫດຜົນອັນໃດ?
2. ຜູ້ຂຽນພຣະທັມເຮັບເຮົາຂຽນພຣະທັມຈົນຍົດຍາວເພື່ອໃຫ້ເຫັນຄວາມສຳຄັນແກ່ພຣະເຢຊູ. ເປັນຫຍັງຄົນທຸກວັນນີ້ ຍັງເລືອກເອົາທາງທີ່ບໍ່ເຊື່ອ?
3. ມີການອັດສະຈັນອັນໃດແດ່ທີ່ພຣະເຢຊູສຳແດງອຳນາດ ເພື່ອໃຫ້ຄົນເຊື່ອ?
4. ຊື່ຂອງພຣະເຢຊູທີ່ທ່ານມັກທີ່ສຸດຄືຊື່ໃດ? (ພຣະຜູ້ຊ່ວຍ, ພຣະບຸດ, ພຣະເມຊີອາ,.....)
5. ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ເພີ່ມພລັງອຳນາດໃນຄຳສອນຂອງພຣະອົງ. ທ່ານຈະເພີ່ມສິ່ງໃດໃນຄຳສອນຂອງພຣະເຢຊູ?
6. ທ່ານຈະອະທິບາຍຢ່າງໃດໃນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງທ່ານ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພົມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 2 ການເຊື່ອຟັງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເຮັບເຮີ 3:7—4:13

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ເຮັບເຮີ 3:1—4:13

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການເຂົ້າສູ່ຄວາມຍິນດີໃນຄວາມພື້ນຈຳເປັນຕ້ອງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອ, ບໍ່ແມ່ນເຊື່ອແບບລົມໆແລ້ງໆ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ການດຳເນີນຊີວິດໃນຄວາມເຊື່ອແລະໃນການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແມ່ນເຫດຜົນທີ່ດີບໍ່? ຫລືວ່າເຊື່ອແບບລົມໆແລ້ງໆກໍພໍ.

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະອະທິບາຍວ່າການເຊື່ອແບບລົມໆແລ້ງໆ ນັ້ນບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຍິນດີໃນຄວາມພື້ນ.

ຄຳນຳ

ວັນນຶ່ງທ່ານມີໂອກາດໄດ້ສົນທະນາກັບເພື່ອນບ້ານຂອງທ່ານ, ທ່ານໄດ້ຖາມເຂົາວ່າ "ທ່ານເປັນຄຣິສຕຽນບໍ່?" ແລ້ວເຂົາກໍຕອບທ່ານວ່າ "ແມ່ນແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄຣິສຕຽນ." ຫລັງຈາກນັ້ນມາ, ເຂົາກໍດຳເນີນໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພະຍາຍາມຕິດຕາມແລະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຕລອດມາ ແລະແລ້ວຊີວິດຂອງເຂົາກໍຄ່ອຍດີຂຶ້ນ, ກິຈການການຄ້າຂອງເຂົາກໍຄ່ອຍຈະເຣີນກ້າວໜ້າຂຶ້ນ. ແຕ່ການໄປໂບດຂອງເຂົາບໍ່ສມ່ຳສເມີປານໃດ, ທ່ານຈະໃຫ້ຄຳແນະນຳຄົນນີ້ວ່າຢ່າງໃດ?

ວັນນີ້ ພວກເຮົາຈະມາສຶກສາເຖິງການດຳເນີນຊີວິດດ້ວຍຄວາມເຊື່ອແລະການເຊື່ອຟັງ.

1. ບົດຮຽນຈາກພຣະຄຳພິເດີມ (ເຮັບເຮີ 3:7-11)

ຜູ້ຂຽນພຣະທັມເຮັບເຮີໃຫ້ຂ້ອ້າງຈາກເພງສັດເສີນ 95:7-11 ເພື່ອເຕືອນຄຣິສຕະຈັກທີ່ເດີນທາງຜິດພວກບັນພະບຸຣຸດຂອງເຂົາຝ່າຝົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາພາກັນກະບົດ ພວກເຂົາກະທຳເໝືອນກັບສມັຍຢູ່ໃນຖິ່ນກັນດານ. ຄົນອິສຣາເອນສມັຍນັ້ນພາກັນລົ້ມຕາຢູ່ໃນຖິ່ນກັນດານ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະນຳພວກເຂົາໄປເຖິງແຜ່ນດິນທີ່ຊົງສັນຍາໄວ້. ຜູ້ຂຽນຍັງໄດ້ບັນທຶກໄວ້ຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າການບັນທຶກນີ້ແມ່ນການຊົງນຳຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ. ເຖິງແມ່ນການບັນທຶກນີ້ຈະຢູ່ໃນສມັຍຂອງໂມເຊກໍຕາມ ແຕ່ໃນສມັຍນີ້ກໍຍັງໃຊ້ໄດ້ຢູ່ສເມີ.

ຜູ້ຂຽນຍັງໄດ້ເຕືອນອີກວ່າຈົ່ງຢ່າຕົກຫລຸມຫລອກລວງ ແລະຢ່າໃຈແຂງກະດ້າງຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າ. ເພາະວ່າຖ້າຜູ້ໃດມີໃຈແຂງກະດ້າງແລ້ວຜູ້ນັ້ນຈະຕົກຢູ່ໃນອັນຕະລາຍແລະຈະທັນກັບມາທາງພຣະເຈົ້າຢາກ, ເພາະ

ວ່ານິດສັຍຕໍ່ຕ້ານມັນຈະຂຍາຍຕົວພາຍໃນຄົນນັ້ນ. ນິດສັຍການບໍ່ເຊື່ອຟັງໄດ້ຂຍາຍອອກໃນໝູ່ຂອງຄົນອິສ
ຣາເອນໃນຂະນະເດີນທາງໄປສູ່ແຜ່ນດິນຊົງສັນຍາ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນຍຸກນັ້ນຕາຍໄປ
ຕາມເສັ້ນທາງ. ການຕັດສິນໃຈບໍ່ເຊື່ອຟັງ, ການຕັດສິນໃຈກະບົດແມ່ນພວກເຂົາເຮັດເອງ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາ
ຈຶ່ງພົບກັບຄວາມຕາຍ.

ເຮັບເຮີ 3:1-6 ແມ່ນການປຽບທຽບໂມເຊແລະພຣະເຢຊູ ແລະກໍເຫັນໄດ້ວ່າພຣະເຢຊູຊົງເໜືອກວ່າ
ໂມເຊ. ສໍາລັບຂໍ້ທີ 7 ຜູ້ຂຽນໄດ້ກ່າວວ່າ "ວັນນີ້" ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກທ່ານໄດ້ເຫັນ, ພວກທ່ານໄດ້ຮູ້
ແລ້ວ, ພວກທ່ານມີປະສົບການແລ້ວຕໍ່ແຕ່ນີ້ໄປ ຕໍ່ແຕ່ວັນນີ້ໄປທ່ານຢ່າໄດ້ເຮັດອີກຕໍ່ໄປ. ຈຶ່ງຮະວັງໃຫ້ດີບັນ
ພະບຸຣຸດຂອງພວກທ່ານໄດ້ຜ່ານມາແລ້ວ. ບົດ 3:3-11; 15 ແລະ 4:3;7.

2. ຢ່າຮຽນແບບພວກທີ່ຕິດຕາມໂມເຊ: (ເຮັບເຮີ 3:12-19)

ບໍ່ຮູ້ວ່າຜູ້ໃດເປັນຄົນຂຽນໃນຕອນນີ້ ເພາະມີຄໍາຂຽນວ່າພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍ ໃນນີ້ອາດຈະໝາຍເຖິງພີ່
ນ້ອງຄຣິສຕຽນກໍອາດເປັນໄດ້, ຫລືອາດຈະເປັນເຜົ່າດຽວກັນກໍອາດເປັນໄປໄດ້. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າອາດເປັນ
ພີ່ນ້ອງຄຣິສຕຽນ.

ໃນຕອນນີ້ ແມ່ນເນັ້ນໃສ່ພວກທີ່ຕິດຕາມໂມເຊໂດຍສະເພາະ ໂດຍເຫດທີ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນ
ແຜ່ນດິນຊົງສັນຍາ. ເຫດຜົນທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດນັ້ນກໍຄືວ່າຮາກຖານຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ ພວກ
ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຢາກປະຕິບັດຕາມ ແຕ່ລະເທື່ອພວກເຂົາຈຶ່ງສະແດງຄວາມບໍ່ເຊື່ອອອກມາດ້ວຍການກະບົດໃນທຸກ
ແບບ. ພວກເຂົາຮຽກຮ້ອງຢາກກັບຄືນປະເທດອີຢິບແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາກັບຄືນ. ພວກເຂົາ
ຢາກໄປເຖິງແຜ່ນດິນຊົງສັນຍາໄວໆ ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າໄປ. ໂທດຂອງພວກເຂົາກໍ
ຄືພວກເຂົາຕ້ອງຕາຍຢູ່ໃນປ່າກັນດານນີ້ເອງ. ພວກເຂົາພາກັນດໍາລົງຊີວິດແບບບໍ່ເຊື່ອຟັງ, ຢູ່ດ້ວຍການກະ
ບົດ, ສ້າງບາບດ້ວຍການນັບຖືພຣະເຈົ້າປອມ.

ຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ພວກເຮົາມີໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງມີຂໍ້ອ້າງຫລືເງື່ອນໄຂອັນໃດທັງສິ້ນກຽວກັບ
ຄວາມບາບດອກ. ຊີວິດທີ່ມີຄວາມບາບນັ້ນກໍຄືຊີວິດທີ່ບໍ່ເຊື່ອຢ່າງຈິງໃຈ. ພວກທີ່ຕິດຕາມໂມເຊບໍ່ແມ່ນພວກ
ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າແຜ່ນດິນຊົງສັນຍາພຽງເທົ່ານັ້ນ, ໃນການເດີນທາງຂອງພວກເຂົາກໍພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຢູ່
ຕລອດ. ໂຢຊວຍແລະກາເລັບທັງສອງທ່ານນີ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງໃຫ້ພວກເພິ່ນຕາຍ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້
ເພິ່ນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ. ພວກເພິ່ນທັງສອງໄດ້ພາກັນສະແດງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໃຫ້ຄົນທັງ
ຫລາຍໄດ້ເຫັນ ແລະກໍເປັນການສະແດງອອກໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ.

3. ຢ່າປ່ອຍໂອກາດ: (ເຮັບເຮີ 4:1-6)

ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນສໍາຫລັບພວກເຮົາທັງຫລາຍ ພວກເຮົາຄວນຈະໄດ້ຮັບ
ການພັກຜ່ອນຈາກພຣະເຈົ້າ. ການພັກຜ່ອນນີ້ພຣະອົງຈະມອບໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມໝັ້ນໂດຍທາງ
ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຄວາມເຊື່ອຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການປະກອບສ່ວນທໍາການໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ຖ້າຜູ້

ນຶ່ງຜູ້ໃດຫາກບອກວ່າຕົນເອງເຊື່ອພຣະເຈົ້າ, ຮັກພຣະເຈົ້າແຕ່ບໍ່ປະກອບສ່ວນທຳການໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະບໍ່ໄດ້ພົບປະສົບການການພັກຜ່ອນນີ້ຈາກພຣະເຈົ້າເລີຍ. ເມື່ອຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມພື້ນຢ່າງແທ້ຈິງຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າແລ້ວ ຄົນນັ້ນຈະໄດ້ຮັບສັນຕິສຸກຈາກພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງແລະປະຕິບັດຕາມພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າຄົນນັ້ນກໍຈະໄດ້ຮັບສັນຕິສຸກຈາກພຣະເຈົ້າເໝືອນກັນ.

ຄົນໃນຍຸກສມັຍນັ້ນ, ທີ່ຜູ້ຂຽນພຣະທັມເຮັບເຮີໄດ້ຍົກມາເປັນອຸທາຫອນສອນໃຈກໍເພື່ອຢາກໃຫ້ຄົນໃນທຸກວັນນີ້ໄດ້ມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງ. ພວກທີ່ຕິດຕາມໂມເຊໄດ້ຮັບຄວາມພື້ນທຸກຄົນ, ແຕ່ພວກເຂົາປະຕິເສດທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມໃນການເດີນທາງໄປສູ່ແຜ່ນດິນຊົງສັນຍາ (ຈິດບັນຊີ ບົດທີ 14) ພວກເຂົາພາກັນກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ພາກັນກະບົດຕໍ່ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນທີ່ສຸດເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຮັບການພັກຜ່ອນເລີຍ.

ພວກທີ່ຕິດຕາມພຣະເຢຊູທັງຫລາຍ ທຸກຄົນກໍມີຈຸດປະສົງທີ່ຈະໄປເຖິງສະຖານທີ່ພັກຜ່ອນແຫ່ງນັ້ນໃນອະນາຄົດ. ແຕ່ທຸກຄົນຈໍາເປັນຕ້ອງຜ່ານການທົດສອບໃນການເດີນທາງນັ້ນໃຫ້ຄົບຖ້ວນ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຢູ່ໃນລະດັບນີ້ຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນແລະໄດ້ຮັບພລັງອໍານາດຈາກພຣະອົງ ແລະກໍຄົງຈະໄດ້ສັມຜັດກັບການພັກຜ່ອນຢ່າງນີ້ຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງໃນຊີວິດແລ້ວ.

ຜູ້ຂຽນພຣະທັມເຮັບເຮີຍັງໄດ້ສົນທະນາກ່ຽວກັບການພັກຜ່ອນນີ້ວ່າ ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມໂມເຊຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນການາອານທຸກຄົນ (ຮອ. 4:6) ອີກເທື່ອນຶ່ງ ເພິ່ນຍັງເຕືອນອີກ ຜູ້ທີ່ໄດ້ສັມຜັດການພັກຜ່ອນນີ້ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອແລະຟັງຄວາມເທົ່ານັ້ນ.

4. ທີ່ພັກຜ່ອນນີ້ຈະດີກວ່າທີ່ພັກຜ່ອນຂອງໂຢຊວຍ: (ເຮັບເຮີ 4:8-10)

ເຮັບເຮີ 4:8 ໄດ້ສົມທຽບຣະຫວ່າງໂຢຊວຍແລະພຣະເຢຊູ. ໂຢຊວຍໄດ້ນໍາພາປະຊາຊົນໄປສູ່ຊັຍຊະນະ ເຂົ້າໄປຍຶດຄອງແຜ່ນດິນການາອານໄດ້. ຢ່າລືມລືມວ່າແຜ່ນດິນການາອານແມ່ນແຜ່ນດິນທີ່ພວກເຮົາຢູ່ພຽງຊົ່ວຄາວ, ເປັນວັດຖຸແລະເປັນສິ່ງຂອງ. ຖ້າພຣະເຈົ້າຫາກເຫັນວ່າ ການາອານເປັນສິ່ງທີ່ຖາວອນພຣະອົງກໍຄົງຈະບໍ່ກ່າວຜ່ານທາງດາວິດອີກ ຫລັງຈາກ 500 ປີ ໃນພຣະທັມເພງສັຣເສີນ ບົດທີ 95.

ພຣະເຢຊູຊົງເໜືອໂຢຊວຍທຸກຢ່າງ. ການພັກເຊົາໃນພຣະອົງເປັນການພັກເຊົາທີ່ຕລອດໄປ ແມ່ນການປະສົບການທີ່ໜ້າຊື່ນຊົມຍິນດີຫລາຍກວ່າ. ການພັກເຊົາແມ່ນຈັດຕຽມເພື່ອຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທັງຫລາຍ.

5. ພຣະທັມແຫງເຂົ້າໄປເຖິງຫົວໃຈ: (ເຮັບເຮີ 4:12-13)

ພຣະທັມເຮັບເຮີ ບົດ4:12-13 ແມ່ນຄໍາເວົ້າທີ່ແນໃສ່ຄົນທັງຫລາຍທັງຜູ້ທີ່ເຊື່ອແລະບໍ່ເຊື່ອ. ສໍາລັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອແລະຟັງຄວາມຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ໄປເຖິງບ່ອນພັກຜ່ອນ. ເພາະວ່າພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຖ້ອຍຄໍາທີ່ບໍ່ຕາຍແລະເປັນດາບສອງຄົມ. ເປັນຖ້ອຍຄໍາທີ່ຕັກເຕືອນໃຫ້ຄົນເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ ແລະເປັນຄໍາສັນຍາແກ່ຜູ້

ທີ່ເຊື່ອ. ຖ້ອຍຄຳສາມາດແທງຊອດໄປເຖິງຈິດໃຈຂອງມະນຸດທຸກໆຄວາມ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະບິດບັງໄວ້ໄດ້ຈາກພຣະອົງ.

ຂໍ້ທີ 13 ໄດ້ກ່າວເຖິງຜູ້ສ້າງແລະຜູ້ທີ່ຖືກສ້າງ. ຜູ້ສ້າງຈະຮູ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ. ດັ່ງນັ້ນເຮົາຕ້ອງມີຄວາມສັມພັນທີ່ດີກັບຜູ້ທີ່ສ້າງພວກເຮົາຂຶ້ນມາ. ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະບັງລັບໄວ້ຈາກສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ພຣະທັມຄັ້ມພິໄດ້ສອນພວກເຮົາວ່າ ຄຣິສຕຽນທີ່ຈະໄດ້ເຂົ້າພັກຜ່ອນໃນພຣະອົງໃນເວລາທີ່ເຂົາມອບຕົວໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ວ່າທີ່ຈະໃຫ້ໄດ້ພັກຜ່ອນຢ່າງຖາວອນແລະສົມບູນແທ້ນັ້ນແມ່ນພັກຜ່ອນໃນແຜ່ນດິນສວັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຊີວິດຂອງພວກເຮົາທາກພົວພັນກັບຄວາມບາບຢູ່ ພວກເຮົາກໍຈະພາດໂອກາດທີ່ດີ.

ຄຳຖາມ:

1. ມີອັນໃດອີກແຕ່ບໍ່ ທີ່ຄົນເຮັບເຮີຄິດກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຢູ່ໃນຖິ່ນກັນດານນັ້ນ?
2. ເຫດໃດຄວາມບາບຈຶ່ງເກາະຕິດຈິດໃຈຂອງມະນຸດທັກໆແທ້?
3. ເມື່ອທ່ານເຫັນຄົນໆນຶ່ງ (ເຂົາບອກວ່າເຂົາມີຄວາມເຊື່ອ ແຕ່ເຂົາຍັງກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢູ່) ທ່ານຈະເຮັດຢ່າງໃດ?
4. ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຈະມີປະສິບການໃນການພັກຜ່ອນໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ?
5. ເມື່ອທ່ານດຳເນີນໃນຄວາມເຊື່ອ ແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ໝູນໃຈທ່ານ? ເຂົາເຮັດຢ່າງໃດ?
6. ພຣະຄັ້ມພິຕອນໃດທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ປ່ຽນແປງຈິດໃຈ ແລະນິດສັຍຂອງທ່ານ?
7. ທ່ານຄິດຢ່າງໃດຕໍ່ຄຳວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ຈັກທຸກຢ່າງໃນຕົວທ່ານ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 3

ໝັ້ນຄົງໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເຮັບເຮີ 4:14—5:10

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ເຮັບເຮີ 4:14—5:10

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເມື່ອຮັບພຣະເມດຕາກະຣຸນາແລະພຣະຄຸນຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ ເຮົາຕ້ອງຕັ້ງໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນພຣະອົງ, ມະຫາປະໂຫິດໃຫຍ່.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານຈະອົງໃສ່ອັນໃດ? ອົງພຣະຄຣິດ (ມະຫາປະໂຫິດ) ຫລື ມະນຸດເພື່ອຈະຮັບເອົາຄວາມໝັ້ນ.

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຢາກຈະບອກກ່າວວ່າ ຈິ່ງຕິດຕາມຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດຜູ້ຊົງເປັນມະຫາປະໂຫິດຂອງພວກເຮົາ

ຄຳນຳ

ການເປີດສັກຣາດຂອງພຣະທັມເຮັບເຮີ ຜູ້ຂຽນໄດ້ສອດຄວາມສູງສຸດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດໃນທຸກກໍລະນີ. ແມ່ກະທັ້ງພຣະຄຳພີເດີມທີ່ຜ່ານມາພຣະອົງກໍຍັງເໜືອກົດບັນຍັດຕ່າງໆ. ພຣະເຢຊູຊົງມີສະຖາຣາສີ ເໜືອເຫລົ່າເທວະດາ, ພຣະອົງຊົງເໜືອພວກຜູ້ທຳນາວາຍທຸກຄົນທີ່ຜ່ານມາ, ພຣະອົງຊົງເໜືອໂມເຊ, ແລະເໜືອໂຢຊວຍ ຜູ້ຊົງສຳເລັດຫລາຍຢ່າງ.

ຜູ້ຂຽນພຣະທັມເຮັບເຮີຍັງເພີ່ມເຕີມແນວຄິດອີກວ່າ: ພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນມະຫາປະໂຫິດໃຫຍ່ ຂໍໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍໝັ້ນຄົງໃນສາສນາຂອງພວກເຮົາ. ເວລາສຶກສາບົດຮຽນນີ້ ໃຫ້ພວກເຮົາພິຈາລະນາຄວາມຄິດນີ້ດ້ວຍວ່າມີຄວາມໝາຍໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາຫລືບໍ່.

1. ການປະກາດພຣະເຢຊູວ່າເປັນມະຫາປະໂຫິດ: (ເຮັບເຮີ 4:14-15)

ແມ່ນໃຜແມ່ນປະໂຫິດ? ແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ທີ່ເໜືອສຸດຂອງປະໂຫິດແຫ່ງອິສຣາເອນ? ພຣະທັມເຮັບເຮີບອກວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ (ເຮັບເຮີ 4:14) ພຣະເຢຊູ ມະຫາປະໂຫິດຜູ້ນີ້ຢູ່ໃກ້ໆພວກເຮົາແລະພຣະອົງກໍເປັນມະນຸດຢູ່ກັບພວກເຮົາ. ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນມະຫາປະໂຫິດທີ່ຢູ່ເໜືອພວກເຮົາທຸກຄົນ. ໃຫ້ພວກເຮົາພິຈາລະນາແນວຄິດນີ້ຮ່ວມກັນ.

ຖ້າເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງຄຳວ່າ ພຣະເຢຊູເປັນມະຫາປະໂຫິດ ຊົງຮູ້ທຸກຢ່າງແລະຊົງຮູ້ທຸກຄົນວ່າຊີວິດມະນຸດຈະເປັນຢ່າງໃດໃນອະນາຄົດ. ພຣະອົງປະເຊີນກັບບັນຫາຕ່າງໆທີ່ພວກເຮົາພົບ, ພຣະອົງຊາບເຖິງຄວາມເຈັບປວດ, ພຣະອົງຊາບເຖິງຄວາມຫົວທີ່ພວກເຮົາມີ. ພຣະອົງຮູ້ສຶກອິດເມື່ອຍເໝືອນກັບພວກເຮົາ. ພຣະອົງຊົງຕໍ່ສູ້ກັບມານຊາຕານເໝືອນພວກເຮົາ ພຣະອົງຮູ້ວ່າເປັນຢ່າງໃດ.

ອີກອັນນຶ່ງ ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງເປັນເໝືອມະຫາປະໂຮທິດ ເພາະວ່າ ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະບຸດ ພຣະອົງຊົງແຕກຕ່າງພວກເຮົາ. ພຣະເຢຊູເປັນມະນຸດ 100 ເປີເຊັນ ພຣະອົງຊົງເປັນເໝືອນພວກເຮົາທຸກຢ່າງ, ແຕ່ວ່າຄວາມແຕກຕ່າງຂອງພຣະອົງນັ້ນ ກໍຄືວ່າພຣະອົງບໍ່ຍອມຕໍ່ການທົດລອງຂອງມານ. ພຣະອົງບໍ່ຍອມແພ້ຕໍ່ຄວາມບາບ, ພຣະອົງເປັນຜູ້ປາສຈາກບາບ (ເຮັບເຮີ 4:15)

ມະຫາປະໂຮທິດຂອງພວກເຮົາຜູ້ທີ່ຮັກພວກເຮົາ, ຜູ້ທີ່ຮັບຮູ້ພວກເຮົາ ພຣະອົງກະທຳທຸກຢ່າງເພື່ອພວກເຮົາ. ດັ່ງນັ້ນເມື່ອພວກເຮົາຫາກມີຜູ້ຕ່າງໜ້າຂອງພວກເຮົາຢູ່ເທິງສວັນແລ້ວ ກໍຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຍິດໝັ້ນຢູ່ໃນພຣະອົງຢ່າໄດ້ລົດລະ. ອາດກ່າວໄດ້ຫລາຍຢ່າງວ່າພຣະອົງສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສວັນເພື່ອຈັດຕຽມສະຖານທີ່ລໍຖ້າພວກເຮົາ. ພຣະອົງສະເດັດຂຶ້ນເມື່ອເພື່ອທຳການເພື່ອພວກເຮົາ ສຳຫລັບພວກເຮົາແລ້ວແມ່ນໃຫ້ຕັ້ງໝັ້ນຄົງ ສັດຊື່ ທຸ່ງຕົງຕໍ່ພຣະອົງ.

2. ຈົ່ງພາກັນຮັບຜິດຊອບໃນໜ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາ: (ເຮັບເຮີ 4:16)

ພວກເຮົາຈະຮັບຜິດຊອບຢ່າງໃດ? ຜູ້ຂຽນພຣະທັມເຮັບເຮີໄດ້ໝູນໃຈພວກເຮົາວ່າໃຫ້ພວກເຮົາພາກັນຍິດໝັ້ນໃນພຣະສາສນາ. ນີ້ກໍໝາຍຄວາມວ່າ ຈົ່ງໃຫ້ພວກເຮົາຍິດໝັ້ນຢູ່ ໃນຄວາມເຊື່ອຖືຊຶ່ງພວກເຮົາປະກາດຢູ່ນັ້ນ. ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງຍິດໝັ້ນ? ພວກເຮົາຍິດໝັ້ນກໍເພາະວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ມີປະສົບການຜ່ານມາແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ໄປສວັນແລ້ວ. ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຮັບຜິດຊອບໃນໜ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາ.

ເຫດສະນັ້ນ ໃຫ້ພວກເຮົາຈົ່ງພາກັນຫຍັບເຂົ້າໃກ້ ດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈໃຫ້ເຖິງບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບພຣະກະຣຸນາ ແລະພຣະຄຸນ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ຈະໄດ້ຊ່ວຍພວກເຮົາໃນເວລາຈຳເປັນ. (4:16) ຄຳວ່າບັນລັງອາດຈະໝາຍຄວາມວ່າບ່ອນນຶ່ງຂອງກະສັດອາດຈະທຳດ້ວຍທອງຄຳຫລີວັດຖຸພິເສດ. ບັນລັງກໍຍັງເປັນບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທັບ ຊົງປົກຄອງປະຊາຊົນອິສຣາເອນ. ຖ້າເວົ້າເຮືອງສາສນາຂອງຊາວອິສຣາເອນແລ້ວ ຜູ້ທີ່ຈະເຂົ້າໃກ້ບັນລັງໄດ້ກໍມີແຕ່ປະໂຮທິດເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຮົາມາສັງເກດນຳກັນປະໂຮທິດຂອງຊາວອິສຣາເອນ ແລະມະຫາປະໂຮທິດຂອງພວກເຮົາຄືພຣະເຢຊູ.

ປະໂຮທິດຂອງຊາວອິສຣາເອນ ຕ້ອງເຂົ້າຫາແທ່ນບູຊາປີລະເທື່ອ (ເລວີນິຕີ 16) ທີ່ຈະເຂົ້າໄປນັ້ນຈະຕ້ອງເລືອກເຟັ້ນຢ່າງຄັກແນ່ເຖິງຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດ. ກ່ອນຈະເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງຊັ້ນໃນ ຜູ້ຢູ່ຂ້າງນອກຕ້ອງໄດ້ເອົາເຊືອກມັດແອວຫລີມັດຂາໄວ້. ເພາະຖ້າເກີດອັນໃດຂຶ້ນມາແລ້ວຜູ້ຢູ່ຂ້າງນອກຕ້ອງໄດ້ດຶງອອກມາ.

ສຳລັບພຣະສັນຍາໃໝ່ ມະຫາປະໂຮທິດຂອງພວກເຮົາຄືພຣະເຢຊູ ຕໍ່ຄຣິສຕຽນທຸກໆຄົນພວກເຮົາສາມາດຫຍັບເຂົ້າໃກ້ບັນລັງຂອງພຣະອົງໄດ້ທຸກເວລາຕາມຄວາມຕ້ອງການ. ໂດຍພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກບໍ່ແມ່ນປີລະເທື່ອຫລືເດືອນລະເທື່ອ ພຣະອົງເປີດໂອກາດໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າຫາພຣະອົງໂດຍບໍ່ຕ້ອງຫວາດກົວ ແຕ່ໃຫ້ເຂົ້າມາໂດຍຄວາມໝັ້ນໃຈ.

3. ຄຸນນະພາບຂອງມະຫາປະໂຮທິດຂອງພວກເຮົາ: (ເຮັບເຮີ 5:1-10)

ກ່ອນຈະເວົ້າເຖິງເລື່ອງຄຸນນະພາບຂອງມະຫາປະໂຫິດຂອງພວກເຮົາ, ຜູ້ຂຽນພຣະທັມເຮັບເຮົາໄດ້ ບໍລາຍເຖິງຄຸນນະພາບຂອງປະໂຫິດຂອງຄົນອິສຣາເອນ (5:1-4) ອະທິບາຍເຖິງສອງຢ່າງ: 1) ຕ້ອງເປັນ ປະຊາຊົນອິສຣາເອນ. ຕ້ອງຖືກເຫັນດີເຫັນພ້ອມຈາກປະຊາຊົນອິສຣາເອນ (5:1). 2) ຕ້ອງເປັນຜູ້ຕາງໜ້າ ປະຊາຊົນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະຕ້ອງເປັນຜູ້ຕາງໜ້າພຣະເຈົ້າຕໍ່ປະຊາຊົນ.(5:5-6) ເຂົາຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ທີ່ພຣະ ເຈົ້າຊົງເອີ້ນ.(5:4)

ທັນມາຫາທາງ ອົງພຣະເຢຊູ ມະຫາປະໂຫິດຂອງພວກເຮົາ, ຜູ້ຂຽນພຣະທັມເຮັບເຮົາວ່າພຣະອົງ ຊົງຄົບຖ້ວນທຸກຢ່າງຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການນີ້. ພຣະອົງສົມຄວນເປັນມະຫາປະໂຫິດຂອງພວກເຮົາ. ພຣະອົງບໍ່ ໄດ້ຍົກພຣະອົງເອງແຕ່ພຣະເຈົ້າຍົກພຣະອົງຂຶ້ນ ແລະພຣະອົງຈະເປັນມະຫາປະໂຫິດຕອດໄປ. ໃນຂໍ້ 5, ຜູ້ຂຽນໄດ້ກ່າວອ້າງເຖິງບົດເພງສັດເສນ 2:7 ວັນນີ້ເຈົ້າເປັນບຸດຂອງເຮົາແລ້ວ ເຮົາໄດ້ເປັນບິດາຂອງເຈົ້າ. ນີ້ ກໍ່ໝາຍຄວາມວ່າພຣະອົງຊົງຖືກທົດສອບຜ່ານແລ້ວໃນຊີວິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ພຣະອົງຊົງໄດ້ອຸທິດຕົນ, ຖ່ອມຕົນ, ຍອມຮັບຟັງຈົນເຖິງມໍຣະນາ. ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າຊົງຍົກພຣະອົງຂຶ້ນເປັນມະຫາປະໂຫິດໃຫຍ່ ຕາມຮະບຽບການຂອງເມນຄີເຊເດັກ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຮູບພາບສອງຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູ: ພຣະອົງມີຄວາມເປັນມະນຸດຢ່າງ 100 ເປີເຊັນ ແລະຊົງເປັນພຣະ ເຈົ້າ 100 ເປີເຊັນ ເຊັ່ນກັນ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຮັບປະກັນເຖິງຄວາມຈິງແທ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ. ພຣະອົງມີການຕິດ ພັນກັບນຸດແລະຮູ້ເຖິງຄວາມເປັນມະນຸດໄດ້ດີ. ຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງດັງຂອງອະເມຣິກາຄົນນຶ່ງກ່າວວ່າຖ້າເຮົາຫາກ ບໍ່ຕົກຢູ່ໃນສະພາບເຊັ່ນດຽວກັນກັບເຂົາເຮົາກໍ່ຄວນຈະເວົ້າໃຫ້ເຂົາ. ພຣະເຢຊູຢູ່ກັບພວກເຮົາ ພຣະອົງຊົງ ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ ເພາະພຣະອົງເຂົ້າໃຈພວກເຮົາ. ພຣະອົງຈະຊົງໃຊ້ໝິດກໍາລັງ, ໝິດອໍານາດ ຂອງພຣະອົງເພື່ອພວກເຮົາ ຈົ່ງໝັ້ນໃຈໃນພຣະອົງ.

ຄໍາຖາມ:

1. ແມ່ນຫຍັງຄືຮູບພາບຂອງພຣະເຢຊູວ່າພຣະອົງຊົງເປັນມະຫາປະໂຫິດ?
2. ພຣະເຢຊູຊົງເໜືອປະໂຫິດຂອງຊາວອິສຣາເອນຢ່າງໃດແດ່?
3. ໃນແນວຄິດຂອງທ່ານ ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານສັບສົນໃນຄໍາວ່າ ພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຈົ້າ 100 ເປີເຊັນ ແລະເປັນມະນຸດ 100 ເປີເຊັນ.
4. ໃນພຣະຄໍາພີໃໝ່ ທ່ານຮູ້ສຶກເຂົ້າໃຈວ່າຢ່າງໃດ? ພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ທໍາການວາຍ, ພຣະເຢຊູເປັນປະ ໂຫິດ, ພຣະເຢຊູເປັນກະສັດ.....

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 4 ເຂົ້າສູ່ໃນການເປັນຜູ້ໃຫຍ່

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ເຮັບເຮີ 5:11-6:12
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ເຮັບເຮີ 5:11-6:12
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ການປະຕິເສດບໍ່ຢາກກາຍເປັນຄຣິສະຕຽນຜູ້ໃຫຍ່ກໍ່ໝາຍຄວາມວ່າຕົນເອງເປັນຜູ້ມີຈິດໃຈຖວາຍພຽງເຄິ່ງດຽວ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ເປັນດ້ວຍເຫດໃດທ່ານຈຶ່ງບໍ່ກາຍເປັນຄຣິສະຕຽນທີ່ໃຫຍ່ຂຶ້ນ?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ເພື່ອປະເມີນເບິ່ງການເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄຳເອິ້ນຈາກພຣະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ຕົນເອງກາຍເປັນຜູ້ໃຫຍ່ໃນດ້ານຄວາມເຊື່ອ.

ບົດນຳ

ຖ້າພວກເຮົາປະຕິເສດການຈະເຣີນຂຶ້ນໃນດ້ານຄວາມເຊື່ອແລ້ວ ພວກເຮົາກໍ່ອາດຈະຕົກເປັນເຫຍື່ອຂອງການຫລອກລວງຈາກພາຍນອກແລະພາຍໃນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກເຊີນກັບໄປເທສນາພື້ນພູທີ່ບ່ອນຂ້າພະເຈົ້າເປັນຊາວໜຸ່ນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າມີຫລາຍຄົນກໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງສັດຊື່, ແຕ່ມີຄົນນຶ່ງທີ່ເຄີຍໄປຮຽນທັງສີ່ຢູ່ວິທະຍາລັຍກັບຂ້າພະເຈົ້າເວລາເປັນວັຍລຸ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຖາມສິດຍາພິບານປະຈຳຄຣິສຕະຈັກວ່າໝູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄົນນັ້ນຍັງຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢູ່ບໍ່ ສິດຍາພິບານບອກວ່າຄົນນັ້ນເຊົາມາດົນແລ້ວ.

ໃນຕອນແລງວັນນຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າເລີຍໄດ້ພົບກັບເພື່ອນເກົ່າຄົນນັ້ນໃນຮ້ານອາຫານກໍ່ໄດ້ຖາມເຖິງການຮັບໃຊ້ກັບເພື່ອນເກົ່າຄົນນັ້ນລາວກໍ່ໄດ້ຕອບເປັນໜ້າເສົ້າໃຈວ່າລາວໝົດຄວາມສົນໃຈເຣື່ອງໂບດຫລືເຣື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວເພາະເຄີຍຜິດໃຈກັບຄົນໃນໂບດ. ເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນ ຄົນເກົ່າແກ່ທີ່ເຄີຍໄປໂບດເທົ່ານັ້ນ.

1. ບັນຫາ: (ເຮັບເຮີ 5:11-14)

ຄວາມສຳຄັນໃນປຶ້ມເຮັບເຮີແມ່ນພາບຂອງອົງພຣະເຢຊູເປັນພຣະມະຫາປະໂຮທິດໃຫຍ່. ອົງພຣະເຢຊູເປັນມະນຸດຄົບຖ້ວນແລະກໍ່ມີພລັງອຳນາດຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງສົມຄວນເປັນພຣະໂຮທິດຕົນໃຫຍ່ຂອງພວກເຮົາ. ຜູ້ຂຽນໄດ້ເຕືອນຜູ້ອ່ານວ່າພວກເຂົາມີປະໂຮທິດຕົນໃຫຍ່ເປັນຜູ້ຊ່ອຍ ພວກເຂົາຄວນຮັກສາຄວາມເຊື່ອໄວ້ໃຫ້ດີ ແລະຈົ່ງພົ້ນໃຈໃນການເຂົ້າໄປຫາພຣະທີ່ນັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ (ຮຣ 4:16).

ຜູ້ຂຽນປຶ້ມເຮັບເຮີໄດ້ປະກາດເຖິງຄວາມຫວັງ. ມີອັນໃດເກີດຂຶ້ນໃນຄວາມນິກົດຂອງຜູ້ຂຽນຕອນນີ້ບໍ່? ມັນອາດແມ່ນຄວາມຍ້ານວ່າຜູ້ອ່ານບໍ່ອາດຮັບເອົາຄຳແນະນຳທີ່ເພິ່ນຈະກ່າວນັ້ນ ຫລືຍ້ານວ່າຜູ້ອ່ານອາດຈະ

ບໍ່ເຂົ້າໃຈກັບສິ່ງເພິ່ນຈະເວົ້າ. ເຖິງແມ່ນຈະມີອັນໃດເກີດຂຶ້ນເຫັນວ່າຜູ້ຂຽນໄດ້ຢຸດຢູ່ເຄິ່ງແຖວ ແລະມອງເຫັນ
ບັນຫາ. ໃນທີ່ສຸດຜູ້ຂຽນກໍໄດ້ແນະນຳຄຳສອນຍາກທີ່ສຸດໃນປຶ້ມເຮັບເຮີນີ້.

ຜູ້ຂຽນໄດ້ຍອມຮັບເຖິງບັນຫາປະຈຳວັນຂອງຜູ້ອ່ານ ຄືພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຈະເຮັນໃຫຍ່ຂຶ້ນໃຫ້ສົມກັບຖານະ
(ຮູ 5:11-12). ຜູ້ຂຽນໄດ້ກ່າວຫາວ່າຜູ້ອ່ານນັ້ນເປັນຄົນຊ້າໃນການຮຽນ (5:11). ຕາມພຣະຄັມພິແປເປັນ
ພາສາອະເມຣິກາແລ້ວແມ່ນ “ທ່ານເປັນຄົນໜູໜັກ” ຄືຜູ້ອ່ານບໍ່ເປັນຄົນມີຄວາມສາມາດທາງຄວາມຄິດແລະ
ຮ່າງກາຍເຖິງສິ່ງຜູ້ຂຽນກຳລັງຈະບອກ.

ຜູ້ຂຽນໄດ້ຕ້ອງຕິຜູ້ອ່ານວ່າໝົດປັນຍາບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍ ເພາະພວກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອດົນນານມາແລ້ວ
ແຕ່ຍັງບໍ່ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ພວກເຂົາສົມຄວນກາຍເປັນຜູ້ສອນແລະແນະນຳຄົນອື່ນໄດ້, ແຕ່ເຫັນວ່າພວກເຂົາຍັງຕ້ອງ
ການຄົນອື່ນຊ່ອຍຢູ່. ພວກເຂົາຍັງເປັນເດັກນ້ອຍອ່ອນຍັງກິນນ້ຳນົມ ບໍ່ແມ່ນກິນອາຫານແຂງ. ໃນເມື່ອເປັນ
ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກອັນໃດດີແລະອັນໃດຊົ່ວ.

ຜູ້ອ່ານປຶ້ມເຮັບເຮີຄວນເຮັດຢ່າງໃດ? ຄືບໍ່ໃຫ້ກັບຄືນໄປຫາ “ຄຳສອນທີ່ເປັນຊັ້ນອະນຸບານ” (6:1). ຄຳ
ເວົ້າທີ່ວ່າຊັ້ນອະນຸບານໝາຍເຖິງກັບຄືນໄປຮຽນພະຍັນຊະນະອີກ. ການຮຽນພະຍັນຊະນະກໍດີແຕ່ບໍ່ແມ່ນ
ຮຽນແຕ່ເທົ່ານັ້ນ ຂັ້ນຕໍ່ໄປແມ່ນເອົາພະຍັນຊະນະທີ່ຮຽນໄປແລ້ວນັ້ນເອົາມາເຂົ້າກັນເປັນຄຳເວົ້າ ໝາຍຄວາມ
ວ່າພວກເຂົາຄວນເປັນຄຣິສະຕຽນຈະເຮັນຂຶ້ນກາຍເປັນຜູ້ໃຫຍ່. ບັນຫາຂອງຄຣິສະຕຽນໃນສັດຕະວັດທີນີ້
ນີ້ແມ່ນການບໍ່ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ພວກເຂົາຄວນສາມາດກິນອາຫານແຂງໄດ້ແລ້ວ, ແຕ່ເຫັນວ່າພວກເຂົາຍັງພາກັນກິນ
ນ້ຳນົມເປັນອາການດ້ານຈິດວິນຍານ.

ເປັນຫຍັງການຈະເຮັນໃຫຍ່ຂຶ້ນຈຶ່ງເປັນສິ່ງສຳຄັນ? ຜູ້ຂຽນປຶ້ມເຮັບເຮີຕອບຄຳຖາມອັນນີ້ຢ່າງໜັກຖ້າມ
ກາງພຣະຄັມພິທັງໝົດ. ໃນເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຕົກໄປແລ້ວ ຜູ້ຂຽນກ່າວວ່າຈະບໍ່ມີອັນໃດເຮັດໃຫ້ເຂົາຄືນດີໄດ້
(6:4-6). ໃນເມື່ອເປັນແນວນັ້ນພຣະຄັມພິຕອນນີ້ມີຄວາມໝາຍກັນຢ່າງໃດ? ຂ້າພະເຈົ້າຈະອະທິບາຍຕາມ
ຄຳເຂົ້າໃຈຫລາຍໆດ້ານ.

ພວກເຮົາອາດເຂົ້າໃຈໄດ້ເຖິງຄຳເວົ້າວ່າ, “ເປັນໄປບໍ່ໄດ້” ໝາຍເຖິງເປັນການຍາກທີ່ຈະບອກເຖິງສິ່ງເປັນ
ໄປບໍ່ໄດ້. ໃນຕອນນີ້ຜູ້ຂຽນໄດ້ກ່າວວ່າເປັນການຍາກທີ່ຈະກັບຄືນມາໃນຄວາມເຊື່ອໃນເມື່ອໄດ້ຜິດພາດໄປ.
ມັນບໍ່ອາດເປັນໄປບໍ່ໄດ້, ແຕ່ເຫັນວ່າເປັນການຍາກຫລາຍທີ່ຈະບອກເຖິງສິ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້.

ບາງທີພວກເຮົາອາດເຂົ້າໃຈເຖິງຄຳເວົ້າວ່າ “ເປັນໄປບໍ່ໄດ້” ໝາຍເຖິງມະນຸດໝົດຄວາມສາມາດ. ຜູ້ຂຽນ
ອາດໝາຍເຖິງຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ຜູ້ເຄີຍຊົມຣິດແຫ່ງຂ່າວປະເສີດແລ້ວແລະປະຖິ້ມໄປ. ແນ່ນອນມະນຸດອາດໝົດ
ຄວາມສາມາດ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຍັງເຮັດໄດ້ສເມີ.

ອີກອັນນຶ່ງຊຶ່ງຜູ້ຂຽນໄດ້ເຕືອນຜູ້ອ່ານວ່າຖ້າມີການກະບົດແລ້ວກະບົດອີກ (6:6). ໃນເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້ຜູ້
ຂຽນໄດ້ກ່າວວ່າມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ນຳເອົາຄົນຢ່າງນັ້ນກັບຄືນ ຜູ້ທີ່ເອົາພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າກັບຄືນໄປຄຶງ
ທີ່ໄມ້ກາງແຂນອີກ ແລະຜູ້ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເສັງພຣະກຽດ. ແຕ່ຖ້າເມື່ອຄົນໃດປະຖິ້ມຄວາມກະບົດນັ້ນດ້ວຍ
ຈິງໃຈ ຄົນນັ້ນສາມາດຄືນດີກັບພຣະເຈົ້າໄດ້.

ບາງທີພວກເຮົາອາດເຂົ້າໃຈໃນທາງນີ້ຄືຜູ້ຂຽນໄດ້ແນະນຳວ່າທຸກສິ່ງເກີດຂຶ້ນໃນທາງອົງພຣະເຢຊູທີ່ເຫັນ
ໃນເຮັບເຮີ 1:1-5:10 ແຕ່ຄົນນັ້ນບໍ່ຍອມເຊື່ອ. ໃນເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນແລ້ວເຫັນວ່າໝົດທາງເພາະຄົນນັ້ນບໍ່ເຊື່ອ
ແລະຫັນຫລັງໃສ່ອົງພຣະຄຣິດ. ໝາຍຄວາມວ່າຄົນນັ້ນໄດ້ຊົມຣິດໃນພຣະຄຣິດແຕ່ບໍ່ຍອມ ກໍໝົດທາງແລະ

ໝົດໂອກາດຈຶ່ງບໍ່ມີທາງອື່ນອີກແລ້ວ. ຄົນນັ້ນໄດ້ປະຕິເສດພຣະໂລຫິດທີ່ສາມາດຂ້າຮະລ້າງຄວາມຜິດ
ບາບໝົດທັງສິ້ນຂອງຕົນເອງ.

ບາງທີຜູ້ຂຽນບໍ່ໄດ້ປະກາດເຖິງຄວາມອິດທົນແລະຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ສະແດງເຖິງຄວາມ
ຫຍຸ້ງຍາກໃນການຮັບໃຊ້ເພາະເພິ່ນໄດ້ເຫັນຫລາຍຄົນຜູ້ສົມຄວນມີຄວາມເຊື່ອດີໄດ້ຫັນໜີອອກໄປແລະເຫັນ
ວ່າມີການຮ້ອງຂໍແລະອ້ອນວອນຫລາຍເທົ່າໃດກໍບໍ່ສາມາດນຳຄົນດັ່ງນັ້ນກັບຄືນມາໂບດໄດ້.

ຄຳສອນທີ່ເປັນຄຳປຽບທຽບໃນປຶ້ມເຮັບເຮີ 6:7-8 ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຄຳສອນໃນບົດ 6:6 ຫລືບໍ່? ອີງ
ຕາມຄຳສອນນີ້ພວກເຂົາສາມາດສລຸບໄດ້ວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອແລະຖິ້ມໄປນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນບໍ່?
ຄວາມເຊື່ອອັນແທ້ຈິງນັ້ນຈະເປັນໝາກຜົນ ແລະອິດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ຄວາມເຊື່ອທີ່ຈົບລົງຈະບໍ່ນຳໄປເຖິງ
ຄວາມລອດພົ້ນ, ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ລອດພົ້ນທີ່ປາສຈາກຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ.

ຖ້ອຍຄຳຂອງບົດນີ້ມີຄວາມໝາຍແນວໃດ? ຄຳຕອບທີ່ຖືກຕ້ອງນັ້ນ ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງລະວັງບໍ່ໃຫ້
ຝ່າຝົນຄຳສອນໃນພຣະຄຳພີໃໝ່ທີ່ກ່າວເຖິງຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງພື້ນຄົງ. ນັ້ນແມ່ນຊີວິດອັນຕອລໄປເປັນ
ນິດທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປະທານໃຫ້ພວກເຮົາ (ໂຍຮັນ 3:16). ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດເອົາອອກໄປຈາກຊີວິດຂອງ
ພວກເຮົາໄດ້ເລີຍ. ອົງພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ລ້ຽງທີ່ດີ ພຣະອົງໄດ້ປະທານຄຳສັນຍານີ້: “ເຮົາປະທານຊີວິດອັນ
ຕອລໄປເປັນນິດແກ່ແກະນັ້ນ ແລະເຂົາຈະບໍ່ຈົບຫາຍຈັກເທື່ອ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະຍາດເຂົາອອກຈາກມືຂອງເຮົາ
ໄດ້” (ໂຍຮັນ 10:28). ອາຈານໂປໂລກໍໄດ້ກ່າວໄວ້ຢ່າງດຽວກັນກັບຄຣິສຕຽນໃນກຸງໂຣມວ່າ, “ເຫດວ່າເຮົາ
ເຊື່ອຢ່າງໜັ້ນຄືວ່າຄວາມຕາຍຫລືຊີວິດກໍດີ ເທວະດາຫລືຜູ້ປົກຄອງກໍດີ ສິ່ງມີຢູ່ດຽວນີ້ຫລືສິ່ງມີໃນພາຍໜ້າ
ກໍດີ ຫລືຮິດເດດທັງຫລາຍ ຄວາມສູງຫລືຄວາມເລິກກໍດີຫລືສິ່ງອື່ນໃດທີ່ໄດ້ຊົງສ້າງແລ້ວກໍດີ ກໍຈະບໍ່ສາມາດ
ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຂາດຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງມີຢູ່ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍນັ້ນ.”
(ໂຣມ 8:38-39).

ພວກເຮົາຕ້ອງຈື່ຄຳສັນຍານັ້ນແລະແນ່ໃຈຕໍ່ຄຳເຕືອນໃນປຶ້ມເຮັບເຮີ 6:6-9. ຜູ້ຂຽນໄດ້ກ່າວວ່າຜູ້ເຊື່ອ
ຄວນພົ້ນໃຈໃນພຣະເຈົ້າວ່າ “ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ລືມການງານທີ່ພວກທ່ານໄດ້ເຮັດ” (ຮອ 6:10) ພຣະພອນຈະ
ມາເຖິງພວກເຮົາໃນທີ່ສຸດ (6:12) ບໍ່ແມ່ນພວກເຂົາດີ ແຕ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະເຈົ້າຕ່າງຫາກຄືພຣະອົງຊົງຮັກສາ
ຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງສເມີ. ຜູ້ຂຽນຍັງໄດ້ກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າຊົງທຸ່ງທັມທີ່ສັນຍາກັບອັບຣາຮາມ ແລະຍັງ
ບອກໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອມີຄວາມຫວັງວ່າພວກເຮົາມີຄວາມສຳພັນອັນຖາວອນກັບພຣະເຈົ້າ. (6:13-15). ເພາະ
ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະຜູ້ອ່ານຄວນຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງພວກເຂົາ
ຕໍ່ພຣະເຈົ້າເໝືອນກັນ.

ຢ່າງໃດກໍດີຜູ້ຂຽນຍັງເປັນຫວັງແລະຍັງຊັກຊວນໃຫ້ຜູ້ອ່ານສືບຕໍ່ໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ “ເພື່ອໃຫ້ຄວາມ
ຫວັງຂອງພວກທ່ານປະສົບຄວາມສຳເລັດ” (6:11). ໃນພາສາກຣີກແລ້ວມີຄວາມໝາຍວ່າເຮັດໃຫ້ຄວາມ
ຫວັງຄົບເຕັມ ຫລາຍກວ່າເຮັດໃຫ້ຄວາມຫວັງແນ່ນອນ. ຜູ້ຂຽນໄດ້ຕີຄວາມໝາຍໃນຂໍ້ສຸດທ້າຍ (6:12) ຄືໃຫ້
ເຮັດຕາມຄວາມເຊື່ອຊຶ່ງເປັນຕົວຢ່າງດີຈາກອະດີດ ແລະອະນາຄົດ. ບໍ່ໃຫ້ເປັນຄົນກຽດຄ້ານເພາະຈະກາຍ
ເປັນຄົນຍອມຖືມີຄວາມເຊື່ອໄປ. ຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມອິດທົນຈະນຳພວກເຂົາໄປເຖິງເວລາຮັບມໍຣະດົກ
ຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ມີຢູ່ໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ພວກເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈອີງຕາມເວລາປຶ້ມນີ້ຖືກຂຽນຂຶ້ນມາ. ເວລານັ້ນເປັນເວລາຄຣິສຕຽນໄດ້ຮັບການຂົ່ມເຫັງ. ມີຫລາຍຄົນຖືກບັງຄັບແລະມີຄວາມຍ້ານ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີຫລາຍຄົນເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປະຖິ້ມເພາະພວກເຂົາຍ້ານຕາຍ. ຫລັງຈາກເວລາຖືກຂົ່ມເຫັງຜ່ານໄປແລ້ວພວກທີ່ປະຖິ້ມອົງພຣະເຢຊູໄປນັ້ນຢາກກັບມາໃນຄຣິສຕະຈັກອີກ. ຄົນພວກນັ້ນຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຕອບຄຳຖາມ, “ທ່ານໄດ້ປະຕິເສດອົງພຣະເຢຊູເພື່ອຈະຊ່ອຍຊີວິດຕົນເອງບໍ່?” ຖ້າຄຳຕອບວ່າ ແມ່ນແລ້ວ ຄົນພວກນັ້ນກໍຖືກປະຕິເສດບໍ່ໃຫ້ກັບຄືນມາໃນຄຣິສຕະຈັກອີກເພາະພວກເຂົາມີສິ່ງອື່ນສຳຄັນກວ່າອົງພຣະຄຣິດ ໝາຍຄວາມວ່າພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ຕອນນີ້ຜູ້ຂຽນໄດ້ກ່າວເຖິງຄົນທີ່ຖືມອົງພຣະເຢຊູໄປໃນຄຳສອນໃນບົດນີ້.

ອີກຢ່າງໜຶ່ງພວກເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈໃນບົດນີ້ຂຶ້ນກັບພຣະຄຳພິໄໝທັງໝົດ. ເຊັ່ນໃນໂຣມ 8:38-39, ໂຍຮັນ 10:25-28, ແລະເຮັບເຣີ 5:9 ທີ່ເວົ້າເຖິງວ່າເມື່ອໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນຄັ້ງໜຶ່ງແລ້ວ ຄວາມພົ້ນນັ້ນຈະບໍ່ເສັງໄປ. ໂຣມ 8:38-39 ບອກພວກເຮົາວ່າບໍ່ມີອັນໃດຈະແຍກພວກເຮົາອອກຈາກພຣະເຈົ້າໄປໄດ້. ໃນໂຍຮັນ 10:27-28, ອົງພຣະເຢຊູສອນວ່າບໍ່ມີອັນໃດສາມາດແຍກພວກເຮົາອອກຈາກພຣະອົງເລີຍ. ຄຳສອນດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ສອນພວກເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໃຈເຖິງຄຳເຕືອນໃນປຶ້ມເຮັບເຣີ.

ຄຳຖາມ

1. ຄຳແນະນຳອັນໃດຊ່ອຍທ່ານແກ້ບັນຫາໃນປຶ້ມເຮັບເຣີ 6:4-6?
2. ເປັນຫຍັງຄຣິສະຕຽນຫລາຍຄົນຈຶ່ງຕົກອອກໄປຈາກຄຣິສຕະຈັກ?
3. ພວກເຮົາຈະເຮັດແນວໃດກັບຄົນທີ່ຫັນໜີຈາກຄຣິສຕະຈັກໄປ?
4. ພຣະຄຳພິຕອນໃດສອນທ່ານເຖິງຄວາມໝັ້ນໃຈໃນຄວາມພົ້ນວ່າທ່ານໄດ້ພົ້ນແທ້?

ການຂົ່ມເຫັງໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປຶ້ມກິຈການ. ການເທສນາຂອງສະເຕຟາໂນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຊົນຄຽດຈິນເປັນເຫດໃຫ້ເພິ່ນໄດ້ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ (ກຈກ 6-7). ກະສັດເຮໂຣດໄດ້ຂ້າຢາໂກໂບໃນປີ ຄສ 44 (ກຈກ 12:2). ຜູ້ຖືມຂົ່ມເຫັງໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມໄດ້ແຕກອອກໄປໃນແຂວງຢູດາ ແລະຄາລີເລ (ກຈກ 8:1). ໂຊໂລຜູ້ເປັນສະມາຊິກຂອງພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ລົງມືຂົ່ມເຫັງຄຣິສະຕຽນໃໝ່ (ກຈກ 9:1-2). ມີການຂົ່ມເຫັງຕອນນີ້ຄ້າຍຄືກັນໃນຄຳສອນໃນປຶ້ມ ເຮັບເຣີ (ຮຣ 6:4-6).

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 5

ເຂົ້າໄປໃກ້, ຈັບໃຫ້ດີ, ໝູນໃຈຄົນອື່ນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ເຮັບເຮີ 10:19-39
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ເຮັບເຮີ 10:19-39
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ສິ່ງທີ່ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ກະທຳເພື່ອນຳເອົາຄວາມພົ້ນມາໃຫ້ພວກເຮົານັ້ນເປັນສິ່ງປະເສີດ ແລະພຣະອົງຮຽກເອີ້ນພວກເຮົາໃຫ້ສແວງຫາພຣະອົງ ແລະມີຊີວິດຢູ່ໃນພຣະອົງຢ່າງສັດຊື່ ແລະເປັນທີ່ໝູນນ້ຳໃຈຄົນອື່ນໃຫ້ເຮັດເໝືອນເຮົາ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ທ່ານໄດ້ຊອກສແວງຫາແລະມີຊີວິດຢູ່ໃນພຣະອົງຢ່າງສັດຊື່ ແລະໄດ້ໝູນໃຈໃຫ້ຄົນອື່ນບໍ່?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອຊອກສແວງຫາທາງໃຫ້ມີຊີວິດຢ່າງສັດຊື່ຕໍ່ອົງພຣະຄຣິດ ແລະໝູນໃຈໃຫ້ຄົນອື່ນເຮັດຄືກັນ.

ບົດນຳ

ໃຫ້ຈື່ຈຳເອົາສິ່ງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກະທຳເພື່ອເຮົາໃນອະດີດແລະຮູ້ວ່າພຣະອົງຈະເຮັດສືບຕໍ່ໄປໃນອະນາຄົດເພື່ອພວກເຮົາຈະມີພລັງໃນການຕັ້ງໝັ້ນໃນຄວາມເຊື່ອຈິດເຖິງທີ່ສຸດ.

ໃນປຶ້ມປະຖົມມະການ ເວລາໂຍເຊັບໄດ້ບົດປ່ອຍອອກຈາກຄຸກໃນປະເທດເອຍິບແລະເອົາໄປເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ເຈົ້ານາຍໃນເຮືອນຂອງໂປຕິຟາ. ລາວກໍມີຄວາມຍິນດີຄິດວ່າຕົນເອງມີວາສນາດີເພາະລາວຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ອວຍພຣະພອນໃຫ້. ໃນປະຖົມມະການ 39:2 ໄດ້ສລຸບເຖິງຕຳແໜ່ງໃນປໂຍກທີ່ວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບໂຍເຊັບ ໂດຍບັນດານໃຫ້ທຸກສິ່ງເກີດເປັນຜົນດີແກ່ເຂົາໄດ້ອາສັຍຢູ່ໃນເຮືອນໂປຕິຟານາຍຂອງເຂົາ” ໂຍເຊັບເຫັນວ່າຕົນເອງໄດ້ຮັບພຣະພອນນັ້ນຍ່ອມມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ. ເມື່ອພັຣຍາຂອງນາຍມີໃຈຢາກສົມສູທາງເພດກັບລາວເພາະລາວເປັນຄົນເຈົ້າຊູ້ ໂຍເຊັບກໍບອກກັບຜູ້ເປັນພັຣຍາຂອງນາຍວ່າສິ່ງນັ້ນເປັນການຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລະນາຍຂອງຕົນ. ລາວໄດ້ເວົ້າວ່າຜູ້ເປັນນາຍໄດ້ມອບທຸກສິ່ງໃຫ້ຢູ່ໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງລາວເວັ້ນໄວ້ແຕ່ນາຍຜູ້ຍິງຜູ້ເປັນພັຣຍາຂອງທ່ານ. ເມື່ອເປັນແນວນັ້ນແລ້ວລາວໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດຄວາມຊົ່ວຊ້ານັ້ນຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າແລະຕໍ່ສູ້ຜູ້ເປັນນາຍໄດ້ຢ່າງໃດ. (ປຖມ 39:9). ໂຍເຊັບຮູ້ວ່າຜູ້ທີ່ມີອຳນາດຍ່ອມມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຫລາຍ. (ລກ 12:48).

ປໂຍກທີ່ຫລາຍຄົນຮູ້ຈັກນັ້ນກໍເຫັນວ່າກາຍເປັນເຮືອງສຳຄັນໃນບົດຮຽນນີ້. ຫລັງຈາກເວົ້າເຖິງຊີວິດຄຣິສຕຽນທີ່ດີນັ້ນແລ້ວ, ຜູ້ຊຽນປຶ້ມເຮັບເຮີໄດ້ເຕືອນຜູ້ອ່ານໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ຄວາມຮັບຜິດເໝືອນໂຍເຊັບຕໍ່ໜ້າທີ່ແລະຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ.

1. ຄວາມຮັ່ງມີໃນຊີວິດຄຣິສຕຽນ: (ເຮັບເຣີ 10:19-21)

ຫລັງຈາກເວົ້າເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງອົງພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນມະຫາປະໂຫຍດຕົນໃຫຍ່, ຜູ້ຂຽນໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມຮັ່ງມີບາງຢ່າງຂອງຜູ້ເຂົ້າມາຫາມະຫາປະໂຫຍດຄຣິສຕຽນເຢຊູ ໃນທີ່ສຸດກໍໄດ້ພົບທາງໃໝ່ຊຶ່ງນໍາເຂົ້າໄປເຖິງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ອົງພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ຈັດທຶນທາງໃຫ້ເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າ (ຮສ 10:19-20). ຜູ້ຂຽນໄດ້ກ່າວເຖິງຜ້າເຕັນຊຶ່ງເປັນສູນກາງຂອງບ່ອນສັກສິດໃນຊີວິດຂອງພວກຍິວ. ບ່ອນສັກສິດນີ້ຖືວ່າເປັນພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າແລະໄດ້ຂັ້ນໄວ້ໂດຍຜ້າກັງ. ປີນຶ່ງມີຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນສາມາດຜ່ານເຂົ້າໄປໃນຜ້າກັງນັ້ນໄດ້ ຜູ້ນັ້ນຕ້ອງເປັນມະຫາປະໂຫຍດແຕ່ກໍຍັງຍ້ານກົວເວລາເຂົ້າໄປໃກ້. ແຕ່ມາບັດນີ້ມະຫາປະໂຫຍດຕົນໃຫຍ່ຄຣິສຕຽນເຢຊູໄດ້ເປີດທາງໃຫ້ທຸກຄົນເຂົ້າໄປຫາພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບໍ່ຮິສຸດໄດ້. ຜູ້ຂຽນໄດ້ໃຊ້ສາມຄໍາອະທິບາຍເຖິງແຜນການຂອງອົງພຣະເຢຊູ, “ຮ່າງກາຍ, ໂລຫິດ, ແລະຊີວິດ.” ຮ່າງກາຍໝາຍເຖິງອົງພຣະເຢຊູເກີດເປັນເນື້ອໜັງ, ໂລຫິດໝາຍເຖິງການຖືກຕອກທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ແລະຊີວິດໝາຍເຖິງໄດ້ຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍ. ໂດຍຜ່ານຊີວິດ, ການຕາຍ, ແລະກາຍຄືນມາຈາກຕາຍນີ້ ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເປີດທາງໃຫ້ມະນຸດຊາດເຂົ້າໄປເຖິງພຣະເຈົ້າຜູ້ບໍ່ຮິສຸດໄດ້.

ຄໍາຖາມມີຢູ່ວ່າພວກເຮົາຜູ້ເປັນຄົນບາບຈະເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າຜູ້ບໍ່ຮິສຸດໄດ້ຢ່າງໃດ? ອົງພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນມະຫາປະໂຫຍດໄດ້ຊ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າຜູ້ບໍ່ຮິສຸດໄດ້ (ຮສ 10:21). ຕາມສາສນາຂອງພວກຍິວ ປະໂຫຍດເປັນຄົນກາງລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບຄົນຜູ້ເຂົ້າມານະມັສການ. ປະໂຫຍດເປັນຄົນຖວາຍສິ່ງຂອງຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະເວົ້າເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊໍາຮະຜູ້ເຂົ້ານະມັສການໃຫ້ສະອາດ. ແນວໃດກໍຕາມປະໂຫຍດໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຄົນກາງຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູເປັນມະຫາປະໂຫຍດຕົນໃຫຍ່ແລະພຣະອົງໄດ້ເຮັດຄັ້ງດຽວເປັນການສິ້ນສຸດຕໍ່ມະນຸດຊາດທັງໝົດຕອດໄປ.

ເວລາອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຊ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ເປັນຄົນສະອາດດີເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ບໍ່ຮິສຸດຮັບເອົາໄດ້ (10:22). ເຫັນວ່າຜູ້ຂຽນໄດ້ໃຊ້ລະບົບຖວາຍຂອງພວກຍິວເພື່ອອະທິບາຍເຖິງການຖວາຍບູຊາ. ຄໍາສັນຍາເດີມໄດ້ເຮັດໃຫ້ສະອາດໂດຍໂລຫິດ (ພິມ) ແລະນໍ້າ (ຊໍາຮະລ້າງ). ຜູ້ຂຽນໄດ້ອະທິບາຍວ່າໃນຄໍາສັນຍາໃໝ່ນັ້ນຈິດໃຈຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄດ້ຖືກພິມດ້ວຍພຣະໂລຫິດຂອງອົງພຣະເຢຊູ ແລະຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາໄດ້ຖືກຊໍາຮະໃຫ້ສະອາດດ້ວຍນໍ້າບໍ່ຮິສຸດ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຈຶ່ງເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າໄດ້. ເວລານີ້ພວກເຮົາມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງອຸດົມສົມບູນ.

2. ການຮັບຜິດຊອບໃນຊີວິດຄຣິສຕຽນ: (ເຮັບເຣີ 10:22-25)

ຮັບເອົາພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້ານັ້ນຍ່ອມມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຄືກັນ. ຜູ້ຂຽນໄດ້ບອກເຖິງໜ້າທີ່ສາມປະການໃນປໂຍກທີ່ວ່າ “ຈົ່ງໃຫ້ພວກເຮົາ” ໃນຂໍ້ 22-24. ນຶ່ງຜູ້ຂຽນໄດ້ເຊີນໃຫ້ຜູ້ອ່ານ, “ຈົ່ງໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໄປໃກ້ດ້ວຍຈິດໃຈ ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອອັນເຕັມບໍ່ຮິບູນ” (10:22). ພຣະພອນມາຈາກຄວາມຮັບຜິດຊອບນັ້ນແມ່ນປະຕູເປີດກວ້າງໃຫ້ເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະຜູ້ຂຽນຍັງບອກໃຫ້ຜູ້ອ່ານໃຫ້ສວຍໂອກາດຮັບເອົາສິດພິເສດນີ້. ໃຫ້ໃຊ້ສິດພິເສດນີ້ໃນເວລານະມັສການ, ເວລາສຶກສາສ່ວນຕົວ, ແລະການເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າ.

ຢາໂກໂບກໄດ້ເວົ້າເພີ່ມເວລາເພີ່ມຂຽນວ່າ, “ເຈົ້າທັງຫລາຍຈຶ່ງເຂົ້າໄກ້ພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະອົງຈະສະເດັດມາ ໃກ້ພວກເຈົ້າ” (ຍກບ 4:8).

ຕໍ່ມາຜູ້ຂຽນໄດ້ທ້າທາຍຜູ້ອ່ານວ່າ, “ຈຶ່ງຍຶດໝັ້ນໃນຄວາມຫວັງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ປະກາດຕົວວ່າໄດ້ຮັບໄວ້ ແລ້ວນັ້ນ ຢ່າໃຫ້ເຄື່ອນໄຫວ” (ຮຣ 10:23). ພຣະພອນອັນໃຫຍ່ນັ້ນແມ່ນອົງພຣະເຢຊູໄດ້ບອກວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ໄດ້ຮັບການຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະອົງ. ຜູ້ຂຽນໄດ້ກ່າວວ່າຜູ້ອ່ານນັ້ນຕ້ອງຍຶດໝັ້ນໃນອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໃຫ້ຫວັ່ນ ໄຫວ ໝາຍຄວາມວ່າບໍ່ໃຫ້ເອົາອັນໃດມາເພີ່ມຊ່ອຍ. ຜູ້ຂຽນໄດ້ກ່າວເຖິງສະພາບຂອງຄົນທີ່ເຊື່ອໄດ້ອ່ວ່າຍ ໜ້າໄປທາງເກົ່າແທນທີ່ຈະມຸ້ງໜ້າເຂົ້າໄປທາງອົງພຣະເຢຊູຊຶ່ງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍແລະນຳທາງໃຫ້ໄປເຖິງຈຸດ ໝາຍປາຍທາງຢ່າງແນ່ນອນ.

ຕໍ່ມາເປັນການເຕືອນຜູ້ອ່ານ, “ຈຶ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງຊຶ່ງກັນແລະກັນ ເພື່ອປຸກໃຈຊຶ່ງກັນແລະກັນໃຫ້ມີຄວາມ ຮັກແລະເຮັດການງານດີງາມ” (10:24). ພຣະພອນຊຶ່ງຢູ່ເບື້ອງຫລັງຄວາມຮັບຜິດຊອບນີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າ ຍອມຮັບເອົາພວກເຂົາ. ໃນເມື່ອເປັນຢ່າງນັ້ນພວກເຂົາຄວນຮ່ວມກັນເຂົ້າມະນີສາການແລະສາມັກຄີທັມເພື່ອ ໝູນໃຈກັນແລະກັນ (10:25).

3. ການສູງພັຍໃນຊີວິດຄຣິສຕຽນ: (ເຮັບເຣີ 10:26-31)

ແທນທີ່ຈະຍອມຮັບເອົາຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັ່ງມີຢ່າງອຸດົມສົມບູນຈາກພຣະເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນຜູ້ອ່ານຫາໄດ້ເອງແຕ່ມາຈາກພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພວກເຂົາຕ່າງທາກ. ຕອນນີ້ ການສູງພັຍນັ້ນແມ່ນຜູ້ອ່ານອາດຈະໝົດກຳລັງໃຈຕໍ່ການຮັບຜິດຊອບໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະກັບຄືນໄປ ເຮັດບາບຕາມເຄີຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຂຽນຈຶ່ງກ່າວເຖິງເລື່ອງນີ້ໃນເຮັບເຣີ ບົດ 10:26-31.

ຖ້າຮູ້ວ່າພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທຸ່ມທໍ່ຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາ ຈະມີບາງຄົນຖາມວ່າ, ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ ເຮັດບາບ? ຄຳຕອບທີ່ຖືກຕ້ອງນັ້ນຜູ້ຂຽນໄດ້ກ່າວວ່າ ຖ້າຄົນໃດຕັ້ງໃຈເຮັດບາບແລະສືບຕໍ່ເຮັດເປັນປະຈຳ ນັ້ນຄົນນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ຖືມໃຈເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່ ແລະກໍບໍ່ມີອັນໃດຖວາຍບູຊາເພື່ອຍົກຜິດຫລືໃຫ້ອະພັຍໄດ້. ການໃຫ້ອະພັຍນັ້ນໄດ້ຂຽນໄດ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າ, “ຖ້າເຮົາທັງຫລາຍສາລະພາບຜິດບາບຂອງພວກເຮົາແລະ ພຣະອົງຊົງສັດຊື່ແລະທຸ່ງທັມຈະຊົງໂຜດຍົກບາບຂອງພວກເຮົາ ແລະຈະຊົງໂຜດຂໍ້ຮະລ້າງເຮົາທັງຫລາຍ ຈາກການອະທັມທັງສິ້ນ.” (1 ໂຢຮັນ 1:9). ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງສາລະພາບຄວາມຜິດ ບາບນັ້ນຕໍ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການອະພັຍຈາກພຣະອົງ.

ຜູ້ຂຽນໄດ້ໃຊ້ລະບົບພຣະຄຳພິເດີມຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາກັບພວກອິສຣາເອັນ. ຕາມກົດຂອງພຣະຄຳ ພິເດີມແລ້ວໃນເມື່ອມີການເຮັດຜິດແລ້ວກໍມີການລົງໂທດຢ່າງໜັກ (10:26-28). ເວລານີ້ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າຄຳ ສັນຍາໃນພຣະຄຳພິເດີມນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າແລະຍິ່ງໃຫ້ໂອກາດຄືນດີຫລາຍທີ່ສຸດ ແຕ່ເຫັນວ່າມີຄວາມຮັບຜິດ ຊອບຫລາຍເຊັ່ນກັນ. ໃນເມື່ອມີໂອກາດໃຫ້ຄືນດີແລະຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າກົດໃນພຣະຄຳພິເດີມ ຖ້າຕັ້ງໃຈເຮັດຜິດ ບາບກໍມີພັຍແສນສາຫັດ ບໍ່ແມ່ນໃຫ້ອະພັຍ. (10:29).

ມີຄວາມໝາຍອັນໃດແທ້ເມື່ອຜູ້ຂຽນໄດ້ເຕືອນວ່າ, “ຖ້າພວກເຮົາຕັ້ງໃຈເຮັດບາບ...ບໍ່ມີການຖວາຍອັນ ໃດເຫລືອຢູ່ອີກແລ້ວ” (10:26)? ໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າໃນພຣະຄຳພິເດີມພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານລະບົບ ການຖວາຍເພື່ອໃຫ້ຄົນທີ່ເຮັດຜິດໂດຍບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈໃຫ້ຄືນດີກັບພຣະອົງ. ຕົວຢ່າງ: ຜູ້ຂຽນພຣະຄຳພິເດີມໄດ້

ເວົ້າເຖິງການຖວາຍຂອງຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈເຮັດບາບທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບຄໍາສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ (ລະບຽບພວກເລວີ 4:1-2) ແລະຄົນທີ່ເຮັດຜິດນັ້ນຕ້ອງທໍາຕາມຄໍາສອນໃນຂໍ້ຕໍ່ມາ ຄືຖວາຍບູຊາເພື່ອຄວາມຮູ້ສຶກຜິດຕາມຄໍາສອນແລ້ວໃນລະບຽບພວກເລວີ 5:14-15.

ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອເຮັດຜິດບາບໂດຍຄວາມບໍ່ຕັ້ງໃຈແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍປະທານໃຫ້ມີລະບົບຖວາຍ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເວົ້າຢ່າງລະອຽດວ່າຈະເຮັດແນວໃດຢ່າງເຈາະຈົງ. ຄໍາຖາມມີຢູ່ວ່າຖ້າຄົນໃດເຮັດຜິດໂດຍຄວາມຕັ້ງໃຈແລ້ວ ຄົນນັ້ນຈະບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ຮັບການອະພັຍແມ່ນບໍ່? ບໍ່ແມ່ນ, ແຕ່ໝາຍຄວາມວ່າຄົນເຮັດບາບໂດຍຄວາມຕັ້ງໃຈນັ້ນບໍ່ໄດ້ຮັບຄໍາສອນໃຫ້ຖວາຍຢ່າງເຈາະຈົງເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະພັຍ, ແຕ່ຄົນນັ້ນຈໍາເປັນ ຕ້ອງກັມລົງທີ່ພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ພຣະອົງເມດຕາປານີເທົ່ານັ້ນ.

4. ຄໍາເຕືອນໃຫ້ຄຣິສຕຽນໃຫ້ດໍາລົງຊີວິດ: (ເຮັບເຣີ 10:32-39)

ມີການທົດລອງສອງຢ່າງຊຶ່ງປະເຊີນກັບຜູ້ຂຽນຄື ນີ້, ແມ່ນການຍອມຕໍ່ການທົດລອງແລະກັບຄືນໄປເຮັດຜິດບາບອີກ. ໃນກໍລະນີນັ້ນຜູ້ຖືກທົດລອງບໍ່ພິຈາລະນາໃຫ້ດີໃນຊີວິດທີ່ຕົນເປັນຄຣິສຕຽນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຂຽນຈຶ່ງໄດ້ຍົກເອົາເຮືອງນີ້ມາເວົ້າໃນຂໍ້ຕໍ່ໄປ. ສອງ, ແມ່ນການຍອມແພ້ ໃນກໍລະນີຢ່າງນັ້ນຜູ້ຖືກທົດລອງບໍ່ໄດ້ເຫັນຄວາມອຸດົມສົມບູນໃນພຣະຄຣິດທີ່ອົງພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນມະຫາປະໂຮທົດຕົນໃຫຍ່. ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງເຮັດອັນໃດ? ພວກເຮົາຄວນຈຶ່ງເອົາໄວ້ຢ່າງນີ້: ພວກເຮົາຈຶ່ງຈຶ່ງໄວ້ວ່າພວກເຮົາໄດ້ຮັບຊັຍຊະນະໂດຍອົງພຣະເຢຊູ (ຮຣ 10:32). ເໝືອນຢ່າງທີ່ກໍລາທີ່ໄດ້ຊັຍຊະນະ ຖ້າຫາກວ່າອີກກໍຈະມີຊັຍຄືເກົ່າ ຫລືຄົນທີ່ເຊື່ອໃນເມື່ອໄດ້ຮັບການອະພັຍແລ້ວກໍຈະຮູ້ແນ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປະຖິ້ມ.

ພວກເຮົາຕ້ອງຈຶ່ງເອົາໄວ້ເຖິງຄວາມສັມພັນທີ່ດີທີ່ເຮົາມີຢູ່ໃນອົງພຣະຄຣິດ (10:34-35). ສິ່ງນີ້ໄດ້ເຕືອນໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ສິ້ນສຸດໃນການຊ່ອຍເຫລືອພວກເຮົາຢູ່ (ເບິ່ງ ໂຣມ 8:18; ຢາໂກໂບ 1:12). ພວກເຮົາ ຜູ້ເປັນຄຣິສຕຽນໄດ້ມີອະນາຄົດຢ່າງແຈ້ງໃສເໝືອນດັ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາເອົາໄວ້ແລ້ວ.

ສຸດທ້າຍນີ້ ພວກເຮົາຄວນຈຶ່ງໄວ້ວ່າວັນເວລານັ້ນມັນສິ້ນເຫລືອເກີນ (10:36-39). ຄໍາສອນຢ່າງນີ້ມີຢູ່ໃນປຶ້ມພຣະຄໍາພິເດີມ ຮາບາກຸກ 2:3-4, ຜູ້ຂຽນໄດ້ກ່າວວ່າຄຣິສຕຽນເຮົາສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບບັນຫາໄດ້ເພາະຮູ້ວ່າມັນເປັນຄວາມທຸກຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ. ພຣະເຈົ້າຊົງສັນຍາວ່ານໍ້າຕາຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອຈະກາຍເປັນພຣະພອນ.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ຄໍາຂວັນໃນປຶ້ມເຮັບເຣີນັ້ນແມ່ນຊີວິດທີ່ອຸດົມສົມບູນໃນອົງພຣະຄຣິດ. ພວກເຮົາມີຜູ້ສໍາຄັນທີ່ສະຖິດຢູ່ນໍາ, ຈະມີຊີວິດດີຢູ່ຕໍ່ໄປ, ແລະມີບ່ອນປະເສີດທີ່ຈະກ້າວໄປຫາ. ມີຄົນນຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າຫລັງຈາກລາວໄດ້ຍິນເພງສັດເສີນບົດ 23, ຈອກຂອງຂໍ້ພະເຈົ້າເຕັມແລະຈົນລົ້ນໄປຫາສິ່ງອື່ນໆ. ໃນເມື່ອໄດ້ຮັບສິດທິຢ່າງນັ້ນກໍຍອມມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຫລາຍຢ່າງ. ເຖິງແມ່ນພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມພື້ນດ້ວຍການກະທໍາດີຂອງເຮົາເອງ ແຕ່ໄດ້ພື້ນດ້ວຍການກະທໍາອັນດີຂອງພຣະຄຣິດ (ເບິ່ງ ອຟຊ 2:10). ເມື່ອເຮົາຮູ້ວ່າພວກເຮົາໄດ້ພື້ນນັ້ນດ້ວຍພຣະຄຸນທາງຄວາມເຊື່ອ ແຕ່ຕ້ອງລະວັງເພາະມີຄວາມຫລອກລວງຫລາຍຢ່າງທີ່ເປັນປໍຣະປັກຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຕົກໄປ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເອົາພວກເຮົາອອກຈາກບັນຫາແຕ່ພຣະອົງສັນຍາ

ວ່າຈະຊ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ຕໍ່ສູ້ກັບບັນຫາຕ່າງໆ. ໃນໂລກນີ້ມີບັນຫາຫລາຍຢ່າງ. ຄວາມຫວັງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາຕັ້ງໜັ້ນໄດ້ນັ້ນຄືໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າສິນໃຈ ມີຄວາມສັມພັນອັນດີກັບພຣະເຈົ້າຜ່ານອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຄໍາຖາມ

5. ແມ່ນຫຍັງຊຶ່ງເປັນຄວາມຮັ່ງມີຢ່າງອຸດົມສົມບູນຜ່ານທາງອົງພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນມະຫາປະໂຫຍດຕົນໃຫຍ່ຂອງພວກເຮົາ?
6. ໃນທາງໃດທີ່ພວກເຮົາປ່ອຍໂອກາດໃຫ້ການຫລອກລວງເຂົ້າມາ ແລະບໍ່ຢາກຮັບຜິດຊອບໃນຊີວິດໃນຖານະເປັນຄຣິສຕຽນ?
7. ມັນມີຄວາມໝາຍອັນໃດທີ່ວ່າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ພົ້ນດ້ວຍການກະທໍາດີ ແຕ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນດ້ວຍວຽກທີ່ດີເລີດທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດ?
8. ໃນວິທີທາງໃດທີ່ພວກເຮົາສາມາດຊ່ອຍໝູນໃຈກັນແລະກັນ ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມຮັກແລະການເຮັດດີໆມາຂຶ້ນ?
9. ເປັນດ້ວຍເຫດໃດຜູ້ຂຽນປຶ້ມເຮັບເຮົາຈຶ່ງກ່າວວ່າໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ໃນອົງພຣະຄຣິດນັ້ນມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຫລາຍກວ່າໃນພຣະສັນຍາເດີມທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ໂມເຊ?

ບ່ອນສັກສິດແມ່ນເວົ້າເຖິງບ່ອນໃຈກາງພຣະວິຫານຊຶ່ງບັງໄວ້ຈາກຄົນທົ່ວໄປດ້ວຍຜ້າກັ້ງທີ່ກ່າວໃນປຶ້ມອິບພະຍົບ ບົດ 26:1. ມີຫົບພຣະສັນຍາຢູ່ໃນບ່ອນສັກສິດນີ້ ແລະທຸ້ມດ້ວຍຄໍາສິດທີ່ເອີ້ນວ່າບ່ອນເມດຕາ. ກາງຫົບພຣະສັນຍານັ້ນມີພຣະບັນຍັດສິບປະການ. ໃນສັມຍຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ມີເຊໂຣບິມຊຶ່ງເປັນໄມ້ໂອລິບສອງໂຕທີ່ທຸ້ມດ້ວຍຄໍາສິດມີປົກໃຫຍ່ຈົນສຸດຝາເບື້ອງນີ້ໄປຫາເບື້ອງນັ້ນ (1 ກະສັດ 6:23-28) ຫົບພຣະສັນຍານີ້ໄດ້ຢູ່ກ້ອງຮູບອັນໃຫຍ່ສອງໂຕ. ແຕ່ລະປົກເທື່ອດຽວທີ່ມະຫາປະໂຫຍດໄດ້ເຂົ້າໄປທາງໃນເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງບູຊາເພື່ອຂໍການໃຫ້ອະພັຍຈາກພຣະເຈົ້າ (ລະບຽບພວກເລວີ 16). ກ່ອນເຂົ້າໄປທາງໃນນັ້ນມະຫາປະໂຫຍດ ຕ້ອງນຸ່ງເຄື່ອງພິເສດເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຕໍ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອປະຊາຊົນ.

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ມິຄວາມເຊື່ອອັນໝັ້ນຄົງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ເຮັບເຮີ 11:1-2, 32-40; 12:1-3, 12-17
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ເຮັບເຮີ 11:1-12:17
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ອົງພຣະເຢຊູເປັນຕົວຢ່າງອັນດີໃນການມິຄວາມເຊື່ອອັນໝັ້ນຄົງຕໍ່ພຣະເຈົ້າເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີອັນໃດເກີດຂຶ້ນທີ່ເປັນບັນຫາກໍຕາມ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ອັນໃດເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຂອບເຂດໃນການມິຄວາມເຊື່ອໃນ ພຣະເຈົ້າ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອສຳຣວດຄວາມເຊື່ອຂອງຂ້າພະເຈົ້າໂດຍຮຽນຮູ້ຈາກຫລາຍຄົນຜູ້ມິຄວາມເຊື່ອດີໃນພຣະຄຳພີໂດຍສະເພາະແລ້ວແມ່ນອົງພຣະເຢຊູ.

ບົດນຳ

ພວກເຮົາຜູ້ເປັນຄຣິສຕຽນມີກຳລັງໃຈເພາະໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກຫລາຍໆຄົນໃນພຣະຄຳພີທີ່ເປັນຕົວຢ່າງອັນດີເຖິງແມ່ນມີການທົດລອງແລະຂົ່ມເຫັງເກີດຂຶ້ນພວກເຂົາບໍ່ຍອມຖິ້ມຄວາມເຊື່ອ.

ໃຜຖືກຮູ້ດີຖ້າຢາກຮຽນຈົບຂັ້ນສູງຄົນນັ້ນຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ສຶກສາຢ່າງສະຫງົບ. ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ໄດ້ເວລາເປັນນັກສຶກສາຢູ່ໂຮງຮຽນພຣະຄຳພີ ຂ້າພະເຈົ້າຮຽນເຕັມເວລາແລະກໍຮັບໃຊ້ເປັນສິດຍາພິບານເຕັມເວລາເຊັ່ນກັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຖາມຕົນເອງວ່າຈະເຮັດທັງສອງຢ່າງນີ້ໃຫ້ດີໄດ້ແນວໃດເພາະມັນຕ້ອງໃຊ້ເວລາ. ມີຄຳຕອບອັນນຶ່ງ: ຕ້ອງສືບຕໍ່ ຖ້າຢຸດເວລານີ້ກໍບໍ່ສາມາດຈົບການສຶກສາທີ່ຫວັງໃຈເອົາໄວ້. ແລະສອງ: ສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດນີ້ບໍ່ແມ່ນຂ້າພະເຈົ້າເອງເປັນຄົນເຮັດກ່ອນໝູ່ ມີຄົນຢ່າງມາກມາຍໃນອະດີດເຄີຍເຮັດມາກ່ອນແລ້ວ. ທາງດີທີ່ສຸດນັ້ນໃຫ້ຮັບໃຊ້, ສຶກສາໄປແຕ່ລະວັນ, ແລະບໍ່ຍອມແພ້ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ.

1. ຄວາມເຊື່ອມິຄວາມໝາຍຢ່າງໃດ: (ເຮັບເຮີ 11:1-2)

ຄວາມເຊື່ອແມ່ນຫຍັງ? ພວກເຮົາເຫັນວ່າຄວາມເຊື່ອແມ່ນ “ການແນ່ໃຈແລະຕາຍໃຈ” (ຮຣ 11:1). ຄຳເວົ້າທັງສອງຄຳນີ້ເປັນສິ່ງແປກເພາະພວກເຮົາບໍ່ສາມາດມອງເຫັນກັບຕາຫລືຈັບໄດ້. ຄຣິສຕຽນເຊື່ອວ່າແຜນການຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນດີທີ່ສຸດ ແລະຈະນຳໄປເຖິງຊັຍຊະນະໃນຕອນສຸດທ້າຍ. ຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາເປັນສິ່ງທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນກັບຕາ ແລະການມິຊີວິດດ້ວຍຄວາມເຊື່ອນີ້ຈະນຳໄປເຖິງຄວາມສົມຫວັງໃນອະນາຄົດ.

2. ຄວາມເຊື່ອທີ່ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີ: (ເຮັບເຮີ 11:3-40)

ຄົນບູຮານທີ່ຖືກຍົກຍ້ອງໃນບົດ 11:2 ນັ້ນເປັນຢ່າງໃດ? ຂໍ້ 39 ໄດ້ເຫັນແຈ້ງວ່າ “ພວກເຂົາໄດ້ຖືກຍົກຍ້ອງເຮືອງຄວາມເຊື່ອ...” ລາຍຊື່ຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອດີທີ່ຜູ້ຂຽນໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາກ່າວນັ້ນສາມາດເອົາມາປະກອບໃຊ້ໄດ້ ຢ່າງໜ້ອຍມີເຫດຜົນສອງປະການ. ນຶ່ງ, ເຫັນໄດ້ໃນບົດ 12:1, “ເຮົາທັງຫລາຍມີພຍານຢ່າງຫລວງຫລາຍອ້ອມຂ້າງ...” ພວກເປັນພຍານເຫລົ່ານີ້ໄດ້ໄປກ່ອນໜ້າພວກເຮົາ ໄດ້ອິດຕໍ່ຄວາມຍາກລຳບາກ ຖືກທອດລອງນາໆປະການ ພວກເຂົາບໍ່ຍອມແພ້ ແລະພວກເຮົາຜູ້ມາທົບທວນຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດເໝືອນກັນຄືຮັກສາຄວາມເຊື່ອໃຫ້ໝັ້ນຄົງ. ອັນທີສອງ, ລາຍຊື່ນັ້ນຈະເປັນກຳລັງໃຈໃຫ້ພວກເຮົາເອົາເປັນຕົວຢ່າງໂດຍສະເພາະແລ້ວ ແມ່ນອົງພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີເລີດໃນຄວາມເຊື່ອ (12:2).

ເຮັບເຮີ 11 ໄດ້ຈົດລາຍຊື່ຜູ້ສຳຄັນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຄຳພີ. ສາມຄົນໄດ້ມີຢູ່ໃນປຶ້ມປະຖົມມະການບົດ 1-11. ເຮືອງກາອິນແລະອາເບນ, ປຶ້ມເຮັບເຮີໄດ້ກ່າວວ່າການຖວາຍຂອງອາເບນດີກວ່າແລະກໍໄດ້ຖືກຍົກຍ້ອງວ່າເປັນຄົນສິນທັມ (ຮສ 11:4). ຄວາມເຊື່ອແລະຊື່ສຽງຂອງອາເບນໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງຕໍ່ຄົນສັມຍນີ້. ບາງຄົນກໍມີປະວັດສິດທີ່ສຸດແຕ່ມີຄວາມເຊື່ອດີຄື ເອໂນກຊິ່ງເຫັນໄດ້ (ປຖມ 5:19-24). ເຖິງແມ່ນພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກເອໂນກດີແຕ່ເພິ່ນເປັນຄົນຢ່າງໄປກັບພຣະເຈົ້າ ເພິ່ນມີຄວາມເຊື່ອດີຈົນເພິ່ນບໍ່ໄດ້ພົບຄວາມຕາຍເລີຍ (ປຖມ 5:24; ຮສ 11:5). ຕໍ່ມາແມ່ນໂນອາຜູ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ (ຮສ 11:7). ໂນອາຄົນນີ້ບໍ່ໄດ້ເບິ່ງເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະໃຊ້ທຳລາຍໂລກ, ໂນອາໄດ້ກະທຳຕາມຄວາມເຊື່ອ ລາວໄດ້ຊ່ອຍຄອບຄົວຕົນເອງ ແລະກາຍເປັນຄົນຊອບທັມແລະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ (11:7)

ຕໍ່ມາແມ່ນເຮືອງຂອງບັນພະບຸຣຸດໃນບົດ 12-50. ອັບຣາຮາມເປັນຄົນທີ່ພຣະຄຳພີເວົ້າຫລາຍກວ່າໝູ່ (ຮສ 11:8-19). ເພິ່ນໄດ້ຕອບຄຳຮຽກເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້າໂດຍອອກຈາກບ້ານເກີດເມືອງນອນແລະໄດ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ຕ່າງແດນ. ທັງສອງຜົວເມັງອັບຣາຮາມແລະຊາຣາເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະທານລູກຊາຍໃຫ້ເວລາອາຍຸແກ່. ຕໍ່ມາພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເອົາລູກຊາຍຄົນດຽວນັ້ນໄປຖວາຍເພິ່ນກໍເຊື່ອຟັງເຖິງທີ່ສຸດ ເຖິງຈະເປັນການສູນເສັງຄັ້ງຢ່າງໃຫຍ່ກໍຕາມ.

ທັງສອງຄົນຄືອີຊາກ ແລະຢາໂຄບໄດ້ອວຍພອນແກ່ລູກຫລານຂອງເຂົາ (11:20-21). ໂຢເຊັບ ຈຳຄຳສັນຍານັ້ນໄດ້ຄືກັນ (11:22). ເຖິງແມ່ນລາວໄດ້ຕາຍໄປໃນປະເທດເອຢິບ ແຕ່ລາວໄດ້ກ່າວເຖິງວັນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະປົດປ່ອຍພວກອິສຣາເອັນໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ.

ໂມເຊແລະບັນພະບຸຣຸດຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອກໍໄດ້ຍົກຂຶ້ນເອົາມາກ່າວໃນຕອນຕໍ່ໄປ (11:23-29). ໂມເຊໄດ້ປະຄວາມສຸກໃນປະເທດເອຢິບ ການຍົກຍ້າຍນີ້ກໍມາຈາກຄວາມເຊື່ອ ແລະນຳລາວໄປເຖິງຈຸດທີ່ເຫັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຕາເບິ່ງບໍ່ເຫັນໄດ້ (11:27). ເມື່ອໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງສອນຈາກພຣະເຈົ້າເຮືອງສິນປັສຄາ ໂມເຊກັບຊາວອິສຣາເອັນກໍລົງມືເຮັດຕາມຄຳສັ່ງດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ພົບກັບພັຍອັນຕະລາຍເໝືອນພວກເອຢິບ.

ຫັ້ນຈາກຄວາມເຊື່ອຂອງແຕ່ລະບຸກຄົນໄປເວົ້າເຮືອງຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນເປັນກຸ່ມ “ຜູງຊົນ” ມີສອງສະພາບການໄດ້ເກີດຂຶ້ນ: ຂ້າມທະເລແດງ ແລະຢ່າງອ້ອມເມືອງເຢຣິໂກ (11:29-30). ນາງຣາຮາບກໍເປັນບັນພະບຸຣຸດແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ ລາວໄດ້ຊ່ອຍຊີວິດຂອງຄອບຄົວຕົນເອງ ແລະກໍມີເຊື່ອສາຍຕິດຕໍ່ກັບອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ (11:31; ມັດທາຍ 1:5).

ໂອກາດຕໍ່ໄປແມ່ນພົງສາວະດານເຮືອງຜູ້ຕັດສິນ ຕໍ່ມາກໍແມ່ນສັມຍຂອງກະສັດແລະຜູ້ປະກາດພຣະທັມຜູ້ເປັນຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າ. ກິເດໂອນ, ບາຣັກ, ແຊມຊັນ, ແລະຈັບຕາເບິ່ງສັມຍຂອງຜູ້ຕັດສິນດ້ວຍ

ຄວາມເຊື່ອພວກເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ພວກອິສຣາເອັນພົ້ນຈາກອຳນາດຂອງສັດຕູ. ທຸກຄົນຍ່ອມມີຈຸດອ່ອນ ແຕ່ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຍັງໃຊ້ພວກເຂົາ ນີ້ໄດ້ສອນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ຄົນມີຄວາມເຊື່ອພຽງເລັກນ້ອຍຄືກັນ. ເໝືອນດັ່ງກະສັດດາວິດມີປົມດ້ອຍ ແຕ່ກະສັດດາວິດມີຄວາມເຊື່ອດີ. ຜູ້ຂຽນໄດ້ຈັດເອົາຊາມູເອນເຂົ້າໃນ ພວກ “ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ” (11:32). ຫລັງຈາກຊາມູເອັນໄດ້ເຈີມຊາອູນເປັນກະສັດປົກຄອງພວກອິສຣາ ເອັນ, ຊາອູນກໍໄດ້ເປັນຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ກະສັດ. ການປະກາດຄວາມຈິງຕໍ່ຜູ້ຊົມເຖິງເຮືອງພຣະເຈົ້າ ນັ້ນຕ້ອງອາໄສຄວາມເຊື່ອເໝືອນຜູ້ປະກາດໃນພຣະຄັມພິເດີມໄດ້ປະຕິບັດມາ.

ຜູ້ຂຽນໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມເຊື່ອທັງສອງດ້ານ. ໂດຍຄວາມເຊື່ອແລ້ວມີຫລາຍຢ່າງໄດ້ສຳເລັດຜົນ. ພວກ ຜູ້ປົກຄອງແລະກະສັດກໍໄດ້ປົກຄອງແລະເອົາຊັຍຊະນະຢ່າງທ່ຽງທັມ (11:33). ຈີໄດ້ບໍ່ດາມີເອນໄດ້ຖືກຖິ້ມ ລົງໃນຖ້ຳສິງຄວາມເຊື່ອຂອງລາວໃນພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພຣະອົງອັດປາກສິງໂຕໄວ້. ພວກສາມຄົນເພື່ອນຂອງ ດາມີເອນກໍມີຄວາມເຊື່ອເໝືອນກັນເວລາຖືກຖິ້ມເຂົ້າໄປໃນເຕົາໄຟຮ້ອນກ້າພວກເຂົາກໍໄດ້ຮັບການປ້ອງກັນ ຈາກອົງພຣະເຈົ້າເໝືອນພົ້ນຈາກຄົມດາບ. (11:34). ແຊມຊັນເມື່ອໄດ້ໝົດກຳລັງຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງ ລາວພຣະເຈົ້າເພີ່ມພລັງໃຫ້ໃນຍາມຈົນຕາແຈ (11:34), ໂດຍປະທານໃຫ້ລາວມີແຮງດຶງເສົາຕຶກໃຫຍ່ເປັນ ເຫດໃຫ້ລາວໄດ້ສັງຫານພວກພິລິສຕິນຫລາຍກວ່າເວລາລາວມີຊີວິດຢູ່ຊ້າ. (ຜູ້ປົກຄອງ 16:30). ມີຜູ້ຍິງ ສອງຄົນລູກໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ ໃນທີ່ສຸດຍ້ອນຄວາມເຊື່ອພວກເຂົາ “ໄດ້ລູກຄົນມາອີກຈາກຕາຍ” (ຮສ 11: 35; 1 ກະສັດ 17:7-24; 2 ກະສັດ 4:8-37).

ມີບາງຄັ້ງຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາໃນພຣະເຈົ້າເວລາເຮົາອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະອົງ ບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳຕອບທັນຕາ. ນີ້ ແມ່ນເຣື່ອງນຶ່ງຂອງຄວາມເຊື່ອ. ມີບາງຄົນຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຍັງປະເຊີນຄວາມທຸກລຳບາກຢູ່ ຕົວຢ່າງຜູ້ປະ ກາດພຣະທັມເຢເຣເມີຢາ ໄດ້ຖືກຕິດຄຸກຖືກຕີແຕ່ບໍ່ຍອມແພ້. (ຍຊມ 37-38). ພາສາທີ່ໃຊ້ວ່າເລື້ອຍໃຫ້ເປັນ ສອງຕ່ອນ ນັ້ນເວົ້າເຖິງການຕາຍຂອງຜູ້ປະກາດເອຊາຢາ ຫລືບາງຄົນຖືກແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່. ພວກເຮົາຕ້ອງ ຍົກຍ້ອງແລະເຫັນໃຈຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃນພຣະຄັມພິເດີມ ພວກເພິ່ນເປັນຄົນທຸກທໍຣະມານ ທຸກຍາກຫຼາຍ ພວກເພິ່ນໄປຢູ່ໃນຖ້ຳ ທະເລຊາຍເພື່ອຈະແຍກຕົວເອງອອກຈາກສັງຄົມ (ຮສ 11:38).

ພວກເຮົາຖືກເອີ້ນໃຫ້ເປັນຄົນທີ່ມີຊີວິດຢູ່ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອເໝືອນດັ່ງຄົນທີ່ອ່ານປື້ມນີ້ໃນສມັຍເດີມ. ນັ້ນ ເປັນສິ່ງດີສຳລັບພວກເຮົາ (11:40). ເວລານີ້ພວກເຮົາມີກຽດທີ່ໄດ້ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສັນຍາໄວ້. ເຫັນ ວ່າເວລານີ້ພວກເຮົາຍັງບໍ່ພົ້ນຈາກການຂົ່ມເຫັງເພາະຄວາມເຊື່ອ ແຕ່ເຫັນວ່າເປັນການດີທີ່ພວກເຮົາມີໂອ ກາດເປັນພະຍານວ່າ ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜນການທຸກຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດລົງ.

3. ພຣະເຢຊູ:ເປັນກົກແລະເປັນຜູ້ປະເສີດ: (ເຮັບເຮີ 12:1-17)

ແມ່ນໃຜຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳໝູນໃຈຈາກລາຍຊື່ຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ມາກ່ອນນັ້ນ? ຖ້າເຫັນວ່ານັ້ນຍັງບໍ່ພຽງພໍ ພວກ ເຮົາຈະໄດ້ເຫັນຕົວຢ່າງສຸດທ້າຍຄື ອົງພຣະເຢຊູ. ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນ “ຈິ່ງພິຈາຣະນາຄິດເຖິງພຣະອົງຜູ້ຊົງອິດ ທິນຕໍ່ການຂັດຂວາງຂອງຄົນບາບທີ່ຕໍ່ສູ້ພຣະອົງເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະບໍ່ໝົດກຳລັງໃຈ” (12:3). ບໍ່ພຽງແຕ່ ເທົ່ານີ້ ພວກເຮົາຄວນມີກຳລັງໃຈໂດຍການເຂົ້າຮ່ວມກັບຄວາມທຸກເພາະໄດ້ກາຍເປັນເຊື້ອສາຍຂອງພຣະອົງ (12:7). ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນພວກເຮົາວ່າເປັນບຸດ ດັ່ງນັ້ນໃຫ້ພວກເຮົາຖືວ່າການລຳບາກນັ້ນແມ່ນການຕີສອນ

ໃຫ້ມີລະບຽບ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ເກັບກຽວສິນທັມແລະສັນຕິສຸກ (12:11). ຜູ້ຂຽນຍັງໄດ້ອ້າງເຖິງສຸພາສິດ ໃນ(ຮຮ 12:5-6, 13; ເບິ່ງສຸພາສິດ 3:11-12; 4:26).

ເຮັບເຮີ 12:12-13 ໄດ້ກ່າວເຖິງພາບຂອງນັກກິລາໃນຂໍ້ 1-2. ຜູ້ຂຽນໄດ້ໝູນໃຈຜູ້ອ່ານໃຫ້ແຂນແລະ ຂາມີແຮງຂຶ້ນມາ ເພື່ອຈະໄດ້ເດີນໄປໃນທາງຖືກຕ້ອງ-ເພື່ອເປັນນັກແລ່ນທົນໃນຖານະທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນ (12:13). ຄຣິສຕຽນຕ້ອງຮັກສາຄວາມເຊື່ອໃຫ້ໝັ້ນຄົງເຖິງຈະຢູ່ໃນສະພາບໃດກໍຕາມ ເພາະນັ້ນແມ່ນວິທີ ແລະທົນທາງຂອງຄຣິສຕຽນ.

ມີຄວາມສັດຊື່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນໄດ້ສະແດງອອກມາຈາກຫລາຍທາງ, ບາງຢ່າງໄດ້ເຫັນຢູ່ໃນຂໍ້ 14- 17. ສັນຕິສຸກແມ່ນຜົນແຫ່ງອົງພຣະວິນຍານ (ເບິ່ງ ຄາລາເຕັງ 5:22) ນັ້ນແມ່ນເອີ້ນໃຫ້ເປັນຄົນບໍ່ຮິສຸດ. ການ ທະເລາະວິວາດຜິດຖຽງກັນນັ້ນບໍ່ຄວນມີຂຶ້ນໃນຖ້າມາກາງຄົວເຮືອນຂອງຄົນທີ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າ. ສຸດທ້າຍຜູ້ຂຽນ ໄດ້ຍົກເອົາຕົວຢ່າງຂອງເອຊາວຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງຜິດ. ລາວເປັນຄົນບໍ່ຮັກສາຄວາມເຊື່ອໃຫ້ໝັ້ນຄົງ.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ພວກເຮົາມີບັນຫາຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມບາບເໝືອນກັບຄົນໃນສມັຍໃນປີ້ມເຮັບເຮີ, ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ຈົນ ເຖິງເລືອດຕົກ (ຮຮ 12:4). ລອງຖາມຕົວເອງເບິ່ງວ່າເຮົາໃນທຸກວັນນີ້ຈະເຮັດໄດ້ເໝືອນຄົນສມັຍເດີມທີ່ປະ ເຊີນກັບບັນຫາຫລືບໍ່? ພວກເຮົາມີຂອບເຂດໃນການມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຫລືບໍ່?

ຄໍາຖາມ

10. ທ່ານຄິດບໍ່ວ່າໃນພຣະຄັມພິມີເວລາໃດສະດວກສະບາຍໃນການເຊື່ອຂອງພວກເຮົາໃນພຣະເຈົ້າ?
11. ເຮັບເຮີ 11:3 ໄດ້ກ່າວວ່າ ຄົນໃນສມັຍນັ້ນບໍ່ໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ສັນຍາເອົາໄວ້ ແຕ່ໄດ້ຕ້ອນຮັບຄຳສັນຍາຢູ່ ຫ່າງໄກພໍເບິ່ງເຫັນໄດ້. ມີອັນໃດບໍ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາຕໍ່ທ່ານແລະຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບເທື່ອ ແຕ່ທ່ານພໍ ເບິ່ງເຫັນໄດ້ວ່າຈະເປັນຈິງໃນອະນາຄົດ?
12. ອັນໃດເປັນການທ້າທາຍອັນໃຫຍ່ຕໍ່ຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານ?
13. ມີອັນໃດເຮັດໃຫ້ທ່ານເອົາສາຍຕາອອກໄປຈາກອົງພຣະເຢຊູ? (12:2)
14. ແມ່ນຫຍັງເປັນຄວາມໝາຍວ່າອົງພຣະເຢຊູບໍ່ຖືການລະອາຍເປັນສິ່ງສໍາຄັນ (12:2)? ມີບົດຮຽນ ອັນ ໃດບໍ່ທີ່ພວກເຮົາສາມາດເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດຈາກບົດນີ້?

ວິທີນຶ່ງທີ່ພວກເຮົາຄວນຄິດເຖິງຄວາມບໍ່ຮິສຸດ ໃຫ້ພວກເຮົາຄິດເຖິງຄໍາວ່າ ພິເສດ. ສິ່ງຂອງແລະຄົນທີ່ບໍ່ ຮິສຸດນັ້ນຈໍາເປັນຕ້ອງເປັນພິເສດ ຫລືແຍກໄວ້ຕ່າງຫາກເພື່ອຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ.

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ຢ່າຕໍ່ສູ້ການຊົງເອີ້ນ ໃຫ້ດໍາເນີນຊີວິດຢ່າງສັດຊື່

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເຮັບເຮີ 12:25—13:9,20-21

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ເຮັບເຮີ 12:28—13:25

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງໃຫ້ຄຣິສຕຽນສັດຊື່ໃນທຸກຢ່າງ--ສ່ວນຕົວ ແລະສັງຄົມ, ໃນທີ່ເລິກລັບແລະກາງຊຸມຊົນ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຄິດວ່າຕົວເອງສລາດເກີນກວ່າຈະເນັ້ນຄຳເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະຮູ້ວິທີຕອບການຊົງເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ສັດຊື່ໃນຊີວິດ.

ຄຳນຳ

ເພາະພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຮັກ ແລະຊົງປະທານສັນຕິສຸກແລະພຣະຄຸນໃຫ້ມະນຸດ, ພວກເຮົາຈະບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ໃນພຣະຄຳຂອງພຣະອົງກໍເປັນສິ່ງບໍ່ສົມຄວນ. ສັນຕິສຸກແລະພຣະຄຸນຈະຕ້ອງສມ້າສເມີກັບຄວາມບໍ່ຮິສຸດແລະຄວາມຊອບທັມໃນຊີວິດຂອງຜູ້ເຊື່ອ.

ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງສັດຊື່ໃນທຸກໆກໍລະນີຂອງຊີວິດ; ບາງຄົນມັກຈະເວົ້າວ່າ “ເຮືອງເລັກນ້ອຍກໍຢ່າເຄັ່ງຄັດຫລາຍ.” ຄວາມຈິງແລ້ວສຳລັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະອົງຊົງເຫັນວ່າທຸກເຮືອງສຳຄັນ. ທ່ານເອົາສິ່ງມາຈາກໂຮງງານມາໃຊ້ຢູ່ບ້ານ ແລະບໍ່ໄດ້ເອົາໄປຄືນ, ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຖືວ່າທ່ານເປັນຄົນຂີ້ລັກ.

1. ສນັ້ນຫວັ່ນໄຫວອີກເທື່ອນຶ່ງ, ແລ້ວບໍ່ມີອີກ: (ເຮັບເຮີ 12:25-29)

ຄຳເຕືອນໃນພຣະທັມເຮັບເຮີເປັນເຮືອງສຳຄັນ. ພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງທຸກສິ່ງທີ່ມີຢູ່ໄດ້ຊົງສະແດງພຣະຄຸນ, ຄວາມຮັກ, ແລະສັນຕິສຸກໂດຍທາງພຣະເຢຊູຄຣິດ; ຂອງພຣະຣາຊທານສິ່ງນັ້ນໆບໍ່ແມ່ນຈະຄົງຢູ່ຕລອດໄປ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງປະທານເສລີພາບ ແຕ່ຊົງໃຫ້ມະນຸດມີສິດເລືອກ; ພວກເຮົາສາມາດທີ່ຈະຮັບເອົາຫລືສາມາດທີ່ຈະປະຕິເສດ.

ໃນພຣະຄຳຂໍ້ 12:18-24, ຜູ້ຊົງໄດ້ປຽບທຽບສິ່ງທີ່ດີສຸດແລະສິ່ງທີ່ດີ, ສິ່ງໃໝ່ກັບສິ່ງເກົ່າ; ໃນຂໍ້ 12:18-21, ທ່ານໄດ້ເວົ້າເຖິງຕອນຊາວອິສຣາເອັນອົພົບອອກຈາກເອຢິບ, ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ເດີນທາງໄປພູເຂົາຊີນາຍ ແລະໄດ້ພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ໂມເຊໄດ້ເປັນຜູ້ຢູ່ກາງລະວ່າງປະຊາຊົນ ແລະພຣະເຈົ້າ; ແລະໃນ ອົພົບ 19, ປະຊາຊົນກໍໄດ້ພົບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ການພົບພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເຮືອງງ່າຍ, ປະຊາຊົນໄດ້ຖືກສັ່ງໃຫ້ຕຽມຕົວ; ການຊົງປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໃນຕອນນີ້ ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າມີສຽງຟ້າຮ້ອງ ແລະຟ້າແມບ, ເພື່ອມືດດຳເທິງພູເຂົາ ແລະສຽງແກດັງ. ໄຟປົກຄຸມພູເຂົາຊີນາຍເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງສະເດັດລົງມາ (ອພຍ 19:18). ໃນຂະນະນັ້ນພູເຂົາເກີດສິ້ນສະເທືອນຢ່າງຮ້າຍແຮງ (ອພຍ 19: 18). ຫລາຍກວ່ານັ້ນພຣະເຈົ້າຊົງເຕືອນວ່າບຸກຄົນໃດ

ທີ່ແຕະຕ້ອງພູເຂົາຈະຕາຍ. ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຄວາມຮັກ; ພຣະອົງຊົງປ່ຽນລື້ນດ້ວຍຄວາມເມດຕາແລະຄວາມ ຫ່ວງໃຍ. ນອກນັ້ນ ພຣະອົງຊົງບໍ່ຮຽດແລະຈະບໍ່ຊົງໃຫ້ຜູ້ໃດລ່ວງລ້າ.

ຜູ້ອ່ານພຣະທັມເຮັບເຮົາບໍ່ໄດ້ໄປທີ່ພູເຂົາຊົນາຍ ແຕ່ໄດ້ໄປທີ່ພູຊີໂອນ. ຜູ້ຂຽນໄດ້ຍ້າຍຈາກສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໄປ ສູ່ເຮືອງເງົາຂອງຄວາມຈິງ ແຕ່ກໍຍັງເປັນຄວາມຈິງຢູ່; ທຸກໆຢ່າງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນພູເຂົາຊົນາຍແມ່ນເພື່ອແປງທິນ ທາງໃຫ້ໄປເຖິງສິ່ງທີ່ດີກວ່າ. ພວກເຮົາເປັນພຍານແລະເປັນຜູ້ມີສ່ວນໃນສິ່ງທີ່ໃໝ່ແລະດີກວ່າຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ ຊົງເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດ. ພວກເຮົາໄດ້ມາເຖິງພຣະເຢຊູ “ຜູ້ຊົງເປັນຜູ້ກາງຝ່າຍຄໍາສັນຍາໃໝ່, ແລະມາເຖິງພຣະ ໂລຫິດຊຶ່ງຊິດໃສ່ແລ້ວ ທີ່ມີສຽງຮ້ອງອັນດີກວ່າເລືອດຂອງອາເບນອີກ” (ຮຮ 12:24).

ໃນຂະນະດຽວກັນສິ່ງນຶ່ງທີ່ບໍ່ປ່ຽນແປງຄືພຣະເຈົ້າຍັງຊົງບໍ່ຮຽດ; ພຣະອົງຍັງຊົງຕ້ອງການໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍຈົງ ໃຈກັບພຣະອົງ. ໃນຂໍ້ 12:25, ມີຄໍາເຕືອນສໍາຄັນ; “ຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ຢ່າປະຕິເສດບໍ່ຍອມຟັງພຣະອົງຜູ້ຊົງກ່າວ ຢູ່ນັ້ນ ເພາະຖ້າຄົນທັງຫລາຍທີ່ປະຕິເສດບໍ່ຍອມຟັງຄໍາເຕືອນຂອງພຣະອົງໃນໂລກ ບໍ່ພົ້ນໂທດທີ່ເຂົາປະຕິ ເສດນັ້ນ ພວກເຮົາຜູ້ອ່າຍຫ້າຈາກພຣະອົງຜູ້ຊົງຕັກເຕືອນຈາກສວັນ ກໍຈະບໍ່ພົ້ນໂທດຫລາຍກວ່າເຂົາເຫລົ່າ ນັ້ນເສັ້ງອີກ.” ແນ່ນອນຈະມີຜົນຮ້າຍສໍາລັບຜູ້ທີ່ປະຕິເສດພຣະອົງຜູ້ຊົງຕັດຜ່ານພຣະບຸດ ເພາະ “ໃນຄາວສຸດ ທ້າຍນີ້ ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວແກ່ເຮົາທັງຫລາຍທາງພຣະບຸດ ຜູ້ຊົງພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບສັບສິ່ງທັງ ປວງເປັນມໍຣະດົກ ແລະດ້ວຍພຣະບຸດນັ້ນພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງໂລກທັງຫລາຍ” (ຮຮ 1:2). “ແຜ່ນດິນຫວັ່ນ ໄຫວ” ໃນຂໍ້ 12:28 ເວົ້າເຖິງເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າຈະຊົງພິພາກສາປະຊາຊາດທັງຫລາຍ ແລະຈະຊົງສະຖາປະ ນາອານາຈັກຂອງພຣະອົງ ແລະອານາຈັກນັ້ນຈະບໍ່ຫວັ່ນໄຫວເລີຍ. ສະນັ້ນເປັນການສົມຄວນທີ່ມະນຸດຈະໂຄ ຣົບຢ່າເກງພຣະອົງ.

2. ຄວາມສັດຊື່ຈະປາກົດ: (ເຮັບເຮົາ 13:1-9)

ຜູ້ຂຽນຈົດໝາຍຕ່າງໆໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ອ່ານໄດ້ເຮັດຕາມຄໍາແນະນໍາທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້. ຜູ້ຂຽນ ພຣະທັມເຮັບເຮົາກໍມີເຈຕນາເຊັ່ນນັ້ນເໝືອນກັນ. ເຮັບເຮົາ 13 ເປັນຄໍາໝຸນໃຈ ຫລືຊັກຊວນໃຫ້ປະພຶດຕາມຄຸນ ລັກສະນະຕ່າງໆຢ່າງສັດຊື່.

ຄວາມຮັກເປັນສິ່ງສໍາຄັນແລະເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ (ເບິ່ງ ມຣກ 12: 29-31; ຢຮ 15: 9-17; 1 ກຣທ 13). ຄຣິສ ຕຽນບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເຕີບໂຕສູ່ການເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ເໝາະສົມ ຖ້າບໍ່ສະແດງຄວາມຮັກທີ່ສອນໄວ້ໃນພຣະສັນ ຍາໃໝ່. ຂໍ້ 12:2-3 ເວົ້າເຮືອງການຕ້ອນຮັບແຂກ ແລະເນັ້ນເຮືອງຮັກເພື່ອນບ້ານໂດຍບອກວ່າ “ຈົ່ງລະນຶກ ເຖິງຄົນທັງຫລາຍທີ່ຖືກຂົ່ມເຫັງ ເພາະວ່າພວກທ່ານກໍມີຮ່າງກາຍເໝືອນກັນ” (13:3).

ນອກນັ້ນຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງຮັກສາຄວາມບໍ່ຮຽດທາງເພດ (13:4) ຊຶ່ງໝາຍເຖິງຄົນໂສດ ແລະຄົນທີ່ສົມຣິດ ແລ້ວ; ໃຫ້ຫລີກເວັ້ນຈາກການຮັກເງິນຄໍາ ແຕ່ຈົ່ງພໍໃຈໃນສິ່ງທີ່ຕົນມີຢູ່ (13:5). ພຣະຄໍາພີບໍ່ໄດ້ທ້າມບໍ່ໃຫ້ມີ

ເງິນຫລາຍແຕ່ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຮັກເງິນ ເພາະການຮັກເງິນເປັນຕົ້ນຂອງຄວາມຊົ່ວຊ້າທັງຫລາຍ (2 ຕມທ 6: 9-10). ຄຣິສຕຽນທີ່ຊົມຊື່ນຍິນດີແມ່ນຜູ້ທີ່ເຊື່ອວາງໃຈແລະສັດຊື່ຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ເຮັບເຣີ 13:7 ມີຄຳເຕືອນທີ່ຕ້ອງຈົດຈຳໃຫ້ດີ; ຜູ້ຂຽນສອນຄຣິສຕຽນໃຫ້ລະນຶກເຖິງພວກຜູ້ນຳ ແລະໃຫ້ພິຈາລະນາເບິ່ງຜົນແຫ່ງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, “ແລະຈົ່ງປະຕິບັດຕາມແບບຢ່າງຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາ.” ຄຣິສຕຽນຕິດຕາມພຣະເຢຊູ ໂດຍເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງຜູ້ເຊື່ອທີ່ເຂັ້ມແຂງແລ້ວ; ໂປໂລແນະນຳຄຣິສຕຽນທັງຫລາຍໃຫ້ເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງທ່ານ (1 ກອທ 4: 16; ຄລຕ 4:12; ຟລປ 3:17; 1 ທຊລ 1:6).

ກ່ຽວກັບເລື່ອງຫລັກຄວາມເຊື່ອ ຜູ້ຂຽນພຣະທັມເຮັບເຣີເຕືອນບໍ່ໃຫ້ຜູ້ອ່ານສແວງຫາຄຳສອນອັນແຕກຕ່າງ ເພາະ “ພຣະເຢຊູຊົງເປັນຢູ່ສເມີກັນທັງໃນມື້ວານນີ້, ໃນມື້ນີ້, ແລະສືບໄປເປັນນິດ” (ຮຣ 13:8). ການພຍາຍາມປ່ຽນແປງຫລັກຄຳສອນຂອງພຣະທັມພິຍັງຄົງມີຢູ່ບໍ່ແມ່ນແຕ່ໃນສມັຍນີ້; ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ມັກເກີດຂຶ້ນເມື່ອບາງຄົນໄດ້ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກັບສິ່ງທີ່ບໍ່ສຳຄັນ.

ໃຊ້ພາບພົດຈາກພຣະສັນຍາເດີມ, ຜູ້ຂຽນເຮັບເຣີເນັ້ນອີກເທື່ອນຶ່ງວ່າພຣະສັນຍາໃໝ່ຢູ່ສູງກວ່າພຣະສັນຍາເດີມ; ທ່ານຂຽນວ່າການຖືກົດເລື່ອງອາຫານການກິນບໍ່ໄດ້ເປັນປໂຍດຫຍັງແກ່ຄົນທີ່ປະຕິບັດຕາມ; ມະນຸດບໍ່ໄດ້ຖືກແບ່ງອອກລະຫວ່າງຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດພໍ ຫລືສົມຄວນພໍເພື່ອມີສ່ວນຮ່ວມໃນພິທີສາສນາ ແລະຜູ້ທີ່ບໍ່ສົມຄວນ. ເຄື່ອງບູຊາໃໝ່ໄດ້ຖືກຖວາຍແລ້ວ ແລະທຸກໆຄົນຖືກເຊີນໃຫ້ເຂົ້າຮັບກາຍແລະໂລຫິດ (13:9-10).

ເຖິງຄຣິສຕະຈັກຈະດຳເນີນຕໍ່ໄປໃນຂ່າວປະເສີດ ແຕ່ບາງພາກສ່ວນໃນພຣະສັນຍາເດີມກໍຍັງປາກົດແຈ້ງຢູ່. ໃນຖານະຄຣິສຕຽນ ພວກເຮົາບໍ່ “ເປັນກັນເອງ” ກັບລະບົບເກົ່າ, ແລະພວກເຮົາພົບວ່າຕົວເອງຢູ່ທາງນອກຄ້າຍ. ບາງຄັ້ງກໍຄິດລະອາຍໃຈ, ແຕ່ພວກເຮົາກໍດຳເນີນຊີວິດຕໍ່ໄປດ້ວຍຄວາມສັດຊື່ຕາມການຊົງເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາຈະສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ, ເຮັດສິ່ງທີ່ດີ, ເຊື່ອຟັງກັນແລະກັນ, ອ້ອນວອນ, ແລະຄອຍເຝົ້າເບິ່ງເມືອງໃໝ່ທີ່ຈະລົງມາແທນເມືອງເກົ່າ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ຄຳອວຍພອນອັນສວຍງາມໃນເຮັບເຣີ 13:20-21 ຊ່ວຍໃຫ້ມີກຳລັງໃຈ. ພວກເຮົາຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າອົງສັນຕິຣາດ ແລະ ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຊະນະ. ເຖິງພຣະເຢຊູຈະຊົງສິ້ນພຣະຊົນ “ນອກຄ້າຍ” ແລະຢ່າງບໍ່ມີກຽດ, ພຣະຜູ້ລ້ຽງຂອງພວກເຮົາໄດ້ຖືກບັນດານໃຫ້ຄືນຈາກຄວາມຕາຍ. ເວລາຄວາມຍ້ານກົວເຂົ້າມາໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາໃຫ້ເຮົາຄິດເຖິງພຣະອົງຜູ້ຊົງມີຮິດເດດເໜືອທຸກໆຢ່າງ ແມ່ນແຕ່ຄວາມຕາຍ. ຄຣິສຕຽນບໍ່ຕ້ອງຍ້ານຄວາມຕາຍ, ແຕ່ໃຫ້ຍ້ານວ່າເປັນຫຍັງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ດຳເນີນຊີວິດຫລັງຈາກການເກີດແລ້ວ. ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຊ່ວຍພວກເຮົາໃນຊີວິດນີ້; ພຣະອົງຈະຊົງ “ກະທຳໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍເປັນຄົນຄົບຖ້ວນໃນການດຶງທຸກຢ່າງເພື່ອຈະໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະທັຍພຣະອົງ ແລະຊົງທຳງານພາຍໃນທ່ານທັງຫລາຍຕາມທີ່ຊອບໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະອົງ ໂດຍທາງພຣະເຢຊູຄຣິດ ສະງ່າຣາສີມີແດ່ພຣະຄຣິດສືບໄປເປັນນິດ ອາແມນ” (13.21).

ຄໍາຖາມ:

1. ເວລາສວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກສນັ້ນຫວັ່ນໄຫວອີກເທື່ອນຶ່ງ (12:26), ແມ່ນຫຍັງແດ່ຈະຖືກເອົາອອກໄປເລັ່ງ?
2. ເວລາທ່ານອ່ານວ່າ “ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍຊົງເປັນໄພທີ່ເຜົາຜານ” (12:29), ທ່ານມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງໃດ?
3. ທ່ານມີຄວາມເຊື່ອທີ່ຄົນອື່ນຄວນເອົາແບບຢ່າງບໍ່? ຖ້າບໍ່, ເປັນຫຍັງ?
4. ຫລັກຄໍາສອນທີ່ເປັນແກ່ນ (core)ຂອງຄຣິສຕຽນມີແນວໃດແດ່?

ດຣ. ສິດນິ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 8

ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການສັຣເສີນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ເປໂຕ 1:1-12

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 1 ເປໂຕ 1:1-12

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງສັຣເສີນພຣະອົງເຖິງຈະມີບັນຫາຊົ່ວຄາວເນື່ອງຈາກຄວາມເຊື່ອ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາສາມາດສັຣເສີນພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່ໃນຂະນະທີ່ມີບັນຫາ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອອະທິບາຍວ່າໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ ເຖິງວ່າຈະພົບກັບຄວາມຍາກລຳບາກເພາະຄວາມເຊື່ອ.

ຄຳນຳ

ເລີ່ມຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດມາເຖິງທ່ານແລະຂ້າພະເຈົ້າ, ບັນຫາແລະການເຈັບປວດເປັນເລື່ອງທີ່ຫລີກບໍ່ໄດ້ສຳລັບທຸກຄົນ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານສິ່ງຈຳເປັນໃຫ້ໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງເພື່ອເຂົາເຈົ້າຈະສາມາດສູ້ທົນໄດ້.

ຊີວິດປະກອບດ້ວຍການເລືອກ; ການເລືອກບາງຢ່າງອາດຈະຢູ່ລະຫວ່າງຊົ່ວແລະຊົ່ວຫລາຍ, ເຈັບປວດແລະເຈັບປວດຫລາຍ. ພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງສົ່ງພຣະຊົນຢ່າງທໍຣະມານ, ຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງຖືກປະນາມ, ຂົ່ມເຫັງ, ຄຸມຂັງ, ຫລືຂ້າຕາຍ. ທ່ານເປໂຕຮູ້ເລື່ອງນີ້ດີ; ໃນຂະນະທີ່ທ່ານຂຽນຈົດໝາຍນີ້ເພື່ອສັ່ງສອນ ໃຫ້ຄວາມຫວັງແລະໝູນໃຈ, ຕົວທ່ານເອງອາດຈະຖືກຄຸມຂັງທີ່ກຸງໂຣມ ແລະອາດຈະຕ້ອງຖືກປະທານດ້ວຍມືຂອງກາຊາຍນີໂຣ. ແຕ່ເມື່ອຂຽນຈົດໝາຍສະບັບນີ້ເຖິງພວກຜູ້ເຊື່ອ, ທ່ານບໍ່ໄດ້ຈົ່ມວ່າ ແຕ່ເລີ່ມດ້ວຍການສັຣເສີນ; “ສາທຸກການແຕ່ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍ...” (1 ປຕ 1:3).

1. ຄວາມຈິງກ່ຽວກັບຊີວິດ: (ເຮັບເຮີ 1:1-3)

ເປໂຕເລີ່ມຈົດໝາຍໂດຍການແນະນຳຕົວເອງວ່າເປັນອັດສາວິກ ແລະໄດ້ເອີ້ນຜູ້ຮັບວ່າ “ພວກຄົນຕ່າງດ້າວ” ຜູ້ທີ່ “ກະຈັດກະຈາຍ” (1 ປຕ 1:1). ກະຈັດກະຈາຍໝາຍເຖິງການແຕກໜີຈາກບ້ານເກີດເພາະການຖືກຂົ່ມເຫັງ; ຈາກຈົດໝາຍນີ້ ພວກເຮົາພໍຈະເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມລຳບາກຂອງພວກຜູ້ອ່ານທີ່ໄດ້ອົບພົບຈາກບ້ານເຮືອນຂອງຕົນ; ພວກເຂົາເຈົ້າຖືກຄວາມທຸກລຳບາກເພາະການຂົ່ມເຫັງທາງສາສນາໃນສັຕວັດທີ່ນີ້. ຊີວິດຄວາມເປັນຈິງໃນສັມຍນັ້ນແມ່ນລຳບາກເຕັມທີ.

ເຖິງປານນັ້ນຄວາມຈິງຢ່າງອື່ນກໍປາກົດແຈ້ງເຊັ່ນກັນ; ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນຳ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລືອກພວກເຂົາ (1:2). ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖືກຮັບເຂົ້າເປັນສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ; ແຕ່ພຣະອົງກໍບໍ່ຊົງຢຸດຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ເພາະໃນຈົດໝາຍສະບັບທີສອງຂອງເປໂຕ ພຣະຄຳພີບອກວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງພຣະປະສົງໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງ

ຈົບຫາຍເສັງ ແຕ່ “ຊົງປາຖນາທີ່ຈະໃຫ້ຄົນທັງປວງມາເຖິງການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່” (2 ປຕ 3:9). ພຣະວິນຍານບໍ່ຮຽດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງທຳງານໃນຄົນກຸ່ມນີ້ໂດຍປ່ຽນແປງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີຊີວິດທີ່ສັດຊື່ແລະເຊື່ອຟັງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ພຣະທັມ 1 ເປໂຕ 1:2 ໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະເຈົ້າຕຣິເອກນຸພາບ: ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ, ພຣະວິນຍານ, ແລະພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຄວາມຄົບບໍຣິບູນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງທຳງານໃນຊີວິດຂອງພວກຜູ້ອ່ານທັງຫລາຍ. ຈົດໝາຍຂອງເປໂຕຈະສືບຕໍ່ເນັ້ນເຣື່ອງຣິດເດດແລະຄຸນຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະຊ່ວຍຜູ້ທີ່ “ເປັນຄົນຕ່າງດ້າວທີ່ອາສັຍຢູ່ໃນໂລກນີ້” ໃຫ້ມີຊັບຊະນະຕໍ່ມານແລະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.

ເປໂຕໄດ້ອ້ອນວອນໃຫ້ພຣະຄຸນແລະສັນຕິສຸກຂອງພຣະເຈົ້າຈົ່ງເພີ່ມທະວີຄູນໃນຊີວິດຂອງຜູ້ອ່ານທັງຫລາຍ; ພຣະຄຸນບອກເຖິງຄວາມເມດຕາທີ່ພວກເຮົາບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບ; ສັນຕິສຸກບອກເຖິງສະພາບຄວາມສົງບໍລິສຸດແລະຄວາມໝັ້ນໃຈ ໃນເວລາພຣະຄຸນໄດ້ທຳງານ. ສລູບຄືວ່າ: ເວລາພວກເຮົາຮັບພຣະຄຸນ ແລະມີປະສົບການກັບພຣະຄຸນນັ້ນ, ພວກເຮົາຈະຮູ້ຄວາມສັນຕິສຸກ.

2. ສັຣເສີນພຣະເຈົ້າສຳລັບຄວາມຫວັງໃຈອັນມີຊີວິດ: (ເຮັບເຣີ 1:3-9)

ພຣະທັມຕອນນີ້ເລີ່ມດ້ວຍຄຳຍ້ອງຍໍ ຊຶ່ງແມ່ນຄຳສັຣເສີນພຣະເຈົ້າສຳລັບພຣະພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ມີຈຸດເນັ້ນຢູ່ສອງຢ່າງຄື ແນມເບິ່ງພຣະເຢຊູ ແລະເປີດເຜີຍພຣະພອນທີ່ຄຣິສຕຽນໄດ້ຮັບ. ໃນພຣະທັມ 1 ເປໂຕ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຖືກຍ້ອງຍໍວ່າເປັນຄວາມຫວັງ (1:3), ເປັນຜູ້ຊົງໂຜດ (1:18-19), ເປັນແບບຢ່າງ (2:21-24,; 4:1), ແລະເປັນພຣະເຈົ້າ (3:15) ຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ.

ສັງເກດເບິ່ງຂໍ້ 3-8 ຊຶ່ງເປັນພຣະພອນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າ ແລະພວກເຮົາຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍ:

- “ພຣະກະຣຸນາ” ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາບໍ່ສົມຄວນໄດ້
- “ການບັງເກີດໃໝ່” ທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເວົ້າກັບນິໂກເດມ (ໂຍຮັນ 3:1-16)
- “ຄວາມຫວັງໃຈ” ເພາະພຣະຄຣິດຊົງຄົນຈາກຄວາມຕາຍ
- “ມໍຣະດົກ” ທີ່ບໍ່ເປື້ອຍເນົາຊຶ່ງໄດ້ຮັກສາໄວ້ໃນມະຫາສວັນເພື່ອພວກເຮົາ
- “ຣິດເດດຂອງພຣະເຈົ້າ” ຊົງເຝົ້າຮັກສາຄວາມໝັ້ນຂອງພວກເຮົາ
- ຄວາມສາມາດໃນການ “ທົນຄວາມທຸກໂສກ” ດ້ວຍການທົດລອງຕ່າງໆ
- ຄຸນຄ່າຂອງ “ຄວາມເຊື່ອ” ຊຶ່ງນຳໄປເຖິງພຣະພອນແລະຣິດເດດຂອງພຣະເຈົ້າ
- “ຄວາມໝັ້ນ” ຂອງຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາ

ຄຣິສຕຽນໃນສັມຍທຳອິດຮູ້ເຣື່ອງພຣະພອນນີ້ດີ; ແຕ່ການທົດລອງແລະຄວາມທຸກລຳບາກອາດຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າສະດູດໃຈວ່າເປັນຫຍັງຕ້ອງພົບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ເພາະພວກຕົນເປັນພຽງຄົນຕ່າງດ້າວໃນໂລກນີ້.

ເວລາພົບຄວາມທຸກລຳບາກຄຣິສຕຽນຈຳເປັນຕ້ອງກັບໄປຫາພື້ນຖານ; ໂດຍສະເພາະເນື່ອງພຣະເຢຊູຊົງຮັກພວກເຮົາ ແລະເນື່ອງພຣະພອນທີ່ໄດ້ຮັບໃນເວລາຜ່ານມາ. ການຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ທຳສິ່ງໃດໄວ້ໃຫ້ພວກເຮົາ ແລະການຮູ້ວ່າພຣະອົງໄດ້ຊົງຈັດຕຽມຫຍັງແດ່ໄວ້ໃຫ້ພວກເຮົາຈະເປັນເນື່ອງໝູນໃຈໃຫ້ຕໍ່ສູ້ຊີວິດປະຈຳວັນດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ. ພວກເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຍັງຊົງຄວບຄຸມທຸກຢ່າງ ແລະຈະໃຫ້ພວກເຮົາສິ່ງທີ່ດີກວ່າໃນເວລາສຸດທ້າຍ; ອັດສາວິກເປໂຕໄດ້ໝູນໃຈພີ່ນ້ອງໃນສມັຍແລກເນື່ອງຄວາມຫວັງ, ມໍຣະດົກ, ແລະພຣະພອນທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບເພາະຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ ເຖິງເຂົາເຈົ້າກຳລັງຈະຢູ່ໃນຄວາມລຳບາກ.

ການທົດລອງແລະຄວາມລຳບາກເປັນເນື່ອງຈິງ ແລະເປໂຕຮູ້ວ່າສິ່ງຕ່າງໆຈະຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ; ທ່ານໄດ້ໝູນໃຈວ່າທຸກຢ່າງຈະມີຢູ່ “ຊົ່ວເວລານຶ່ງ” ເທົ່ານັ້ນ (1 ປຕ 1:6), ແລະຄວາມທຸກລຳບາກຈະເປີດເຜີຍໃຫ້ຮູ້ເຖິງການເຊື່ອແທ້ (1 ປຕ 3:13-15). ຈົ່ງໃຊ້ສິ່ງທີ່ມີແລະພຣະພອນເພື່ອທົນຕໍ່ການທົດລອງຕ່າງໆ ເພາະພວກເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຊົງຫວ່າງໃຍພວກເຮົາ (1ປຕ 5:7).

ຄວາມພື້ນໂດຍທາງພຣະເຢຊູຄຣິດແມ່ນຄວາມພື້ນຕລອດໄປ; ພວກເຮົາໄດ້ພື້ນແລ້ວ, ກຳລັງພື້ນຢູ່, ແລະຈະໄດ້ພື້ນໃນເວລາສຸດທ້າຍ. ເປົ້າໝາຍຂອງຄວາມພື້ນໃນທີ່ນີ້ແມ່ນຄວາມພື້ນຝ່າຍວິນຍານຈິດ (1:9) ຊຶ່ງເປັນຈຸດຮວມຂອງບຸກຄົນ.

3. ກຸ່ວກັບເນື່ອງຄວາມພື້ນ: (ເຮັບເຣີ 1:10-12)

ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມແລະພວກເທວະດາເປັນເນື່ອງສຳຄັນສຳລັບຜູ້ເຊື່ອທີ່ມາຈາກປະເພນີຊາວຢິວ. ເປໂຕໃຊ້ທັງສອງເນື່ອງເພື່ອອະທິບາຍເວລາພິເສດທີ່ຄຣິສຕຽນສມັຍທຳອິດກຳລັງປະສົບການ; ເວລາພິເສດບໍ່ແມ່ນເນື່ອງຄວາມລຳບາກ ແຕ່ແມ່ນເນື່ອງພຣະເຈົ້າຊົງເປີດເຜີຍພຣະອົງເອງທາງພຣະເຢຊູຄຣິດ; ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ລໍຄອຍເນື່ອງນີ້, ພວກເທວະດາຢາກຈະ “ພິຈາຣະນາເບິ່ງ,” ແລະຄຣິສຕຽນສມັຍແລກກຳລັງປະສົບການຢູ່.

ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມສອນເນື່ອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະສັນຍາເດີມ; ພວກເຂົາເຈົ້າເອງກໍໄດ້ລໍຄອຍການມາຂອງພຣະເມຊີອາເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. ປັດຈຸບັນນີ້ຄຣິສຕຽນຫລາຍຄົນກໍລໍຄອຍເບິ່ງວ່າການສະເດັດກັບມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຢຊູຈະເປັນໃນທຳນອງໃດ. ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມຢາກຮູ້ເພີ່ມເນື່ອງການມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຢຊູ. 1ເປໂຕ 1:11 ບອກວ່າ “ເຂົາໄດ້ສືບຄົ້ນຫາວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະຄຣິດຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນເຂົາ ໄດ້ຊົງບົ່ງໄວ້ເຖິງຄາວໃດ ແລະເວລາຢ່າງໃດ;” ພວກເຮົາຮູ້ວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະຄຣິດຊຶ່ງຢູ່ແຕ່ນິຣັນດອນ ໄດ້ຊົງບັງເກີດເປັນມະນຸດ (ໂຢຮັນ 1:14).

ພວກເທວະດາຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແຕ່ນານມາກຳຢາກຮູ້ວ່ານິມິດທີ່ພວກຕົນໄດ້ເຫັນໃນຟ້າສວັນຈະປາກົດອອກມາແນວໃດໃນແຜ່ນດິນໂລກ; ສິ່ງທີ່ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ຄົ້ນຄວ້າຫາ (1:10) ແລະສິ່ງທີ່ພວກເທວະ

ດາໄດ້ລໍຄອຍທີ່ຈະພິຈາະນາ (1:12) ໄດ້ກາຍເປັນເລື່ອງຂ່າວປະເສີດທີ່ຄຣິສຕຽນກຳລັງປະກາດໃນສັຕວັດ ທີ່ນຶ່ງ (1:12).

ເມື່ອກ່ອນ ແລະຕອນນີ້

ເອຊາຍາ 52:13—53:12 ໄດ້ໃຫ້ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບພຣະເມຊີອາຊຶ່ງໄດ້ລົງມາພາຍຫລັງໂດຍພຣະເຢຊູ. ພຣະທັມເອຊາຍາທີ່ກ່າວເຖິງນີ້ໄດ້ອະທິບາຍວ່າ ພຣະເມຊີອາເປັນຜູ້ “ໄດ້ຮັບຄວາມລຳບາກແລະທົນຕໍ່ ຄວາມເຈັບປວດ” (ເອຊຍ 53:3). ທຸກຄົນທີ່ເກີດມາດົນແລ້ວຈະຮູ້ສຶກວ່າພຣະຄຳນີ້ອະທິບາຍຕົວເຂົາເຈົ້າຄື ກັນ. ໂຢບໄດ້ຂຽນໄວ້ເຖິງຊີວິດມະນຸດວ່າ ເກີດມາເພື່ອບັນຫາ (ໂຢບ 5: 7). ແນ່ນອນພວກເຮົາກໍພໍຮູ້ວ່າບັນ ຫາຄືເພື່ອນໃກ້ຊິດຜູ້ນຶ່ງ. ພວກເຮົາຈະໃຫ້ຄວາມທຸກລຳບາກເປັນຜູ້ຊື້ເລື່ອງອະນາຄົດຂອງພວກເຮົາບໍ່?

ສ່ວນບຸກຄົນ, ພວກເຮົາຮູ້ພຣະຄຸນແລະສັນຕິສຸກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະພວກເຮົາໄດ້ຮັບພຣະພອນຢ່າງລື້ນ ເຫລືອ. ສ່ວນຮວມ, ໃນຖານະຄຣິສຕະຈັກ, ພວກເຮົາໄດ້ມີຜູ້ເຊື່ອອື່ນໆທີ່ກຳລັງເດີນທາງຮ່ວມກັນ ແລະມີ ພຣະເຈົ້າອົງດຽວກັນ. ພວກເຮົາຮູ້ວ່າຣິດເດດໃນການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າອຳນາດມານ; ພວກເຮົາຮູ້ວ່າບໍ່ ມີຫຍັງຍາກສຳລັບພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະອົງຈະຊົງນຳພາພວກເຮົາຜ່ານບັນຫາຕ່າງໆ; ເຖິງບາງຄົນຈະຄິດວ່າ ພວກເຮົາເປັນຄົນຕ່າງດ້າວໃນສັງຄົມປັດຈຸບັນ ແຕ່ພວກເຮົາຮູ້ວ່າພວກເຮົາເປັນລູກພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະອົງ ຈະຊົງຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ສາມາດຜ່ານພົ້ນຄວາມລຳບາກຕ່າງໆ. ພຣະເຈົ້າຊົງສັດຊື່ຕໍ່ພຣະສັນຍາ.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານຈະອະທິບາຍການເກີດໃໝ່ໃນທຳນອງໃດ ຫລືວິທີໃດ?
2. ພຣະທັມໃນມື້ນີ້ບອກແນວໃດແດ່ກ່ຽວກັບອະນາຄົດຂອງທ່ານ?
3. ຖ້າທ່ານເປັນຜູ້ຂຽນຄຳຍົກຍ້ອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ທ່ານຈະຂຽນແນວໃດແດ່?
4. ຖ້າມີຄົນຂຽນຄຳຍົກຍ້ອງພຣະເຈົ້າເມື່ອໄດ້ເຫັນທ່ານທົນຕໍ່ຄວາມທຸກລຳບາກ, ຄົນນັ້ນຈະຂຽນແນວ ໃດແດ່?
5. ທ່ານຮູ້ສຶກວ່າຕົວເອງເປັນເໝືອນຄົນຕ່າງດ້າວເພາະຄວາມເຊື່ອບໍ່? ຖ້າຮູ້ສຶກ, ອະທິບາຍວ່າເປັນ ຫຍັງ? ຖ້າບໍ່ຮູ້ສຶກ, ອະທິບາຍວ່າເປັນຫຍັງ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 9

ປະພຶດຕິນໃຫ້ສົມກັບເປັນລູກພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ເປໂຕ 1:13—2:10

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: 1 ເປໂຕ 1: 13—2:10

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໃນຖານະຜູ້ພັກເຊົາ, ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງປະພຶດຕິນໃຫ້ສົມກັບຜູ້ເປັນລູກພຣະເຈົ້າເຣື່ອງຄວາມສັມພັນກັບພຣະອົງແລະຄຣິສຕຽນຄົນອື່ນໆ

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຄຣິສຕຽນບໍ່ໄດ້ປະພຶດຕິນໃຫ້ສົມກັບເປັນລູກພຣະເຈົ້າວິທີໃດແດ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອວັດແທກເບິ່ງຊີວິດຂ້ອຍ ແລະຄຣິສຕະຈັກດ້ວຍຄຳສອນຈາກພຣະທັມນີ້ ກ່ຽວກັບການດຳເນີນຊີວິດໃນຖານະລູກພຣະເຈົ້າ.

ຄຳນຳ

ພຣະເຈົ້າຊົງເປີດເຜີຍວ່າພວກເຮົາແມ່ນໃຜ ແລະຊົງບອກວິທີທີ່ພວກເຮົາຈະດຳເນີນຊີວິດໃນເວລາທີ່ທຸກລຳບາກແລະເວລາທີ່ສະດວກສະບາຍ. ເວລາພວກເຮົາເຮັດຕາມພຣະນິມິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາສາມາດພົ້ນໃຈວ່າ ພວກເຮົາຈະປະເຊີນໜ້າກັບບັນຫາຕ່າງໆຂອງຊີວິດໄດ້ສເມີ.

ຫລາຍຄົນດຳເນີນຊີວິດຕາມໃຈຂອງຕົວເອງ ຫລືບໍ່ກໍເຮັດຕາມໃຈຕົວເອງ. ມະນຸດແຕ່ລະຍຸກສມັຍຕ່າງກໍໃຊ້ຄຳສັບຫລືພາສາຂອງໃຜລາວໃນການເວົ້າສິ່ງດຽວກັນ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມກັບຄົນທົ່ວໄປ, ເປໂຕທ້າທາຍພວກຜູ້ເຊື່ອ ຊຶ່ງຮວມທັງພວກເຮົາໃນສມັຍນີ້ ໃຫ້ເຮັດທຸກໆຢ່າງຕາມແນວທາງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາມີສິດທີ່ຈະເລືອກ. ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງເລືອກຕິດຕາມແລະເຊື່ອຟັງນິມິດຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ.

1. ພ້ອມທີ່ຈະຊະນະ: (1 ເປໂຕ 1:13-22)

ພວກລູກເສືອມັກເນັ້ນວ່າ “ຈົ່ງຕຽມພ້ອມ,” ພຣະເຈົ້າກໍຊົງບອກພວກເຮົາເຊັ່ນດຽວກັນ. ຂໍ້ 13 ບອກວ່າ “ຈົ່ງຕຽມຕົວຕຽມໃຈຂອງພວກທ່ານໃຫ້ດີ.” ທ່ານອາດຈະວາດພາບເຫັນຄົນໃນສມັຍນັ້ນທີ່ນຸ່ງເຄື່ອງຍາວແລະຮັດສາຍແອວໃຫຍ່ເຄິ່ງຄື; ແລະເວລາພວກເຂົາເຈົ້າຈະເຮັດວຽກ, ຈະແລ່ນ, ຫລືຈະອອກແຮງງານ, ເພິ່ນຈະຍົກຜ້າຂຶ້ນແລ້ວຍັດສ່ວນນຶ່ງໄວ້ທີ່ສາຍແອວເພື່ອຈະໄດ້ບໍ່ມີຫຍັງຂັດຂວາງ; ພໍແມ່ພວກເຮົາອາດຈະວ່າລັ້ນແຂນເສື້ອຕຽມຕົວ. ຄຣິສຕຽນຊຶ່ງເປັນຜູ້ພັກເຊົາໃນໂລກ (1 ປຕ1:1) ຈະຕ້ອງ “ຕຽມຕົວຕຽມໃຈ” (1 ປຕ 1:13). ພວກເຮົາຈະຕ້ອງມີສະຕິລະວັງຕົວເພື່ອຈະຫລີກເວັ້ນຄວາມລຳບາກ ແລະຈະມີກຳລັງໃນການສູ້ທົນຮ່ວມກັບຄົນອື່ນ. ພວກເຮົາຕ້ອງການກຳລັງເພື່ອດຳເນີນຊີວິດຢ່າງສັດຊື່ແລະເປັນພຍານກັບສັງຄົມທີ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ.

ມີຫລາຍຢ່າງທີ່ພວກເຮົາສາມາດຮຽນຮູ້ໃນ 1 ເປໂຕ 1:13-16, ແຕ່ທັງໝົດສລຸບໄດ້ດັ່ງນີ້: “ເຈົ້າທັງຫລາຍຈົ່ງ

ເປັນບໍລິສຸດ ເພາະຝ່າຍເຮົາບໍລິສຸດ” (1:16). ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງບໍລິສຸດ, ພວກເຮົາຕ້ອງເປັນຜູ້ບໍລິສຸດ. ຫລັກເຄົ້າຂອງຄຳວ່າ ບໍລິສຸດ ໃນພາສາເດີມແມ່ນມາຈາກຄຳວ່າ ແຕກຕ່າງ; ວິຫານແຕກຕ່າງກັບເຮືອນ; ພຣະທັມຄັ້ມພິແຕກຕ່າງກັບປື້ມທີ່ວ່າໄປ. ພຣະວິນຍານຊົງບໍລິສຸດ ແລະແຕກຕ່າງຈາກວິນຍານທີ່ວ່າໄປ. ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງບໍລິສຸດ (ແຕກຕ່າງກັບໂລກ) ແລະຮຽນແບບພຣະເຈົ້າເຮືອງອຸປະນິສັຍແລະການປະພຶດ.

ເປໂຕແນະນຳຫ້າຢ່າງເພື່ອຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ປະສົບການເຮືອງຄວາມບໍລິສຸດ:

- “ຕຽມຕົວຕຽມໃຈ” (1:13)
- “ມີສະຕິລະວັງຕົວ” (1:13)
- “ຕັ້ງຄວາມຫວັງໃຫ້ເຕັມບໍລິບູນ” (1:13) ໃນພຣະຄຸນ
- “ເປັນລູກພັງຄວາມ” (1:14), ແລ້ວເຊົາປະພຶດແບບສັມຍທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຄຣິສຕຽນ
- “ຈົ່ງກາຍເປັນຜູ້ບໍລິສຸດ” (1:5), ປ່າເບິ່ງແບບຢ່າງໂລກ ແຕ່ເບິ່ງແບບຢ່າງພຣະເຈົ້າ

ໃນຂໍ້ 17-21, ເປໂຕໃຫ້ເຫດຜົນຂອງທ່ານ. ຄຣິສຕຽນພວກນີ້, ຜູ້ຖືກເອີ້ນວ່າ “ຜູ້ອາສັຍ” ຫລືຄົນແປກໜ້າຢູ່ໃນໂລກນີ້ (1:1,17), ຈະຕ້ອງແຍກຕົວເອງອອກຈາກຄວາມປະພຶດໃນສັມຍກ່ອນ; ພວກເຂົາເຈົ້າຕ້ອງຕັ້ງໃຈໃສ່ພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ພວກຕົນໄດ້ປະສົບການ. ຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງພິພາກສາທຸກຄົນໂດຍບໍ່ເລືອກໜ້າ, ພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງດຳເນີນຊີວິດສົມເປັນຜູ້ທີ່ຈະຕ້ອງລາຍງານຕົວເອງຕໍ່ບັນລັງພິພາກສາ (ໂຣມ 14:12).

2. ດຳເນີນຊີວິດສົມກັບຄົນທີ່ເກີດໃໝ່ແລ້ວ: (1 ເປໂຕ 1: 22—2: 3)

ພວກເຮົາໄດ້ຍິນຄຳວ່າ “ເກີດໃໝ່” ສອງເທື່ອແລ້ວໃນ 1 ເປໂຕ (1:3,23). ການເກີດໃໝ່ແມ່ນໂດຍການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູເທິງໄມ້ກາແຂນ (1:19). ສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງກະທຳເພື່ອພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນເຮືອງບັງເອີນ ແຕ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກຳນົດໄວ້ກ່ອນຊົງສ້າງໂລກ (1:20). ຄວາມສຸກມີແກ່ຄຣິສຕຽນໃນສັດຕະວັດທີ່ໜຶ່ງທີ່ໄດ້ເຊື່ອວາງໃຈໃນພຣະອົງ.

ຂໍ້ 22-25 ແມ່ນຜົນຈາກຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ຄວາມບໍລິສຸດ ແລະການເຊື່ອຟັງເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າ “ມີຄວາມຮັກພວກພັນຢ່າງຈິງໃຈ” (1:22). ພວກເຮົາໄດ້ເກີດໃໝ່ແລ້ວ “ບໍ່ແມ່ນເກີດຈາກແນວປູກທີ່ອາດເປື້ອຍເນົ່າ ແຕ່ເກີດຈາກແນວປູກທີ່ບໍ່ອາດເປື້ອຍເນົ່າ ຄືເກີດຈາກພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າອັນຊົງຊີວິດແລະຕັ້ງພັນຄົງ” (1:23). ເຮືອງນີ້ແມ່ນເຮືອງໃໝ່ສຳລັບພວກເຂົາເຈົ້າ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຍິນພຣະທັມຊຶ່ງແມ່ນ “ຂ່າວປະເສີດທີ່ໄດ້ປະກາດ” ໃຫ້ຊາບມາກ່ອນແລ້ວ (1:25).

ໃນ 1: 2:1-3, ເປໂຕໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ພວກຜູ້ອ່ານໄດ້ປະການປະພຶດ ແລະນິສັຍທີ່ບໍ່ເໝາະສົມກັບຊີວິດບໍລິສຸດ:

- “ຈົ່ງລະຖິ້ມຄວາມຄິດຮ້າຍທັງປວງ (2:1)
- ຈົ່ງລະຖິ້ມ “ກິນອຸບາຍທຸກຢ່າງ” (2:1)
- ຈົ່ງລະຖິ້ມ “ການໜ້າຊື່ໃຈຄົດ” (2:1)

- ຈົ່ງລະຖິ້ມ “ຄວາມອິດສາ” (2:1)
- ຈົ່ງລະຖິ້ມ “ຄຳເວົ້ານິນທາທັງໝົດ”(2:1) ຄຳເວົ້າແບບຂົ່ມເພີ່ນຍໍໂຕສາມາດທຳລາຍຄວາມສາມັກຄີ.

ຂໍ້ 2:2-3 ປຽບທຽບການຊົມຮິດ ກັບຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ. ຄຣິສຕຽນພວກນີ້ໄດ້ກ້າວໜ້າພໍສົມຄວນ ແລ້ວກັບພຣະເຈົ້າແລະພວກເຂົາເຈົ້າຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າມີຮິດດີ ແລະຊີວິດຕາມທາງຂອງພຣະເຈົ້າກໍມີຮິດດີ. ມາເຖິງຕອນນີ້, ເປໂຕຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການຢ່າງຈິງໃຈ ທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນ ແລະຊົງປາຖນາ; “ຈົ່ງຮ້ອນໃຈປາຖນານີ້ນົມອັນບໍ່ຮິດຝ່າຍວິນຍານ ເພື່ອດ້ວຍນີ້ນົມນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານຈະເຣີນຂຶ້ນເຖິງຄວາມພົ້ນ” (2:2).

ຄຣິສຕຽນກຸ່ມນີ້ເຕີບໃຫຍ່ໃນພຣະຄຣິດ ແຕ່ພວກເຂົາເຈົ້າຍັງຈະຕ້ອງເຕີບໃຫຍ່ກວ່ານັ້ນອີກ. ທ່ານເດເປັນຢ່າງໃດ? ທ່ານຍັງເປັນເດັກນ້ອຍຢູ່ບໍ່? ພວກເຮົາທຸກຄົນບໍ່ມີຜູ້ໃດໃຫຍ່ພໍເທື່ອ; ພວກເຮົາຈະຕ້ອງໃຫຍ່ຂຶ້ນອີກ.

3. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງກະທຳ: (1 ເປໂຕ 2:4-8)

ຄຣິສຕະຈັກແມ່ນຄົນ, ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າແລະຮັກຄົນອື່ນ. ເວລາພວກເຮົາມາຫາພຣະເຈົ້າຊຶ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ມາຫາພຣະຄຣິດຜູ້ຊົງເປັນສິລາທີ່ຊົງຊີວິດຢູ່ (2:4), ພວກເຮົາກໍເປັນເໝືອນ “ຫີນທີ່ມີຊີວິດ” (2:5). ພຣະເຢຊູຊົງເອີ້ນເປໂຕວ່າ “ທ່ານຄືເປໂຕ” ຫລືສິລາ (ມທ 16:18). ພຣະເຈົ້າຊົງມີພຣະປະສົງທີ່ຈະສ້າງຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະອົງຜ່ານພວກເຮົາທັງໝົດ.

ຫີນເສົາເອກ ເປັນຫີນທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບຕຶກ; ຖ້າເປັນຫີນສີ່ລຽມ, ຫີນກ້ອນອື່ນໆກໍຈະເຂົ້າຕິດພຽງລຽບດີ. ໃນຄຳອະທິບາຍຂອງເປໂຕ, ພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງເປັນເສົາເອກ (2:6) ແລະ “ເປັນຫີນທີ່ມີຄຳອັນປະເສີດ” (ເບິ່ງ ເອຊາຢາ 28:16). ໂປໂລ ເອີ້ນຄຣິສຕະຈັກວ່າພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດ ແລະພຣະເຢຊູຊົງເປັນສີສະ ຫລືຫົວຂອງກາຍນັ້ນ (1 ກອທ 12:12-17; ອຟຊ 4:15-17). ເປໂຕແລະໂປໂລໄດ້ໃຊ້ຕົວຢ່າງຕ່າງກັນ ແຕ່ໄດ້ແນໃສ່ຄວາມຈິງອັນດຽວກັນ. ພຣະເຢຊູຊົງເປັນພື້ນຖານ ແລະຜູ້ນຳຂອງຄຣິສຕະຈັກ ແລະໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງແມ່ນຄຣິສຕະຈັກ.

4. ທັສນະຂອງພຣະເຈົ້າກຽວກັບພວກເຮົາ: (1 ເປໂຕ 2: 9-10)

ຈາກເຣື່ອງຄຣິສຕະຈັກຊຶ່ງເປັນຕຶກ, ເປໂຕທັນມາເວົ້າເຣື່ອງຄຣິສຕະຈັກຊຶ່ງເປັນບຸກຄົນ. ເປໂຕໄດ້ຂຽນວ່າຄຣິສຕຽນ “ເປັນຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ແລ້ວ ເປັນປະໂຫິດຫລວງ ເປັນປະຊາຊາດບໍ່ຮິດ ເປັນພິລເມືອງຂອງພຣະເຈົ້າເອງ” (2:9). ນາມຊື່ທີ່ກ່າວມານີ້ເມື່ອກ່ອນເປັນຂອງປະເທດອິສຣາເອັນ, ແຕ່ໃນສະໄໝນີ້ໄດ້ກາຍເປັນນາມຊື່ຂອງຄຣິສຕະຈັກ.

ຄຣິສຕະຈັກແມ່ນ “ຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ແລ້ວ” (2:9); ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລືອກຄຣິສຕະຈັກໄວ້ເພື່ອຈະໃຫ້ແຜນຂອງພຣະອົງສຳລັບບຸກຄົນໄດ້ສຳເຣັດ. ໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍເຣື່ອງນີ້ໃນເອເຟໂຊ 2:11-22. ພຣະເຈົ້າ

ຊຶ່ງ "ກະທຳໃຫ້ທັງສອງຝ່າຍເປັນຄົນໃໝ່ຄົນດຽວໃນພຣະອົງ ຢ່າງນັ້ນແຫລະ, ຈຶ່ງຊົງບັນດານໃຫ້ເກີດສັນຕິສຸກ ແລະເພື່ອຈະຊົງກະທຳໃຫ້ທັງສອງພວກຄົນດີກັນກັບພຣະເຈົ້າ ເປັນກາຍອັນດຽວກັນໂດຍໄມ້ກາງແຂນ..." (ອຟຊ 2:15-16). ໂດຍທາງພຣະຄຣິດ, ຄົນຕ່າງຊາດ ແລະຄົນຍິວ "ທັງສອງພວກຈຶ່ງມີໂອກາດເຂົ້າເຝົ້າ ພຣະບິດາໂດຍພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນ" (ອຟຊ 2:18).

ນອກນັ້ນ ຄຣິສຕຽນຍັງເປັນ "ປະໂຣຫິດຫລວງ" (2:9); ປະໂຣຫິດຫລວງມີໜ້າທີ່ໃນການນຳການນະມັສການ ແລະການສັຣເສີນພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງພໍພຣະທັຍ; ສິ່ງນີ້ໝາຍຄວາມວ່າຜູ້ເຊື່ອທຸກຄົນສາມາດເຂົ້າ ຫາພຣະເຈົ້າ; ຜູ້ເຊື່ອມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການເປັນປະໂຣຫິດໃຫ້ກັນແລະກັນ ເພື່ອຈະໄດ້ນຳຄົນອື່ນໆໃຫ້ ມາເຖິງພຣະເຈົ້າ ແລະນຳສັນຕິສຸກໃຫ້ໄປເຖິງຄົນທົ່ວໄປ.

ຄຣິສຕຽນເປັນ "ຊາດບໍຣິສຸດ" (2:9) ຊຶ່ງໝາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາຕ້ອງເປັນຜູ້ບໍຣິສຸດ, ແຕກຕ່າງກັບຄົນອື່ນໆ ເຣື່ອງອຸປະນິສັຍແລະຈຸດປະສົງ, ມີປະສິປການຄວາມບໍຣິສຸດທີ່ຈະສະແດງເຖິງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄຣິສຕຽນເປັນ "ພິລເມືອງຂອງພຣະເຈົ້າເອງ" (2:9); ພຣະອົງໄດ້ຊົງເອີ້ນພວກເຮົາໃຫ້ອອກຈາກຄວາມມືດ ມາສູ່ແສງສະວ່າງ ແລະໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຂອງພຣະອົງ.

ໃນຖານະຄົນພິເສດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້ ພວກເຮົາກໍມີໜ້າທີ່ພິເສດ; ພວກເຮົາມີໜ້າທີ່ເວົ້າເຣື່ອງພຣະ ເຢຊູຄຣິດ, ແລະພວກເຮົາຕ້ອງປະກາດພຣະບາຣະມີຂອງພຣະເຈົ້າ (2:9). ເວລາພວກເຮົາເຮັດຕາມພຣະ ປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຕາມນິມິດໝາຍຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບເຣື່ອງການດຳເນີນຊີວິດ, ພວກເຮົາກໍສາ ມາດສູ້ທົນກັບທຸກສິ່ງໂດຍພຣະກຳລັງ; ພວກເຮົາຈະສາມາດສະແດງໃຫ້ພວກຜູ້ຕໍ່ຕ້ານທັງຫລາຍ ໃຫ້ໄດ້ເຫັນ ຄຸນຄວາມດີຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ນຳເອົານິມິດໄປປະຕິບັດ

ພຣະທັມໃນນີ້ເນັ້ນເຣື່ອງວ່າ ໃນພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າພວກເຮົາແມ່ນໃຜ ແລະເຣື່ອງວ່າພຣະອົງຊົງມີ ພຣະປະສົງແນວໃດສຳລັບພວກເຮົາ ໃນຖານະທີ່ພວກເຮົາເປັນ "ຜູ້ອາສັຍ" ຊົ່ວຄາວໃນໂລກມະນຸດ. ໜ້າທີ່ ຂອງພວກເຮົາຄືເຫັນພ້ອມກັບພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບຕົວເອງ, ເຫັນພ້ອມກັບພຣະນິມິດກ່ຽວກັບເຮົາ, ແລະໃຫ້ ພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງເປັນຈຸດປະສົງຂອງພວກເຮົາ. ເວລາພວກເຮົາເຮັດດັ່ງນັ້ນ, ເຮົາຈະກາຍເປັນບຸກຄົນ ຄົນທີ່ມີຄວາມເພິ່ງພໍໃຈ ແລະຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ສຸດ.

ທ່ານຈະປັບປຸງແກ້ໄຂຊີວິດຂອງທ່ານແນວໃດແດ່? ທ່ານຈະເຮັດຫຍັງແດ່ເພື່ອໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າສຳ ເຮັດໃນຊີວິດທ່ານ ແລະຊີວິດຄົນອື່ນໆ? ຈົ່ງຈົດຈຳໄວ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຊົງເອີ້ນທ່ານເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງໂດຍບໍ່ ຊົງໃຫ້ກຳລັງແລະຮິດອຳນາດແກ່ທ່ານ.

ຄຳຖາມ:

1. ຄຳເວົ້າ ຫລື ບໂຍກໃດທີ່ບອກເຖິງຄຸນລັກສະນະ ຫລື ຕົວຂອງທ່ານ?
2. ຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານຈະເກີດຜົນຫລາຍຂຶ້ນໂດຍການໃຊ້ມາຕຖານໃນ 1 ເປໂຕ 2:9-10 ໄດ້ວິທີໃດ?
3. ທ່ານຈະຕ້ອງປະຖິ້ມຫຍັງແດ່ເພື່ອຈະໄດ້ເປັນຜູ້ບໍລິສຸດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງ?
4. ຖ້າທ່ານເປັນປະໂຣທິດຫລວງທີ່ແທ້ຈິງ, ທ່ານໄດ້ເຮັດຫຍັງແດ່ແຕ່ລະອາທິດເພື່ອນຳຄົນມາຫາພຣະເຈົ້າ ຫລື ຊ່ວຍຄົນໃຫ້ຄົນດີກັບຄົນອື່ນໆ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 10

ເພື່ອຄົນອື່ນຈະໄດ້ສຮເສີນພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	1 ເປໂຕ 2:11--3:17
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	1 ເປໂຕ 2:11--3:17
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ຄວນມີຊີວິດເປັນຕົວຢ່າງເພື່ອຜູ້ອື່ນຈະສຮເສີນພຣະເຈົ້າ
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເປັນຫຍັງຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຈຶ່ງຍ້ອງຍໍພໍໃຈກັບຊີວິດຜູ້ເຊື່ອ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອຊອກຄົ້ນຫາການມີຊີວິດການເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີ

ຄຳນຳ

ການມີຊີວິດເປັນຢູ່ຕາມແບບຢ່າງທີ່ພຣະຄຳພີສັ່ງສອນນັ້ນ ເປັນເຄື່ອງຈັງໃຈທຸກຄົນຫລາຍກວ່າການກ່າວພຣະຄຳພີໄດ້ເກັ່ງອີກ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າການເວົ້າພຣະຄຳພີນັ້ນບໍ່ເປັນຜົນປະໂຫຍດ ເພາະວ່າການເວົ້າຫລືສອນພຣະຄຳພີນັ້ນ ແມ່ນອາຫານສຳລັບຄົນທີ່ເຊື່ອແລ້ວຫລາຍກວ່າຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ດ້ວຍເຫດນີ້ຄຳພະຍານທີ່ດີສຳລັບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອແມ່ນການປະຕິບັດຂອງເຮົາເປັນປະການແຮກ.

1. ມີຊີວິດໃຫ້ຜູ້ອື່ນສະອອນ: (1 ເປໂຕ 2:9-12)

ອັດສາວິກເປໂຕຊັກຊວນຄຣິສຕຽນໃຫ້ມີຊີວິດທີ່ເໝາະສົມຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນນັ້ນ ໝາຍຄວາມວ່າໃຫ້ມີລັກສະນະຂອງຄຣິສຕຽນ ເພາະນັ້ນເປັນພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນ. ເປໂຕກ່າວວ່າ “ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍເປັນຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ແລ້ວ, ເປັນປະໂຫຍດຫລວງ, ເປັນປະຊາຊາດບໍ່ຮູ້ສຸດ ເປັນພິລເມືອງຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ປະກາດພຣະບາຣະມີຂອງພຣະອົງ ຜູ້ໄດ້ຊົງເອີ້ນພວກທ່ານໃຫ້ອອກມາຈາກຄວາມມືດ ເຂົ້າໄປສູ່ຄວາມສະຫວ່າງອັນມະຫັສຈັນຂອງພຣະອົງ” (ຂໍ້ 9). ເປໂຕໄດ້ເຕືອນສະຕິໃຫ້ຄຣິສຕຽນໄດ້ຈິດຈຳວ່າ ເມື່ອກ່ອນນັ້ນຢູ່ໃນຄວາມມືດ ການກະທຳກໍກະທຳແບບມືດໆບໍ່ຮູ້ແຈ້ງວ່າຕົນເອງເຮັດຫຍັງ ແຕ່ບໍ່ດີໄດ້ມາຢູ່ຝ່າຍຄວາມສະຫວ່າງແລ້ວສົມຄວນເຮັດໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ເພາະເຫັນຮຸ່ງແຈ້ງໃນການກະທຳທຸກຢ່າງ.

“ທ່ານທີ່ຮັກທັງຫລາຍເອີຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຕືອນສະຕິພວກທ່ານ ເຫມືອນເປັນຄົນຕ່າງຊາດທີ່ທ່ານທຽວໃນໂລກນີ້ ໃຫ້ງົດເວັ້ນຈາກຕົນທາແນວມະນຸດ ຊຶ່ງທ່ານເສິກຕໍ່ສູ້ຈົດວິນຍານຈົ່ງດຳເນີນຊີວິດອັນດີຖ້າມາກາງຄົນຕ່າງຊາດ ເພື່ອໃນກໍຣະນີທີ່ເຂົາຕິຕຽນນິນທາພວກທ່ານວ່າເປັນຄົນເຮັດຊົ່ວນັ້ນ ເຂົາກໍຈະສຮເສີນພຣະເຈົ້າໃນວັນທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາ ເພາະເຂົາໄດ້ແລເຫັນການດີທີ່ພວກທ່ານປະຕິບັດນັ້ນ” (ຂໍ້11-12).

ເພື່ອຈະມີຊີວິດໃຫ້ຜູ້ອື່ນສະອອນແລ້ວໃຫ້ເຂົາຢາກມາເປັນຄຣິສຕຽນນັ້ນເປໂຕແນະນຳດັ່ງນີ້:

1. ເຫມືອນເປັນຄົນຕ່າງຊາດທີ່ທ່ອງທ່ຽວໃນໂລກນີ້. (ຄິດເສຍວ່າໂລກນີ້ບໍ່ແມ່ນບ້ານເຮືອນຂອງຕົນ).
2. ໃຫ້ງົດເວັ້ນຈາກຕັນຫາແນວມະນຸດ. (ບໍ່ໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ສິ່ງຂອງຝ່າຍໂລກ, ຮູ້ຈັກແບ່ງປັນໂດຍເລັ່ງເປົ້າໝາຍໃສ່ຟ້າສວັນ ວ່າເມື່ອເຖິງສວັນທ່ານກໍຈະມີໝົດທຸກຢ່າງ).
3. ດໍາເນີນຊີວິດອັນດີຖ້າມາກາງຄົນຕ່າງຊາດ. (ໃຊ້ຊີວິດອັນດີທຸກວັນເພື່ອເປັນພະຍານແກ່ຜູ້ບໍ່ເຊື່ອ).

ຫາກຄຣິສຕຽນປະຕິບັດຕາມຄໍາແນະນໍານີ້ຢ່າງແທ້ຈິງໃຫ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອເຫັນ ເຂົາກໍຈະສັອສເສີນພຣະເຈົ້າໃນວັນທີ່ພຣະອົງສະເດັດກັບຄືນມາຄັ້ງທີສອງ.

2. ຍອມຮັບນັບຖືການຈັດຕັ້ງ: (1 ເປໂຕ 2: 13-25)

ໃນສັມຍຂອງອັດສາວິກເປໂຕມີຄວາມທຸກຍາກລໍາບາກດ້ວຍການຖືກຂົ່ມເຫັງນິນທານາງປະການ, ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວໄວ້ວ່າ “ເມື່ອເຂົາຈະຕິຕຽນຂົ່ມເຫັງນິນທານວ່າຮ້າຍທ່ານທັງຫລາຍ ເປັນຄວາມບໍ່ຈິງທຸກຢ່າງ ເພາະເຫັນແກ່ເຮົາ ພວກທ່ານກໍເປັນສຸກ ຈົ່ງຊົມຊື່ນຍິນດີ ເພາະວ່າບໍາເໜັດຂອງທ່ານທັງຫລາຍມີບໍລິບູນໃນສວັນ ເຫມືອນດັ່ງນັ້ນແຫລະ, ເຂົາໄດ້ຂົ່ມເຫັງຜູ້ປະກາດພຣະທັມທີ່ຢູ່ກ່ອນທ່ານທັງຫລາຍ” (ມັດທາຍ 5:11-12). ພຣະເຢຊູເອງກໍຍັງຖືກຂົ່ມເຫັງຈົນຖືກເຂົາຄົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນຈົນສິ້ນລົມຫາຍໃຈ ພຣະອົງຊົງທົນຄວາມເຈັບປວດກໍເພື່ອເປັນການໂຖ່ໂທດຂອງຄົນຈໍານວນຫລາຍທີ່ຍອມຮັບເຊື່ອພຣະອົງວ່າຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ. ອັດສາວິກເປໂຕສອນວ່າ “ເພາະເຫັນແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງຍອມຢູ່ໃຕ້ຂໍ້ບັງຄັບທີ່ມະນຸດຕັ້ງໄວ້ທຸກຢ່າງ ບໍ່ວ່າຜູ້ນັ້ນຈະເປັນມະຫາກະສັດຜູ້ສູງສຸດ ຫລືຈະເປັນຜູ້ປົກຄອງທີ່ໄດ້ຮັບສິ່ງຈາກພຣະມະຫາກະສັດນັ້ນ ໃຫ້ລົງໂທດຜູ້ທີ່ເຮັດຊົ່ວແລະຍົກຍ້ອງຜູ້ທີ່ເຮັດດີ” (ຂໍ້ 13-14). ອີງຕາມຄໍາສອນຂອງໂປໂລໄດ້ຊີ້ແຈງວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ປົກຄອງ “ທຸກຄົນຈົ່ງຍອມຢູ່ໃຕ້ອໍານາດປົກຄອງ ດ້ວຍວ່າບໍ່ມີອໍານາດໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະຜູ້ມີອໍານາດນັ້ນກໍແມ່ນພຣະເຈົ້າຊົງແຕ່ງຕັ້ງຂຶ້ນ” (ໂຣມ 13:1). ເຮົາຈະບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າຈະບໍ່ຍອມຟັງຄວາມອາຈານໃຫຍ່ປະຈໍາໂບດ ແຕ່ຈະຟັງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ບາງເທື່ອເຮົາລືມໄປວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງອາຈານໃຫຍ່ໃຫ້ມາປົກຄອງເຮົາ ເພື່ອເຮົາຈະບໍ່ເຮັດຕາມໃຈຊອບຂອງເຮົາ.

ໃນກໍລະນີທີ່ເປໂຕສອນນັ້ນກໍເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄຣິສຕຽນໄປແຂງຂໍ້ຕໍ່ສູ້ການປົກຄອງຂອງຣັຖບານໂຣມັນ ອີກປະການນຶ່ງຍັງເປັນການສະແດງຄວາມອ່ອນນ້ອມຖອມຕົວເໝືອນດັ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງຖອມລົງ ຈົນຍອມຕາຍທີ່ໄມ້ກາງແຂນດ້ວຍພຣະອົງເຊື່ອວ່າການຕາຍຂອງພຣະອົງນັ້ນ ເປັນການຕາຍເພື່ອຄວາມຜິດບາບຂອງຄົນທັງປວງ. “ເພາະນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າເປັນດັ່ງນີ້ແຫລະ, ຄືດ້ວຍການເຮັດດີ” (1ເປໂຕ 2:15). ສ່ວນຄໍາແນະນໍາຂໍ້ 16-17 ນັ້ນສໍາຄັນດັ່ງນີ້;

1. ຈົ່ງດໍາເນີນຊີວິດເໝືອນເປັນຂໍ້ອຍຂ້າຂອງພຣະເຈົ້າ.
2. ຈົ່ງໃຫ້ກຽດແກ່ທຸກຄົນ
3. ຈົ່ງຮັກບັນດາພີ່ນ້ອງ
4. ຈົ່ງຢຳເກງພຣະເຈົ້າ
5. ຈົ່ງຖວາຍກຽດແດ່ມະຫາກະສັດ.

3. ຣະບຽບການຢູ່ກິນຂອງຄຣິສຕຽນ: (1 ເປໂຕ 3:1-7)

ນີ້ເປັນເທື່ອທີສາມທີ່ເປໂຕສອນເຮືອງໃຫ້ເຮົາສັກໃຈຍອມຈຳນົນຕໍ່ອຳນາດການປົກຄອງ ແລະຍອມຮັບຊຶ່ງກັນແລະກັນ, ແລະອັດສາວິກເປໂຕຍັງເວົ້າເຮືອງນີ້ອີກຫລາຍເທື່ອໃນຈົດໝາຍສະບັບດຽວກັນນີ້. ນອກຈາກການຍອມຈຳນົນຕໍ່ອຳນາດການປົກຄອງແລ້ວເປໂຕຍັງສອນເຮືອງຊີວິດການເປັນຢູ່ໃນຄອບຄົວອີກວ່າ “ທ່ານທັງຫລາຍຜູ້ເປັນພັຣຍາກຳເໝືອນກັນ ຈົ່ງຍອມຟັງສາມີຂອງຕົນ ເພື່ອຖ້າວ່າສາມີຜູ້ໃດບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະທັມພຣະເຈົ້າ ການປະຕິບັດຂອງພັຣຍາກຳອາດຈະຈູງໃຈສາມີໄດ້” (ຂໍ້ 1) ແປວ່າດ້ວຍຄຸນງາມຄວາມດີທີ່ທ່ານມີຕໍ່ສາມີທີ່ຍັງບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້ານັ້ນ ເມື່ອລາວເຫັນພັຣຍາຂອງລາວດີມີຊີວິດຕາມພຣະທັມ ບາງທີສາມີອາດຈະກັບມາເຊື່ອດ້ວຍການເປັນພະຍານໃນການເຮັດດີຂອງພັຣຍາກຳເປັນໄດ້. ແນ່ນອນການເຮັດດີນັ້ນມັນຍາກທີ່ໃຜຜູ້ນຶ່ງຈະຕ້ອງອິດ ແຕ່ຫາກເຮົາຄິດວ່າເຮົາເຮັດດີເພື່ອເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະເຢຊູເຮົາກໍຈະເຮັດງ່າຍຂຶ້ນກວ່າເດີມ. ອີກປະການນຶ່ງການປະຕິບັດອັນດີຂອງພັຣຍາ ກໍປຽບເໝືອນເຄື່ອງປະດັບອັນສຳຄັນກວ່າການປະດັບແຕ່ງກາຍອີກອ່ານ (ຂໍ້ 3) ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າສາມີເປັນເຈົ້ານາຍ ຫລືພັຣຍາເປັນຂ້ອຍຂ້າແຕ່ໝາຍຄວາມວ່າ “ດ້ວຍຈິດໃຈອ່ອນສຸພາບສົງບ ຊຶ່ງເປັນທີ່ມີຄ່າສູງໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ” (ຂໍ້ 4). ສຳລັບສາມີເປໂຕສອນວ່າ “ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ເປັນສາມີກຳເໝືອນກັນ, ຈົ່ງຢູ່ກິນກັບພັຣຍາດ້ວຍເຂົ້າໃຈວ່ານາງເປັນເພດອ່ອນແອ ຈົ່ງນັບຖືພັຣຍາເໝືອນເປັນຜູ້ຮ່ວມກັນຮັບພຣະຄຸນແຫ່ງຊີວິດເປັນມໍຣະດົກ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງຂັດຂວາງຄວາມອ້ອນວອນຂອງທ່ານ” (ຂໍ້ 7).

4. ຢູ່ດ້ວຍຄວາມປອງດອງ: (1 ເປໂຕ 3:8-9)

ອັດສາວິກເປໂຕສລຸບລົງທ້າຍຈົດໝາຍທີ່ກ່າວມາຈາກບົດ 2:11--3:7 ມີໃຈຄວາມສຳຄັນດັ່ງນີ້;

1. ເປັນນ້ຳນຶ່ງໃຈດຽວກັນ.
2. ເຫັນໃຈກັນແລະກັນ.
3. ຮັກກັນສັນພິນ້ອງຮ່ວມທ້ອງ.
4. ມີໃຈເອີ້ນດູ ແລະຖ່ອມລົງ.
5. ຢ່າຮ້າຍຕອບແທນການຮ້າຍ.

ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານໄດ້ເອີ້ນທ່ານມາເພື່ອເຮັດການເຫລົ່ານີ້ແຫລະ ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນມາເປັນມໍຣະດົກ.

ຄຳຖາມ:

1. ການມີຊີວິດເໝາະສົມກັນການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນມານັ້ນແມ່ນແນວໃດແດ່?
2. ການເປັນພະຍານດ້ວຍການປາກເວົ້າ ແລະດ້ວຍການປະຕິບັດມີພັງຕ່າງກັນແນວໃດ?
3. ເພື່ອມີຊີວິດໃຫ້ຜູ້ອື່ນສະອອນເປໂຕສອນສາມຢ່າງນັ້ນມີຫຍັງແດ່?
4. ເປໂຕສອນທ້າຍຢ່າງນີ້ພຣະທັຍພຣະເຈົ້າມີຫຍັງແດ່?
5. ຫາກປະຕິບັດທ້າຍຢ່າງນີ້ເປໂຕບອກວ່າຈະໄດ້ຮັບຫຍັງ?

ດຣ. ຫຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 11

ໝັ້ນຄົງໃນຄວາມເຊື່ອ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** 1 ເປໂຕ 4:12--5:11
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** 1 ເປໂຕ 4:12--5:11
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອຊອກຫາຊ່ອງທາງໃຫ້ໝັ້ນຄົງໃນຄວາມເຊື່ອເມື່ອປະເຊີນຕໍ່ທຸກເຫດການ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ທ່ານເຄີຍຖືກທົດລອງແລະກາຍເປັນບົດຮຽນແນວໃດບໍ່?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:** ເພື່ອຊ່ອຍທ່ານໃຫ້ຕັ້ງໝັ້ນຄົງໃນຄວາມເຊື່ອ.

ຄຳນຳ

ເຮົາສາມາດຕັ້ງໝັ້ນຄົງໄດ້ທຸກກໍລະນີຫາກເຮົາເຊື່ອໝັ້ນໃນການຊົງນຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະຊົງຈັດການກັບສິ່ງທີ່ຍາດດຶງເຮົາໃຫ້ປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອຫາກເຮົາມອບຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໄວ້ກັບພຣະອົງ.

1. ການຍອມທົນທຸກຢ່າງຄຣິສຕຽນ: (1 ເປໂຕ 4:12-19)

ຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູຈຳເປັນຈະຕ້ອງທຸກທໍາຣະມານເພື່ອຈະໄດ້ຮັບລາງວັນໃນວັນຂ້າງໜ້າ ໂດຍບໍ່ຫົວຊາຕໍ່ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກໃນປັດຈຸບັນ ດ້ວຍວ່າສາຍຕາຂອງຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູນັ້ນໄດ້ເລັ່ງເປົ້າໝາຍທີ່ຟ້າສວັນ. ຄຣິສຕຽນໃນຍຸກທຳອິດຖືກຂົ່ມເຫັງຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງເລີ້ມແຕ່ການປົກຄອງຂອງໂຣມຕລອດເຖິງອຳນາດການປົກຄອງແບບເອົາປຽບເອົາລັດ, ແຕ່ຄຣິສຕຽນເຫລົ່ານັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ຍຸດເຊື່ອແລະຕິດຕາມພຣະເຢຊູ. ຫາກຄຣິສຕຽນໃນຍຸກນັ້ນບໍ່ອົດທົນຂ່າວປະເສີດຄົງບໍ່ມາຮອດພວກເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ. ເປໂຕຈຶ່ງຂຽນຈົດໝາຍຕັກເຕືອນແລະເລົ່າໂລມຄຣິສຕຽນໃນຍຸກນັ້ນໃຫ້ມີຄວາມອົດທົນ ແລະຢ່າປລາດໃຈເມື່ອຄວາມທຸກຍາກລຳບາກມາເຖິງ. “ຢ່າປລາດໃຈທີ່ພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບຄວາມທຸກຮ້ອນຢ່າງແສນສາຫັດເປັນການລອງໃຈ” (ຂໍ້ 12ກ). ຫາກເຮົາຮັບຄວາມທຸກທໍາຣະມານເພາະພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ເຮົາກໍມີສ່ວນຮ່ວມທຸກກັບພຣະອົງດ້ວຍເຫດນີ້ຄຣິສຕຽນໃນຍຸກນັ້ນຈຶ່ງຖືວ່າການທຸກຮ້ອນຢ່າງແສນສາຫັດນັ້ນເປັນການລອງໃຈເບິ່ງຄວາມເຊື່ອວ່າຈະໝັ້ນຄົງດີປານໃດ, ພວກເຮົາກໍອາຈຸຖືກການທົນລອງໃຈເຊັ່ນດຽວກັນແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າການລອງໃຈນີ້ຈະລອງດົນນານປານໃດ ແຕ່ເປໂຕບອກວ່າ “ເມື່ອສະຖ່າຣາສີຂອງພຣະອົງມາປາກົດຂຶ້ນ ພວກທ່ານກໍຈະໄດ້ຊົມຊື່ນຍິນດີຢ່າງຫລວງຫລາຍເໝືອນກັນ” (ຂໍ້ 13). ຄຳວ່າສະຖ່າຣາສີພຣະເຈົ້າມາປາກົດໝາຍເຖິງການສະເດັດກັບຄືນມາຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ເມື່ອໃດພຣະອົງສະເດັດມາເມື່ອນັ້ນແຫລະຄຣິສຕຽນຈະມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຢ່າງຍິ່ງ.

ລາງຄົນໄດ້ຮັບການທຸກຍາກລຳບາກເພາະວ່າ “ເປັນຜູ້ຂ້າຄົນ, ເປັນຂະໂມຍ, ເປັນຜູ້ທຳຮ້າຍ ຫລືເປັນຜູ້ຫຍຸ້ງ ກຽວນຳທຸກຂອງຄົນອື່ນ” (ຂໍ້ 15). ອັດສາວິດເປໂຕໄດ້ສົມທຽບການທຸກທັງສອງຢ່າງ ຄືການທຸກ ຍ້ອນການເຮັດດີໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດແລະການທຸກຍ້ອນການເຮັດຊົ່ວ ການເຮັດດີແລະເຮັດ ຊົ່ວນັ້ນເຂົ້າຄຸກບ່ອນດຽວກັນໃນສັມຍນັ້ນ, ເຊັ່ນພຣະເຢຊູທຸກເວທະນາເພື່ອຊ່ອຍຄົນທັງຫລາຍໃຫ້ພົ້ນ ຈາກບາບຍັງຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນຮ່ວມກັບຜູ້ຮ້າຍສອງຄົນໃນວັນນັ້ນ ດັ່ງນັ້ນຄຣິສຕຽນຈະບໍ່ເປັນຜູ້ທຸກ ຍ້ອນເປັນຜູ້ຮ້າຍ ແຕ່ຈະທຸກຍ້ອນຕົນເອງແລະເພື່ອຄົນທັງຫລາຍຈະໄດ້ພົ້ນຈາກບຶງໄຟນະຣິກ. “ແຕ່ຖ້າ ຜູ້ໃດໄດ້ຮັບທຸກເພາະມີຊື່ວ່າເປັນຄຣິສຕຽນ ກໍຢ່າໃຫ້ຜູ້ນັ້ນມີຄວາມລະອາຍ ແຕ່ໃຫ້ຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະ ເຈົ້າເພາະຊື່ນັ້ນ” (ຂໍ້ 16).

ສ່ວນການທຸກຄວາມອາຍນັ້ນກໍແມ່ນສິ່ງໜຶ່ງທີ່ຄຣິສຕຽນໄດ້ທ້ຖອຍຕໍ່ຄວາມເຊື່ອ ແຕ່ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າໃນວັນພິ ພາກສານັ້ນຄຣິສຕຽນຜູ້ທີ່ອິດທິນຕໍ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກໍຈະພົ້ນຈາກການພິພາກສາລົງໂທດ ສ່ວນຄົນທີ່ພົ້ນປມາດ ພຣະເຈົ້ານັ້ນຈະໄປຢູ່ໃສ? “ຖ້າຄົນຊອບທັມຈະລອດພົ້ນໄດ້ດ້ວຍຍາກ ຄົນປມາດພຣະເຈົ້າແລະຄົນຜິດບາບ ຈະໄປຢູ່ໃສເຫດສັນນັ້ນ ໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍທີ່ທຸກທໍຣະມານຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງຝາກຈິດວິນ ຍານຂອງຕົນໄວ້ກັບພຣະອົງ ດ້ວຍການປະຕິບັດອັນດີ ຄືໃຫ້ຝາກໄວ້ກັບພຣະອົງຜູ້ຊົງສ້າງ ຜູ້ທຸ່ງທັມ” (ຂໍ້ 18-19). ສລຸບຄຳແນະນຳຂອງເປໂຕໄດ້ສອງປະການຄື;

1. ເຊື່ອໝັ້ນໃນພຣະເຈົ້າ.
2. ເຮັດດີຕໍ່ໄປ.

2. ຊື່ແຈງຜູ້ລ້ຽງ ແລະຜູ້ຖືກລ້ຽງ: (1 ເປໂຕ 5:1-5)

ເປໂຕເວົ້າໃນຖານະທ່ານເອງເປັນ Elder ພຣະຄັມພິລາວແປວ່າ (ເຖົ້າແກ່) ພາສາໄທແປວ່າ (ຜູ້ອາຈຸໂສ)ພາ ເດີມອອກສຽງວ່າ presbuteros ທີ່ມີຄວາມໝາຍແຕກຕ່າງກັນບາງເລັກນ້ອຍສຳລັບແຕ່ລະນິກາຍ ເພາະວ່າ ຄວາມໝາຍຕົ້ນເດີມນັ້ນແປວ່າ; ພວກຜູ້ເຖົ້າອາຈຸໂສ, ເຊັ່ນພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນໂບດດິນນານ, ຜູ້ເກີດກ່ອນອາບ ນ້ຳຮ້ອນນ້ຳເຢັນກ່ອນ, ພວກບັນພະບຸຣຸດ, ພວກຄະນະທີ່ປຶກສາໃນສານແຊນຮິດຣິນ, ພວກຜູ້ປຶກສອງປະ ຊາຊົນ, ໃນໂບດມີຄວາມໝາຍວ່າ presided over the assemblies ແປວ່າເປັນຜູ້ຊີ້ນຳທີ່ຊຸມນຸມຄຣິສຕຽນ, ລາງນິກາຍໃຊ້ຄຳວ່າ bishop ແປວ່າ ຕຳແໜ່ງບາດຫລວງທີ່ມີອຳນາດປຶກສອງອື່ນໆ (ຕົວຢ່າງ bishop TD. Jake ທີ່ໂບດ Potter House Dallas, Texas). ໃນພຣະຄັມພິໃໝ່ໃຊ້ຄຳເວົ້າຢູ່ສາມຢ່າງ ຄື; Elder, bishop and pastor ແຕ່ຄຳເວົ້າເຫລົ່ານີ້ຍັງຖືກລົງກັນບໍ່ໄດ້ວ່າອັນໃດແມ່ນອັນໃດ ແຕ່ພໍຈະສລຸບໄດ້ຈາກຄຳ ເວົ້າຂອງເປໂຕໃນຄຳວ່າ “ເຖົ້າແກ່” ແປວ່າອາຈານນັ້ນເອງ, ອີກປະການໜຶ່ງເຮົາບໍ່ເຄີຍຮ້ອງເພິ່ນວ່າເຖົ້າແກ່ ເປໂຕ ແຕ່ເຮົາຮ້ອງເພິ່ນວ່າ ອາຈານເປໂຕ ຫລືອັດສາວິກເປໂຕ.

ທ່ານອາຈານເປໂຕເປັນຜູ້ຮູ້ເຫັນພຣະເຢຊູດ້ວຍສາຍຕາຂອງເພິ່ນ ດັ່ງນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ຕຳແໜ່ງອັນສຳຄັນທີ່ ຮ້ອງວ່າອັດສາວິກ (ອ່ານກິຈການ 1:21-22). ເພາະທ່ານໄດ້ເປັນພະຍານຮູ້ເຫັນຂໍ້ເລິກລັບທີ່ໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້

ເພິ່ນຮູ້. ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າອາດບໍ່ມີສິ່ງຂອງແລະເງິນຄ່າຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ຈະໄປໂອ້ອວດຄົນອື່ນໄດ້ ແຕ່ພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ເຫັນຂໍ້ເລິກລັບແຫ່ງແຜ່ນດິນສວັນຊຶ່ງເປີດເຜີງໃຫ້ຮູ້ ເພື່ອຈະໄດ້ແຜ່ນດິນສວັນ ມາເປັນມໍຣະດົກທີ່ບໍ່ມີສິ່ງໃດມີຄ່າທີ່ຈະມາປຽບທຽບໄດ້, ດ້ວຍເຫດນີ້ຜູ້ເປັນເຖົ້າແກ່ທີ່ພຣະຄັມພິລາວໄດ້ ແປອອກນັ້ນແມ່ນຕົວອາຈານທີ່ໄດ້ຊື່ວ່າຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ໄດ້ກ່າວກັນໃນສັງຄົມຊາດຍີວ. ເປໂຕກ່າວວ່າ “ຈົ່ງ ເຕືອນສະຕິບັນດາເຖົ້າແກ່ໃນຖ້າມການທ່ານທັງຫລາຍ ຈົ່ງລ້ຽງຜູ້ແກະຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ຝາກໄວ້ກັບພວກ ທ່ານ ຈົ່ງດູແລເຂົາບໍ່ແມ່ນດ້ວຍໃຈຂົມຂຶ້ນ ແຕ່ດ້ວຍເຕັມໃຈຕາມນ້ຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ” (ຂໍ້ 1ຂ-2ກ). ແປວ່າ ເຖົ້າແກ່ (ອາຈານ) ໄດ້ຖືກມອບໝາຍໜ້າທີ່ໃຫ້ເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະຂອງພຣະເຈົ້າ (ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ) ທີ່ຝາກ ໄວ້ກັບຕົນດ້ວຍຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ລ້ຽງໄວ້ຈົນກວ່າເຈົ້າຂອງແກະກັບມາ ຫລືຈົນກວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດກັບມາ.

ຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບພາຣະໜ້າທີ່ອັນໜັກໜ່ວງເທົ່າທຸກວັນນີ້ ເພາະວ່າອາຈານຂອງທ່ານບໍ່ແມ່ນແຕ່ລ້ຽງ ພຣະທັມເທົ່ານັ້ນ ເພິ່ນຍັງຊ່ອຍແກ້ໄຂທຸກເລື່ອງໃນຊີວິດຂອງສະມາຊິກອີກດ້ວຍ, ສະມາຊິກສົມຄວນຈະ ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າດ້ວຍການກະທຳອັນດີງາມຕໍ່ຜູ້ລ້ຽງເຊັ່ນດຽວກັນ. ສຳລັບຜູ້ລ້ຽງເປໂຕໃຫ້ກຳລັງໃຈວ່າ “ເມື່ອພຣະຜູ້ລ້ຽງຍິ່ງໃຫຍ່ຊົງມາປາກົດ ທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮັບສະຖາຣາສິເປັນພວງມາໄລທີ່ບໍ່ຮູ້ທຽວແຫ້ງ ໄປ” (ຂໍ້ 4). ສຳລັບຜູ້ຖືກລ້ຽງ (ສະມາຊິກ) ເປໂຕເຕືອນວ່າ “ເຫມືອນດັ່ງນັ້ນແຫລະ, ພວກທ່ານຜູ້ມີອາຍຸ ອ່ອນກວ່າ ຈົ່ງນ້ອມຟັງພວກເຖົ້າແກ່ ພວກທ່ານທຸກຄົນຈົ່ງເອົາຄວາມຖ່ອມໃຈເປັນເຄື່ອງຄາດແອວໄວ້ ໃນ ການປະຕິບັດເຊິ່ງກັນແລະກັນ ດ້ວຍວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຊົງຕໍ່ສູ້ຄົນທີ່ຈອງທອງ ແຕ່ຊົງປະທານພຣະຄຸນແກ່ຄົນທີ່ ຖ່ອມໃຈລົງ” (ຂໍ້ 5).

3. ຣະບຽບການດຳເນີນຊີວິດ: (1 ເປໂຕ 5:6-9)

ເປໂຕໄດ້ສອນການດຳເນີນຊີວິດໃນຖານະເປັນຜູ້ເຊື່ອແລະຕິດຕາມພຣະເຢຊູຄຣິດໃຫ້ພວກໜຸ່ມນ້ອຍ ຖ່ອມ ຕົວລົງຍອມເຊື່ອຟັງພວກເຖົ້າແກ່ (ອາຈານ) ບໍ່ໃຫ້ເປັນຄົນຈອງທອງຕໍ່ສູ້ເພິ່ນ ເພາະວ່າ “ພຣະເຈົ້າຊົງຕໍ່ສູ້ຄົນ ຈອງທອງ ແຕ່ຊົງປະທານພຣະຄຸນແກ່ຄົນທີ່ຖ່ອມໃຈລົງ” (ຂໍ້ 5ຂ). ການຖ່ອມຕົວລົງເປັນຄຸນງານ ຄວາມດີ ຂອງຄຣິສຕຽນທີ່ໄດ້ສະແດງອອກເຖິງຄວາມເຊື່ອແລະຖ່ອມຕົວຊຶ່ງຮຽນເອົາແບບຢ່າງຂອງພຣະຢຊູຄຣິດຄື ຖ່ອມຈາກຟາກຟ້າລົງມາສູ່ດິນ “ເຫດສັນນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງຖ່ອມຕົງລົງໃຕ້ພຣະທັດອັນຊົງຣິດຂອງພຣະ ເຈົ້າເພື່ອພຣະອົງຈະຊົງຍົກພວກທ່ານຂຶ້ນເມື່ອເວລາອັນຄວນ” (ຂໍ້ 6). ໃນການຖ່ອມຕົວນີ້ເປໂຕແນະນຳ ເພິ່ມດັ່ງນີ້;

1. ຈົ່ງປະຄວາມກະວົນກະວາຍຂອງທ່ານໄວ້ກັບພຣະອົງ (ຂໍ້ 7).
2. ຈົ່ງຣະວັງຕົວ (ຂໍ້ 8ກ).
3. ຈົ່ງຕໍ່ສູ້ກັບມານ (ຂໍ້ 8ຂ-9ກ).
4. ໝັ້ນຄົງໃນຄວາມເຊື່ອ (ຂໍ້ 9ຂ).
5. ຈົ່ງເຂົ້າໃຈວ່າພື້ນຜູ້ທີ່ໂລກກຳປະສົບຄວາມລຳບາກ (ບໍ່ມີແຕ່ທ່ານຜູ້ດຽວ) (ຂໍ້ 9ຄ).

ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນຄຳແນະນຳຂອງເປໂຕຕໍ່ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນ, ຄຳວ່າຄຣິສຕຽນແປວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອແລະຕິດຕາມພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ຊື່ເປັນພາສາອັງກິດວ່າ disciple ຄຳວ່າ disciple ອອກມາຈາກຄຳວ່າ discipline ຄຳວ່າ discipline ແປວ່າ ວິນັຍ, ດ້ວຍເຫດນີ້ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນເປັນຜູ້ອາສາສັກວາງວິນັຍໃສ່ຕົນເອງສາມປະການຄື; 1. ເປັນຜູ້ຕິດຕາມ. 2. ເປັນຜູ້ຮຽນຮູ້ ແລະ 3. ເປັນຜູ້ປະຕິບັດໃນສິ່ງທີ່ຮຽນຮູ້. ທັງສາມຢ່າງນີ້ເມື່ອປະກອບເຂົ້າກັນຈຶ່ງຮ້ອງວ່າຜູ້ເຊື່ອແລະຕິດຕາມພຣະເຢຊູ (disciple). ການເປັນຜູ້ຕິດຕາມ ແລະການເປັນຜູ້ຮຽນຮູ້ກໍ່ນັບວ່າຍາກສົມຄວນ ແຕ່ສິ່ງທີ່ຍາກວ່ານັ້ນແມ່ນການປະຕິບັດໃນສິ່ງທີ່ຮຽນຮູ້ ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນເປໂຕຈຶ່ງແນະນຳວ່າ ຈົ່ງເຝົ້າອ້ອນວອນຢູ່ສເມີ.

4. ເຝົ້າອ້ອນວອນ: (1 ເປໂຕ 5:10)

ແນ່ນອນຄຣິສຕຽນເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າການເຂົ້າເຝົ້າອ້ອນວອນສ່ວນຕົວເປັນການສົນທະນາໄອ້ລົມ, ທຸນຂໍ ຫລືເວົ້າກັບພຣະເຈົ້າໂດຍຕົງ ດ້ວຍເຫດນີ້ການອ້ອນວອນຈຶ່ງເປັນກິຈການອັນສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດເປັນປະຈຳ ເພາະວ່າ “ພຣະອົງເອງຈະຊົງໂຜດແປງໃຈພວກທ່ານໃຫ້ຕັ້ງຂຶ້ນໃຫມ່ ແລະຕັ້ງຫມັ້ນຄົງຢູ່ໃຫ້ມີກຳລັງຂຶ້ນ ແລະຊົງບັນດານໃຫ້ມີຮາກອັນແທນ້ນໜາ” (ຂໍ້ 10 ຂ). ຄົນໃນສັມຍນີ້ເວົ້າກັນວ່າເປັນການສື່ສານຕໍ່ກັນແລະກັນ ເພື່ອຊາບຂ່າວຄາວແລະເຣື່ອງດີແລະເຣື່ອງຮ້າຍຕໍ່ກັນແລະກັນ, ດຽວນີ້ມີໂທຣະສັບທີ່ເວົ້າກັນໄດ້ທົ່ວໂລກໂດຍເຫັນໜ້າເຫັນຕາກັນ, ມີຄອມພິວເຕີ, ມີອິນເຕີແນັດແລະອື່ນໆອີກຫລາຍຢ່າງ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຊ່ອຍໃຫ້ຄົນທັງໂລກຕິດຕໍ່ຫາກັນໄດ້ທຸກເວລາ ແຕ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຕ້ອງໃຊ້ຈ່າຍເງິນພໍສົມຄວນຈຶ່ງຈະໃຊ້ໄດ້ ບັນຫາມີຢູ່ວ່າພວກຜູ້ເຖົ້າລາງຄົນບໍ່ຮູ້ໃຊ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ສ່ວນການເຝົ້າອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຈ່າຍອັນໃດ ແລະບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ຄວາມຫລັກໃດໆທີ່ຈະເຝົ້າອ້ອນວອນ ທຸກຄົນທຸກສາມາດອ້ອນວອນໄດ້ດ້ວຍພາສາຂອງຕົນເອງ, ດັ່ງນັ້ນເຮົາສົມຄວນເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າດ້ວຍການອ້ອນວອນໄດ້ທຸກເມື່ອທຸກຍາມ ແລ້ວພຣະອົງຈະເປັນຜູ້ຊົງເລົ່າໂລມທ່ານໃນທຸກເຣື່ອງ.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານໄດ້ຍອມທົນທຸກອັນໃດແດ່ ເມື່ອພຣະອົງຊົງຍອມທົນທຸກຈົນວາຍພຣະຊົນເພື່ອທ່ານ?
2. ທ່ານອາດຈະບໍ່ເປັນອາຈານຫລືຜູ້ປົກຄອງໃດໆໃນໂບດ ແຕ່ທ່ານໄດ້ເຮັດຫຍັງແດ່ເພື່ອໂບດຂອງພຣະເຈົ້າ?
3. ຫ້າຢ່າງໃນການດຳເນີນຊີວິດຄຣິສຕຽນມີສິ່ງໃດທີ່ທ່ານເຮັດໄດ້ ແລະເຮັດບໍ່ໄດ້?
4. ທ່ານໄດ້ເຝົ້າອ້ອນວອນວັນນຶ່ງຈັກເທື່ອ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 12

ບາດກ້າວເປັນຜູ້ໃຫຍ່ເຕັມວັຍ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	2 ເປໂຕ 1:1-12
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	2 ເປໂຕ 1:1-12
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອເຮົາຈະຫາວິທີທາງເປັນຜູ້ໃຫຍ່ເຕັມວັຍໂດຍເພິ່ງພຣະເຈົ້າ
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ທ່ານໄດ້ເຮັດອັນໃດມາແລ້ວເພື່ອຈະເປັນຜູ້ໃຫຍ່ເຕັມວັຍ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອເຮົາຈະຊອກຫາວິທີທາງໃຫ້ເປັນຜູ້ໃຫຍ່ເຕັມວັຍ

ຄຳນຳ

ຄວາມເຊື່ອເປັນອົງປະກອບອັນສຳຄັນ ທີ່ຈະໃຫ້ຊີວິດຄຣິສຕຽນຈະເຮັນເຕີບໂຕຈົນເຖິງຂັ້ນເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຖ້ວນ, ທ່ານອັດສາວິກເປໂຕໄດ້ຊັກຊວນໃຫ້ຄຣິສຕຽນໄດ້ເອົາລັກສະນະຕ່າງໆເພີ່ມໃສ່ຄວາມເຊື່ອເພື່ອຈະເກີດດອກອອກຜົນໃນຮາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຮົາມັກຈະຖາມເດັກນ້ອຍເລື້ອຍໆວ່າໃຫຍ່ຂຶ້ນມາຢາກເປັນຫຍັງ? ແຕ່ບໍ່ແມ່ນວ່າສິ່ງທີ່ເຂົາຢາກເປັນຈະເປັນໄດ້ທຸກຢ່າງ ເຊັ່ນຄົນນ້ອຍ, ຄົນຈ່ອຍຢາກເປັນນັກກິລາ ແບສເກັດບອນ ຫລືໂວເລບອນ ລາວຈະເປັນບໍ່ໄດ້ ແຕ່ລາວຈະເປັນແນວອື່ນໄດ້.

1. ຄຣິສຕຽນຜູ້ເຕີບໃຫຍ່: (2 ເປໂຕ 1:1-2)

ຊ້າງເປັນສັດໃຫຍ່ທີ່ບໍ່ມີສັດອື່ນໃດມາເຮັດອັນຕະລາຍໃດໆໄດ້, ເສືອກໍເປັນສັດຮ້າຍສາມາດລ້າກິນສັດອື່ນໃນປ່າຢ່າງອົງອາດ ແຕ່ສັດທັງສອງຕ້ອງໄດ້ປົກປ້ອງຄຸ້ມຄອງລູກນ້ອຍຂອງມັນຕລອດເວລາ ດ້ວຍເຫດນີ້ທັງແມ່ຊ້າງແລະແມ່ເສືອກໍຢາກໃຫ້ລູກຂອງພວກມັນໃຫຍ່ເຕັມສ່ວນ ເພື່ອມັນຈະປ້ອງກັນຕົນເອງຈາກອັນຕະລາຍຈາກສັດຮ້າຍອື່ນໆ ແລະເມື່ອມັນໃຫຍ່ເຕັມສ່ວນມັນກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເພິ່ງແມ່ຂອງມັນອີກໃນການຫາອາຫານມາລ້ຽງຊີວິດຂອງມັນ. ເຊັ່ນດຽວກັບເຮົາລ້ຽງລູກ ເຮົາກໍຕ້ອງການໃຫ້ລູກໃຫຍ່ຝ່າຍຮ່າງກາຍແລະສະຕິປັນຍາອີກດ້ວຍ, ໃນທຳນອງດຽວກັນເມື່ອເຮົາມາເຊື່ອພຣະເຈົ້າຫລືບັງເກີດໃນໃໝ່ໃນພຣະເຈົ້າ ແນ່ນອນນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງຄືໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍເຕີບໃຫຍ່.

ແຕ່ຄຳວ່າເຕີບໃຫຍ່ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ? ມາເບິ່ງເປໂຕໃຫ້ຕົວຢ່າງລອງເບິ່ງ. ກ່ອນອື່ນເປໂຕເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຖ້ວນໃນຊີວິດຂອງຄຣິສຕຽນ ເພາະວ່າເມື່ອກ່ອນເພິ່ນກໍເປັນພຽງຄົນຫາປາ ເມື່ອມາເຊື່ອແລະຕິດຕາມຕອນທຳອິດເພິ່ນກໍລົ້ມລຸກຄຸກຄານເພາະບໍ່ເຂົ້າໃຈ ແຕ່ເມື່ອຕິດຕາມໄດ້ສາມປີເພິ່ນກໍໄດ້ຮຽນຮູ້ຈິ່ງໄດ້ເອີ້ນຕົນເອງວ່າ “ຂ້ອຍໃຊ້” (ຂໍ 1ກ). ເພາະບໍ່ມີໃຜສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ “ຂ້ອຍໃຊ້” ນອກຈາກຜູ້ເປັນຜູ້ໃຫຍ່ເຕັມແລ້ວບໍ່ມີໃຜສາມາດເວົ້າແລະເຮັດຕາມຄຳເວົ້ານີ້. ເປໂຕໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍສ່ວນຮວມນີ້ມາຫາພວກທີ່ເຊື່ອ

ໃນພຣະເຢຊູ ແຕ່ຍັງຄ້າງຄາເຣື່ອງການເຕີບໃຫຍ່, ຄຣິສຕຽນໃນສມັຍໃດກໍມັກຈະເວົ້າວ່າ ແມ່ນແລ້ວເຈົ້າ ເປັນອາຈານ, ຫລືເປັນຜູ້ນຳຕ້ອງມີຄວາມເຊື່ອຫລາຍກວ່າຂ້ອຍແດ່ເປັນຂອງທັມມະດາວ່າຊັ້ນ ແຕ່ເປໂຕກ່າວ ວ່າ “ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຊື່ອອັນປະເສີດເທົ່າທຽມກັນກັບເຮົາ” (ຂໍ້ 1ຂ). ແປວ່າເຣື່ອງຄວາມເຊື່ອ ນັ້ນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໂຜດປະທານໃຫ້ພວກຜູ້ນຳຫລາຍກວ່າສະມາຊິກ ແຕ່ໂຜດປະທານສເມີເທົ່າທຽມກັນ ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ຄວາມເຊື່ອເປັນອົງປະກອບໃຫ້ທຸກຄົນໃຫຍ່ຂຶ້ນຕາມຂະໜາດແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ. ໃນ ຈິດໝາຍສະບັບທຳອິດ 1 ເປໂຕໄດ້ຂຽນສາມປີຜ່ານມານັ້ນເຫັນວ່າຫລາຍຄົນບໍ່ໄດ້ຜ່ານພື້ນການທົດລອງ ຍ້ອນການຖືກຂົ່ມເຫັງຈາກຈອມຈັກກະພັດໂຣມ ແລ້ວຍັງປະເຊີນກັນພວກຄຣູສອນປອມອີກ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ ເຮັດໃຫ້ເຂົາຫລົງຈາກຄວາມເຊື່ອ ດ້ວຍເຫດນີ້ເປໂຕຈຶ່ງຂຽນມາອີກເພື່ອອວຍພອນແລະເລົ່າໂລມໃຫ້ທຸກຄົນ ກາຍເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຈຶ່ງຈະສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບສິ່ງຕ່າງໄດ້ “ຂໍໃຫ້ພຣະຄຸນແລະສັນຕິສຸກ ຈຶ່ງເພີ່ມທະວີຄຸນແກ່ທ່ານ ທັງຫລາຍ ໂດຍການຮູ້ຈັກໃນພຣະເຈົ້າ ແລະໃນພຣະເຢຊູອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ” (ຂໍ້ 2).

2. ພຣະເຈົ້າຊົງຈັດຫາ: (2 ເປໂຕ 3-4)

ໃນໂລກນີ້ມີເດັກກຳພ້າແລະເດັກກຳພອຍຢູ່ທຸກປະເທດຢ່າງຫລວງຫລາຍ ເດັກເຫລົ່ານີ້ລາງຄົນຍັງມີພື້ນືອງ ເປັນຜູ້ລ້ຽງດູ ແຕ່ສ່ວນເດັກທີ່ບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງດູນັ້ນທາງຮັຖບານຂອງປະເທດນັ້ນກໍຄອຍຊ່ອຍເຫລືອບາງເລັກນ້ອຍ ພໍມີບ່ອນຢູ່ອາສັຍແລະມີອາຫານແບບອືດໆຢາກໆ ແລະຫາກປະເທດນັ້ນມີໂຮງຮຽນ ພວກເດັກເຫລົ່ານີ້ກໍພໍ ໄດ້ຮຽນໜັງສືບາງສ່ວນຂອງການສຶກສາ, ມັນແຕກຕ່າງກັບລູກທີ່ມີພໍ່ແມ່ເປັນຜູ້ດູແລແລະອຸປະຖັມແມ່ນໄດ້ ກິນອີ່ມນຸ່ງອຸ່ນໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນຢ່າງດີ. ຂ້າພະເຈົ້າຢາກປຽບທຽບໃສ່ຊີວິດຄຣິສຕຽນທີ່ເປັນຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ອົງທ່ຽງແທ້ແລະອົງຊົງພຣະຊົນຢູ່ ເວົ້າແຈ້ງແລ້ວແມ່ນຄຣິສຕຽນທຸກຄົນມີພຣະບິດາຜູ້ຄອຍດູແລເບິ່ງແຍງ ໂດຍຈັດຫາສິ່ງຈຳເປັນໃນຊີວິດໃຫມ່ຢູ່ສເມີ ດັ່ງນັ້ນເຮົາຄວນເຂົ້າໃຈວ່າຄຣິສຕຽນບໍ່ແມ່ນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ ຕາຍແລ້ວທີ່ປ່ອຍໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອເປັນກຳພ້ານັ້ນ ແຕ່ເຮົາໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້ແລະອົງຊົງພຣະຊົນຢູ່ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາບໍ່ແມ່ນລູກກຳພ້າຝ່າຍຄວາມເຊື່ອ ແຕ່ແມ່ນລູກທີ່ພຣະບິດາເປັນຜູ້ຈັດຫາໃຫ້. “ພຣະອົງໄດ້ ຊົງປະທານສິ່ງສາຣະພັດແກ່ພວກເຮົາ” (ຂໍ້ 3ຂ).

ພຣະເຈົ້າໄດ້ເບິ່ງແຍງດູແລເຮົາຄ້າຍຄືພໍ່ແລະແມ່ຂອງເຮົາເບິ່ງແຍງເຮົາທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ນອກນັ້ນພຣະອົງຍັງ ສັນຍາວ່າເຮົາທັງຫລາຍຍັງຈະພົ້ນຈາກຄວາມເສື່ອມໂຊມຂອງໂລກນີ້ ຫາກເຮົາມອບຄວາມເຊື່ອແລະໄວ້ ວາງໃຈໃນພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ຈັດຫາໃຫ້ “ພວກທ່ານຈຶ່ງຈະໜີພົ້ນໄດ້ຈາກການເສື່ອມໂຊມທີ່ມີຢູ່ໃນໂລກນີ້ ເພາະຕັນຫາ” (ຂໍ້ 4). ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຄວນຮຽນເປັນຄືລູກນ້ອຍຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ຮ້ອນຮິນທຸກໃຈໃນເຣື່ອງອັນ ໃດ ເພາະລູກນ້ອຍນັ້ນເຊື່ອວ່າພໍ່ແມ່ຈະຈັດຫາໃຫ້ທຸກຢ່າງ, ຫາກເຮົາຄິດແບບນີ້ເຮົາກໍຈະສະບາຍແລະບໍ່ເຮັດ ຕາມຕັນຫາຂອງເຮົາ.

3. ມັນຍາກທີ່ຈະໃຫຍ່: (2 ເປໂຕ 1:5-7)

ການທີ່ໃຜຜູ້ນຶ່ງຈະມີກຳລັງໃຈຫລືໝັດກຳລັງໃຈນັ້ນ ມັນຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມຄິດຂອງລາວວ່າລາວຈະສູ້ຫລືວ່າ ຖອຍ, ຄົນເຮົາເກີດມານັບໄດ້ວ່າທຸກຄົນທີ່ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນຖອຍ. ການທີ່ (discourage) ເປັນຍ້ອນວ່າຜູ້

ນັ້ນອ່ອນ ຫລືໝົດກຳລັງໃຈເມື່ອເບິ່ງບໍ່ເຫັນທາງອອກ, ແຕ່ຫລາຍເທື່ອນັ້ນທາງອອກບໍ່ສາມາດເບິ່ງດ້ວຍຕາເປົ່າໄດ້ ບາງທີຊັບນະຊະອາດລຳຖ້າຢູ່ແລ້ວຫາກສູ້ຕໍ່ໄປ. ຄົນໝົດກຳລັງໃຈນັ້ນປຽບເໝືອນຄົນລົ້ມແລ້ວບໍ່ລຸກຄົນທີ່ລົ້ມບໍ່ລຸກແມ່ນຄົນຕາຍແລ້ວ ສ່ວນຄົນທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ຍ່ອມລຸກສເມີ, ຢ່າງໃດກໍດີ ມັນເປັນການຍາກທີ່ຄິດໃຫ້ຕົນເອງໃຫຍ່ໃນພຣະເຈົ້າ ນອກຈາກຄິດເຫັນວ່າຕົນເອງເປັນລູກນ້ອຍຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຈະເພິ່ງການຊົງຕຽມທຸກຢ່າງໃຫ້.

ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາແລ້ວຂ້າງເທິງວ່າດ້ວຍຄວາມເຊື່ອເປັນອົງປະກອບໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນເຕັມສ່ວນ ແຕ່ຖ້າບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອເປັນບ່ອນບັງເກີດແລ້ວຄຣິສຕຽນຜູ້ນັ້ນຈະໃຫຍ່ຂຶ້ນບໍ່ໄດ້ ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າຄວາມເຊື່ອເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄວາມຈະເຣີນຮຸ່ງເຮືອງໃຫ້ຈະເຣີນເຕີບໂຕ ແຕ່ການຈະເຣີນເຕີບໂຕນັ້ນມັນຍາກຫລາຍເປໂຕຈຶ່ງເລົ່າໂລມອີກວ່າ “ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງອົດສາຍຍາຍາມຈົນສຸດກຳລັງ ເພື່ອຈະເອົາຄຸນຄວາມດີເພີ້ມຄວາມເຊື່ອ, ແລະເອົາຄວາມຮູ້ເພີ້ມຄຸນຄວາມດີເອົາຄວາມຮູ້ຈັກບັງຄັບຕົນເພີ້ມຄວາມຮູ້, ເອົາຄວາມຫມັ້ນໃຈເພີ້ມຄວາມບັງຄັບຕົນ, ເອົາຄວາມເຫລື້ອມໃສໃນພຣະເຈົ້າເພີ້ມຄວາມຫມັ້ນໃຈເອົາຄວາມຮັກພີ່ນ້ອງເພີ້ມຄວາມເຫລື້ອມໃສໃນພຣະເຈົ້າ, ແລະເອົາຄວາມຮັກຄົນທົ່ວໄປເພີ້ມຄວາມຮັກພີ່ນ້ອງ” (ຂໍ້ 5-7). ຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທຸກຄົນແນ່ນອນໄດ້ພະຍາຍາມໃຫ້ຕົນເອງໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແຕ່ອາດຈະບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມຈົນສຸດກຳລັງ ມາບັດນີ້ເປໂຕ ແນະນຳອີກວ່າ ໃຫ້ພະຍາຍາມອີກເທື່ອນຶ່ງເບິ່ງ ແຕ່ເທື່ອນີ້ແມ່ນພະຍາຍາມຈົນສຸດກຳລັງເນີ ແລະໃຫ້ເຮັດສິ່ງນີ້;

➤ ເອົາຄຸນຄວາມດີ	ເພີ້ມ	ຄວາມເຊື່ອ
➤ ເອົາຄວາມຮູ້	ເພີ້ມ	ຄຸນຄວາມດີ
➤ ເອົາຄວາມຮູ້ຈັກບັງຄັບຕົນ	ເພີ້ມ	ຄວາມຮູ້,
➤ ເອົາຄວາມຫມັ້ນໃຈ	ເພີ້ມ	ຄວາມບັງຄັບຕົນ,
➤ ເອົາຄວາມເຫລື້ອມໃສໃນພຣະເຈົ້າ	ເພີ້ມ	ຄວາມຫມັ້ນໃຈ
➤ ເອົາຄວາມຮັກພີ່ນ້ອງ	ເພີ້ມ	ຄວາມເຫລື້ອມໃສໃນພຣະເຈົ້າ,
➤ ເອົາຄວາມຮັກຄົນທົ່ວໄປ	ເພີ້ມ	ຄວາມຮັກພີ່ນ້ອງ

ຫາກເຮົາເອົາຄຳແນະນຳຂອງເປໂຕແລ້ວເຮົາກໍຈະໃຫຍ່ເຕັມສ່ວນ ໂດຍບໍ່ມີບັນຫາໃດໆ ແມ່ນແຕ່ການມາໂບດກະສິດີວ່າຄືນານຮອດວັນອາທິດແທ້.

ຄຳຖາມ:

1. ຄຣິສຕຽນທີ່ເຕີບໃຫຍ່ເຕັມສ່ວນນັ້ນເປັນແນວໃດ?

2. ທ່ານເຄີຍເຫັນຄຣິສຕຽນໃຫຍ່ເຕັມສ່ວນບໍ່? ເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງໃຫຍ່?
3. ນັບແຕ່ມີທ່ານມາຮັບເຊື້ອພຣະເຢຊູມາພຸ້ນຊີວິດຂອງທ່ານໃຫຍ່ຂຶ້ນຫລາຍປານໃດ?
4. ຖ້າທ່ານເຮັດຕາມຄໍາແນະນໍາຂອງເປໂຕ ຂໍ້ 5-7 ທ່ານຄິດວ່າຈະເປັນແນວໃດ? ທ່ານຈະເຮັດບໍ່?
5. ເມື່ອທ່ານມີພຣະບິດາເປັນພໍ່ເປັນຜູ້ລ້ຽງດູແລ້ວຊີວິດຝ່າຍວິນຍານທ່ານຕ່າງກັບຜູ້ບໍ່ມີພໍ່ແນວໃດ?

ດຣ. ຫຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 13

ເຊື່ອວ່າພຣະຊູຈະກັບຄືນມາແນ່ນອນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	2 ເປໂຕ 1:16--2:3; 3:1-18
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	2 ເປໂຕ 1:16--3:18
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ຄຣິສຕຽນຈະເວົ້າເຮືອງພຣະເຢຊູຈົນກວ່າພຣະອົງຈະກັບມາ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ຫລັງຈາກສອງພັນປີຜ່ານໄປພຣະອົງຍັງບໍ່ມາ ເຮົາຍັງຈະເຊື່ອຢູ່ບໍ່?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອເຮົາຈະເຊື່ອໝັ້ນຄົງວ່າຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງມີຈິງ.

ຄຳນຳ

ໃນສາຍຕາແລະຄວາມນຶກຄິດຂອງມະນຸດແລ້ວ ເຫັນວ່າການສະເດັດກັບຄືນມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຢຊູ ຄຣິດນັ້ນຊັກຊ້າຫລາຍ ເພາະວ່າພຣະຄຳພີໄດ້ກ່າວໄວ້ຕັ້ງແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ ສຳລັບພຣະເຈົ້າອາດຈະບໍ່ຊັກຊ້າຍາວນານແຕ່ຢ່າງໃດ ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ອິດທິນດົນນານໃຫ້ໂອກາດຄົນອີກຈຳນວນລ້ານໆ ຄົນໄດ້ຫັນໜ້າມາຫາພຣະອົງ.

1. ພຣະເຈົ້ານານມາແທ້: (2 ເປໂຕ 1:16--2:3)

ມັນຈະມີຄວາມໝາຍຫຍັງທີ່ຈະເຊື່ອແລະຕິດຕາມພຣະເຢຊູ ເມື່ອການລໍຖ້າຕັ້ງຍາວນານພຣະອົງກໍບໍ່ມາ?, ຄຳຖາມນີ້ແມ່ນຫລາຍຄົນໄດ້ຖາມ ເພາະວ່າເຂົາໄດ້ລໍຖ້າເປັນປົງມາແລ້ວ ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ລາງຄົນໄດ້ປະລະຄວາມເຊື່ອໄປໃຊ້ຊີວິດເດີມ. ພວກເຂົາໄດ້ຖືກພວກຄຣູສອນປອມທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຊາຕານມາສັ່ງສອນເຂົາໃຫ້ຫລົງທາງໂດຍກ່າວບັນຄວາມຈິງນາໆປະການ, ໃນຂະນະທີ່ຄົນຈຳນວນນຶ່ງໄດ້ຫລົງທາງໄປນັ້ນ ເປໂຕໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍມາເຕືອນສະຕິຜູ້ທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ວ່າ *“ເພາະເມື່ອເຮົາໄດ້ປະກາດໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍຊາບເຖິງຣິດເດດແລະການສະເດັດມາຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວຕາມນິຍາຍທີ່ເຂົາແຕ່ງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມສລາດ ແຕ່ເຮົາເປັນພຍານຜູ້ຮູ້ເຫັນເດຊານຸພາບຂອງພຣະອົງ”* (ຂໍ້ 16). ແປວ່າສິ່ງທີ່ເປໂຕປະກາດນັ້ນ ແມ່ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຜູ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ເພິ່ນຮູ້ເຮືອງຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຢຊູຈະສະເດັດກັບຄືນ, ເປໂຕບໍ່ໄດ້ແຕ່ງເຮືອງຂຶ້ນມາສອນພວກທ່ານເໝືອນດັ່ງພວກຄຣູສອນປອມໄດ້ສອນໄດ້ເຮັດນັ້ນ.

ເປໂຕຍັງກ່າວຍັງຍືນອີກວ່າເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງປ່ຽນລັກສະນະພຣະກາຍເພິ່ນກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນພ້ອມກັບພວກສາວິກອື່ນໆ (ອ່ານ ມັດທາຍ 17:1-13; ມາຣະໂກ 9:2-13; ລູກາ 9:28-36). ມັດທາຍກ່າວເຖິງເຫດການຕອນນັ້ນວ່າ *“ລັກສະນະພຣະກາຍຂອງພຣະອົງກໍປ່ຽນໄປຕໍ່ໜ້າເຂົາ ພຣະພັກຂອງພຣະອົງກໍເໝືອນແສງອາທິດ*

ສ່ອງແລະເຄື່ອງທົງຂອງພຣະອົງກໍຂາວຜ່ອງເໝືອນດັ່ງແສງສວ່າງແລະເບິ່ງແມ, ໂມເຊແລະເອລີຢາກໍມາປາກົດແກ່ສາວິກເຫລົ່ານັ້ນ ເຝົ້າສົນທະນາຢູ່ກັບພຣະອົງ” (ມັດທາຍ 17:2). ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າໂມເຊ, ແລະເອລີຢາກໍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນລະສັມຍກໍຍັງປາກົດຕົວສົນທະນາກັບພຣະເຢຊູ ຊຶ່ງເຮືອງນີ້ໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະເຢຊູຈະສະເດັດກັບມາຢ່າງແນ່ນອນ ຂໍພຽງແຕ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູມີໃຈຈິດຈໍລໍຖ້າວັນສະເດັດກັບຄືນມາເທົ່ານັ້ນທຸກຄົນກໍຈະພົບກັບພຣະອົງໂດຍບໍ່ມີການສົງສັຍ. ເປໂຕຍັງເຕືອນໃນຂະນະທີ່ລໍຖ້າວ່າໃຫ້ຮະວັງພວກຄຽສອນປອມທີ່ປື້ນຄວາມຈິງເຮັດໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອຫລົງຫາຍວ່າ “ຈະມີຫລາຍຄົນຕິດຕາມການຊົ່ວອັນຕໍ່າຊ້າຂອງເຂົາ ແລະເພາະເນື່ອງຈາກຄົນເຫລົ່ານັ້ນເປັນເຫດທາງຂອງຄວາມຈິງຈະຖືກປມາດແລະດ້ວຍໃຈໂລບເຂົາຈະໄດ້ກໍາໄລຈາກພວກທ່ານດ້ວຍກ່າວຄໍາຕົວະ ການລົງໂທດຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຖືກພິພາກສາດົນນານມາແລ້ວກໍບໍ່ເສີຍຊ້າຢູ່ ຄວາມຈິບຫາຍທີ່ຈະເກີດກັບເຂົານັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ລືມເຂົາ” (2ເປໂຕ 2:2).

2. ຢ່າຟັງພວກເຂົາ: (2 ເປໂຕ 2:4-22).

ເປໂຕກ່າວເຖິງການທີ່ພວກຄຽສອນປອມເຫລົ່ານັ້ນຈະຕ້ອງຕັດສິນລົງໂທດທີ່ໄດ້ກ່າວປື້ນຄວາມຈິງ, ເຮືອງນີ້ໄດ້ສອດຄ່ອງກັບຢາໂກໂບທີ່ກ່າວຕັກເຕືອນວ່າ “ພິນ້ອງທັງຫລາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຢ່າໄດ້ພາກັນເປັນອາຈານຈໍານວນຫລວງຫລາຍ ເພາະພວກເຈົ້າກໍຮູ້ແລ້ວວ່າເຮົາທັງຫລາຍທີ່ເປັນຜູ້ສອນນັ້ນ ຈະໄດ້ຮັບການຊົງພິພາກສາຫນັກຫນ່ວງກວ່າຜູ້ອື່ນ” (ຢາໂກໂບ 3:1). ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຢາໂກໂບຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເປັນອາຈານ ແຕ່ຫ້າມເປັນພວກຜູ້ສອນປອມທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງ ພ້ອມກັນນັ້ນຍັງມີຄວາມໝາຍອີກວ່າ ຫາກເຮົາສອນຜິດໄປຈາກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ສອນເຮົາກໍຈະຖືກໂທດຫນັກກວ່າຜູ້ອື່ນ, ສ່ວນຄົນຊອບທັມນັ້ນພຣະເຈົ້າຊົງຊ່ອຍໄວ້ດັ່ງເປໂຕໄດ້ກ່າວເຖິງ ນໍ້າຖ້ວມໂລກພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຊ່ອຍໂນອາ, ການທໍາລາຍເມືອງໂຊໂດມ ແລະໂກໂມຣາ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຊ່ອຍທ່ານໂລດແລະຄອບຄົວໃຫ້ພົ້ນ ເຮືອງນີ້ເປັນຮູບພາບຂອງຄົນຊອບທັມຈະລອດພົ້ນໃນວັນທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດກັບຄືນມາພິພາກສາ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ເປໂຕຈຶ່ງຫ້າມຕັກເຕືອນຢ່າງຫນັກ ຢ່າຟັງພວກຄຽສອນປອມເຫລົ່ານັ້ນ.

3. ເປັນຫຍັງເວົ້າຫລາຍແທ້: (2 ເປໂຕ 3:1-10)

ເປໂຕເປັນຫ່ວງຢ້ານວ່າຄຣິສຕຽນຈະຫລົງຫາຍໂດຍທັນໄປເຊື່ອຟັງພວກຄຽສອນປອມຈຶ່ງໄດ້ກ່າວຕັກເຕືອນມາຢ່າງຍືດຍາວ, ຄຣິສຕຽນຄິດວ່າຈາກວັນນັ້ນຈົນເຖິງວັນນີ້ພຣະເຢຊູກະຍັງບໍ່ມາຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕຽນມີໃຈເສີຍຊ້າ ແລະຫັນໄປຟັງຄວາມພວກສອນປອມ ແລະຄົນທີ່ໄປຟັງເຂົານັ້ນນັບມື້ຫລົງຫາຍຫລາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ຈຶ່ງເປັນຕົ້ນເຫດໃຫ້ ເປໂຕຂຽນຈົດໝາຍມາອີກ “ພວກທີ່ຮັກເອີຍ, ນີ້ແຫລະ ເປັນຈົດໝາຍສະບັບທີສອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນມາເຖິງທ່ານທັງຫລາຍ ໃນຈົດໝາຍທັງສອງສະບັບນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບຸກເຕືອນຈິດໃຈອັນສັດຊື່ຂອງພວກທ່ານໃຫ້ລະນຶກເຖິງເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ຈື່ຈໍາຖ້ອຍຄໍາທັງຫລາຍທີ່ພວກຜູ້ທ່ານວາຍບໍ່ຮູ້ສຸດໄດ້ກ່າວໄວ້ເມື່ອກ່ອນ ແລະຂໍ້ບັນຍັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” (ຂໍ້ 1-2). ດັ່ງນັ້ນໃຜກໍຕາມທີ່ຕັ້ງໃຈຈິດຈໍຕໍ່ການສະເດັດຄົນມາຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດພຣະເຈົ້າຈະຊົງຊ່ອຍຜູ້ນັ້ນໃຫ້ພົ້ນຈາກການຫລົງຫາຍ ຄືພຣະອົງໄດ້ຊົງຊ່ອຍໂນອາໃຫ້ພົ້ນຈາກນໍ້າຖ້ວມ ແລະຊົງຊ່ອຍທ່ານໂລດໃຫ້ພົ້ນຈາກໄຟໄໝ້ທັງສອງຕົວເມືອງໂຊໂດມ ແລະໂກໂມຣານັ້ນ. ຄໍາເຕືອນຂອງເປໂຕຍັງສະທ້ອນມາເຖິງຄົນໃນສັມຍນີ້ອີກດ້ວຍ ເພາະວ່າພວກຄຽສອນ

ປອມເຫລົ່ານັ້ນຈະທຽວໄປມາຫາພວກທີ່ເຊື່ອເປັນຕົ້ນຕໍ ເພື່ອປ່ຽນແປງຄວາມຄິດຂອງເຂົາ. ມັກຈະມີຄຳ
ຖາມເລື້ອຍໆວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າບໍ່ທຳລາຍພວກຄຣູສອນປອມເຫລົ່ານີ້ເລີຍ? ເປໂຕໃຫ້ຄຳຕອບວ່າ “ອົງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງເສີຍຊ້າໃນເລື່ອງພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງ ເຫມືອນດັ່ງບາງຄົນຄິດວ່າຊ້າ ແຕ່ພຣະ
ອົງຊົງອິດກັນພຣະທັຍໄວ້ດົນນານເພາະເຫັນແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ ພຣະອົງບໍ່ຊົງປະສົງທີ່ຈະໃຫ້ຜູ້ນຶ່ງຜູ້ໃດຈົບ
ຫາຍເລີຍ ແຕ່ຊົງປາຖນາທີ່ຈະໃຫ້ຄົນທັງປວງມາເຖິງການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃຫມ່ ວັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າຈະມາເຖິງເຫມືອນດັ່ງຂະໂມຍມາ ໃນວັນນັ້ນທ້ອງຟ້າຈະລ່ວງເລີຍໄປດ້ວຍສຽງດັງກ້ອງສນັ້ນ ໂລກທາດ
ຈະສລາຍໄປດ້ວຍໄຟ ແລະແຜ່ນດິນ ໂລກກັບສາຣະພັດທຸກສິ່ງຈະໄຫມ້ເລີຍຫມົດ” (ຂໍ້ 9-10). ແປວ່າເຫດທີ່
ພຣະອົງຊ້ານັ້ນກໍເພາະວ່າພຣະອົງຊົງຮັກມະນຸດທັງຫລາຍຈຶ່ງເປີດໂອກາດໃຫ້ເພີ່ມເຕີມເພື່ອຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈະ
ໄດ້ກັບໃຈໃໝ່.

4. ໃນຂະນະທີ່ລໍຄອຍນີ້ຄວນເຮັດແນວໃດ?: (2 ເປໂຕ 3:10-18)

ພຣະຄັມພິຫລາຍຕອນໄດ້ສອນເຮົາໃຫ້ເຮົາມີຊີວິດທີ່ຊື່ສັດບໍ່ຮິສຸດ, ດຳເນີນຊີວິດຢູ່ໂດຍປາສຈາກການເຮັດ
ຜິດບາບອັນໃດ ແລະພ້ອມທີ່ຈະເຮັດແຕ່ສິ່ງດີໆທັງນັ້ນ, ເປໂຕຍ້າອີກວ່າ “ທ່ານທັງຫລາຍຄວນຈະເປັນຄົນ
ຢ່າງໃດ ໃນການດຳເນີນຊີວິດອັນບໍ່ຮິສຸດແລະການນັບຖືພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຄອຍຖ້າແລະເຮັ່ງຮີບໃຫ້ວັນຂອງພຣະ
ເຈົ້າມາເຖິງ ຊຶ່ງໃນວັນນັ້ນທ້ອງຟ້າຈະຖືກໄຟເຜົາສລາຍໄປ ແລະໂລກທາດຈະຖືກໄຟຜານສລາຍໄປ” (ຂໍ້
10-11). ຫາກຄຣິສຕຽນທັງຫລາຍພາກັນປະຕິບັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງເປໂຕແລ້ວຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ພົບກັບອົງ
ພຣະເຢຊູໃນສະພາບຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ມາຮັບຜູ້ນັ້ນໄປຢູ່ກັບພຣະອົງ ແຕ່ຫາກຜູ້ໃດອິດທິນລໍຄອຍບໍ່
ໄດ້ໂດຍຫລົງຈາກທາງແຫ່ງຄວາມຈິງການລໍຄອຍແບບເຄິ່ງທາງຜູ້ນັ້ນກໍຈະເສັງເວລາໄປຊຶ່ງ ເພາະວ່າຜູ້ນັ້ນ
ຈະໄດ້ພົບກັບອົງພຣະເຢຊູໃນຖານະຜູ້ຕັດສິນ. ມັດທາຍ 25 ໄດ້ບັນທຶກຄຳອຸປະມາເລື່ອງສາວປອດສິບຄົນ
ມີຫ້າຄົນຂາດຄວາມອິດທິນ ແລະອີກຫ້າຄົນມີຄວາມອິດທິນ ພວກຫ້າຄົນທີ່ອິດທິນນີ້ກໍໄດ້ຮັບເອົາເຈົ້າບ່າວ
ຂອງຕົນສົມຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຂົາ ດ້ວຍເຫດນີ້ມັດທາຍຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ເຫດສັນນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງເຝົ້າຣະ
ວັງຢູ່ ເພາະທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້ຈັກວັນຫລືໂມງນັ້ນ” (ມັດທາຍ 25: 13).

ເປໂຕລົງທ້າຍຈົດໝາຍດ້ວຍການອວຍພອນວ່າ “ເພາະເຫດນັ້ນພວກທີ່ຮັກເອີຍ, ເມື່ອພວກທ່ານຮູ້ເລື່ອງ
ນີ້ກ່ອນແລ້ວກໍຈຶ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ເພາະຍ້ານວ່າພວກທ່ານຈະຫລົງໄປເຮັດຜິດ ຕາມການຜິດຂອງຄົນຂາດສິນ
ທັມເຫລົ່ານັ້ນ ແລະທ່ານທັງຫລາຍຈະຕົກເສັງຈາກຄວາມຫນັກແຫນ້ນຫມັ້ນຄົງຂອງຕົນແຕ່ຂໍໃຫ້ທ່ານທັງ
ຫລາຍຈະເຮັດຂຶ້ນໃນພຣະຄຸນແລະໃນຄວາມຮູ້ ຊຶ່ງມາຈາກ ພຣະເຢຊູຄຣິດອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະຜູ້ໂຜດ
ໃຫ້ພື້ນຂອງເຮົາທັງຫລາຍ ພຣະກຽດຈຶ່ງມີແດ່ພຣະອົງນັ້ນທັງໃນປັດຈຸບັນແລະຕລອດໄປເປັນນິດ ອາແມນ”
(ຂໍ້ 17-18).

ຄຳຖາມ

1. ທ່ານຮູ້ສຶກແນວໃດເມື່ອມີຄົນມາບອກທ່ານວ່າ ພຣະເຢຊູຈະສະເດັດມາມື້ນັ້ນ ຫລືມື້ນີ້?

2. ທ່ານຈະວ່າແນວໃດເມື່ອຄົນມາບອກວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ມາແລ້ວ?
3. ທ່ານເຂົ້າໃຈບໍ່ວ່າເປັນຫຍັງພຣະອົງຄົນໆມາແທ້?
4. ທ່ານຈະຕ້ອງເຮັດແນວໃດເພື່ອຈະບໍ່ຫລົງທາງຈາກຄວາມເຊື່ອ?
5. ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດແດ່ໃນຂະນະທີ່ລໍຖ້າພຣະເຢຊູກັບຄືນມາ?

ດຣ. ຫຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌